

Maneviyat 9

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi Ocak, Şubat, Mart 2013

Yıl: 3

Cilt: 2

Sayı: 9

Ocak, Şubat, Mart 2013

(Miladi)

Rebiyulevvel, Rebiyulevvel,
Cemaziyelevvel 1434

(Hicri)

Sulh, Tebliğ, Aman 1392

(Hicri Şemsi)

Yayınlayan:Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der IslamAdres :Türk Masası
Ahmadiyya Muslim
Jamaat e.V.
Genfer Str. 11 60437
Frankfurt, AlmanyaTel:Fax:

069 50688741 069 50688743

Sorumlu:

Raşit Paktürk

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

ISSN: 2192-3396

"Maneviyat" is a Turkish Magazine
of Ahmadiyya Muslim Jamaat
e.V. Germany"Maneviyat" ist eine türkische
Zeitschrift der Ahmadiyya Muslim
Jamaat e.V. Deutschland

İçindekiler

Editörden	2
Kuran-ı Kerim	3
Hadis-i Şerif	4
Kelamü'l İmam	6
Namaz Nedir?	7
Allah'ın varlığının on delili	9
Din de zorlama yoktur	21
Alexander Dowie'nin Akıbeti	28
Lekram'ın İbretlik Sonu	32
Fatiha Suresi Tefsiri	35
Kaside	40
İslam'da kölelerin ve esirlerin durumu	41
Münafıklık Alametleri	49
"Hz. İsa İlah Olamaz" İncil ve Tevrat Işığında	53
Minhacü't Talibîn'den	55

From the Editor
The Holy Quran
Traditions of the Holy prophet
(saw)
Writings of the Promised Messiah
(as)
What is Namaz – the Islamic
prayer
Ten proofs of the existence of
God
There is no compulsion in religion
The fate of John Alexander Dowie
The fate of Lekhram
Exegesis of Surah Fatiha
Qaseedah
The status of slaves and prisoners
of war in Islam
Signs of a hypocrite
Jesus (as) cannot be God – In the
light of the old and new
testaments
From "Minhaj-ut-Talibeen"

ادریہ

قرآن کریم
حدیث
کلام الامام
حقیقت نماز
دس دلائل ہستی باری تعالیٰ
اسلام میں آزادی تحریر و تقریر
الیکز نڈرڈونی اور
لیکھرام کا عبرتناک انجام
تفسیر سورۃ فاتحہ
ہر سورۃ کے شروع میں بسم اللہ کی حکمت
قصیدہ
اسلام میں غلام اور جنگی قیدی
علامات نفاق
رد الوہیت مسیح
منہاج الطالبین

Editörden

Bu çağda Allah'ın varlığı inkar edilmektedir. O'na iman etme iddiasında olan insanlar da amelleriyle Allah'a olan iman ne kadar zayıfladığını göstermektedirler. Hem gayri Müslimlere hem Müslümanlara, Allah'ın Varlığının canlı bir delili olarak, Vadedilen Mesih ve Mehdi gönderildi. Allah'a iman, bütün imanî konuların merkezinde yer almaktadır. Vadedilen Mesih (as) canlı bir örnek olarak kendi şahsında ve

eserlerinde Hayy ve Kayyum olan Allah'ın varlığını öyle ispatladı ki o ve ondan sonra da halifeleri bu konuda benzersiz bir literatür bıraktılar. Bir toplum, Allah'a iman etme iddiasında olsa dahi, ahlaksızlık ve suça ne kadar saplanmışsa, o kadar Allah'tan uzaktır. Dünya ahlakî çöküşten kurtulmak istiyorsa Kâinatın yaratıcısına gerçek manada iman etmek zorundadır. İşte bundan dolayı Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

(İnsanları) Allah'a çağıran, (yerli yerinde) iyi işler yapan ve şüphesiz ben itaat edenlerdenim diyenden daha güzel sözlü kim olabilir? ¹

1 Fussilet suresi, Ayet 34

Kuran-ı Kerim

Bakara 256

اَللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ لَا تَاْخُذُهٗ سِنَةٌ وَّلَا
نَوْمٌ لَّهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِى
يَشْفَعُ عِنْدَهٗ اِلَّا بِاِذْنِهٖ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيهِمْ وَمَا
خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهٖ اِلَّا بِمَا شَاءَ
وَسِعَ كُرْسِيُّهٗ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَلَا يَـُٔودُهٗ حِفْظُهُمَا
وَهُوَ الْعَلِىُّ الْعَظِيْمُ

Allah, kendisinden başkası ibadete lâıyk olma-
yandır. O, daima diri (ve) Kendi kendine kaim
olan (ve tüm yaratıkları) ayakta tutandır. O'nun
ne uyuklamaya, ne (de) uykuya (ihtiyacı vardır).
Göklerde ve yerde ne varsa, hepsi O'nundur.
O'nun izni olmadan huzurunda, kim şefa-
at edebilir? (Yaratıklarının) önünde ve ardında ne
varsa, hepsini bilir. (Kulları,) O'nun dilediği dı-
şında ilminden hiç bir şeyi kavrayamazlar.
O'nun hükümranlığı gökleri (de,) yeri (de) kap-
samaktadır. (Gökleri ve yeri) gözetmek, O'nu
asla yormaz. O, Ulu ve Yücedir.

Hadis-i Şerif

İman Nedir?

عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ
بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ (مسلم)

Hız. Ömer Bin Hattab^{ra} Peygamber Efendimiz'in^{sav} şöyle buyurduğunu rivayet eder:

"Senin Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kaderine hayırlısına ve şerlisine inanman imandır." (Müslim)

Açıklama: Bu hadiste İslam öğretisine göre iman ne olduğu açıklanmıştır. İmanın temelini altı şart oluşturur:

- 1- Allah'a iman etmek: Dünyanın tek yaratıcısı ve sahibi olduğundan dolayı O'na inanmak iman merkezi noktasıdır. Bilinmeli ki Arapça'da Allah kelimesi, tek olan Allah haricinde hiç kimse için kullanılmaz. O, bütün ayıp ve kusurlardan münezze olup her güzelliğe sahiptir. Bütün ilimlerin sahibi ve her gücün kaynağıdır.
- 2- Meleklerle iman: Melekler gözle görülmemesine rağmen Allah'ın yarattığı çok önemli mahlûklardır. Onlar Allah'ın emrine uygun olarak kâinatın nizamını yürüten ve Allah tarafından yaratılan vesilelerin gözeticileridir. Melekler, Allah ve peygamberleri arasında vahiy de taşırlar.
- 3- Kitaplara iman: İmanın üçüncü şartı Allah tarafından indirilen kitaplara iman etmektir. Onlar vasıtasıyla dünya Allah-u Teâlâ'nın isteğini öğrenmiş olur. Bu kitapların sonuncusu olan Kuran-ı Kerim Kıyamete kadar geçerlidir ve o önceki bütün şeriatları ortadan kaldırmıştır. Çünkü

onlar geçici bir dönem ve belli bir millet için gelmişlerdi. Artık kıyame-
te dek Kuran haricinde hiçbir şariat yoktur.

- 4- Allah'ın peygamberlerine iman: Peygamberlere belirli zamanlar içeri-
sinde İlâhi kitaplar nazil olmuştur. Peygamberler kendi uygulamalarıyla
örnek olup Allah'ın isteğini dünyaya göstermişlerdir. Bunlar arasın-
da şariat getiren son Peygamber Hateme'n Nebiyyin olan Peygambe-
rimiz Hz. Muhammed'dir (sav). O, Âdem neslinin efendisi, nebilerin
gururu ve peygamberlerin en faziletlisidir.
- 5- Kıyamet gününe iman: Ahiret günü, ölümden sonra gelecektir. O gün
insan dünyada işlediği iyi ve kötü amellerinin karşılığını bulacaktır ve o
yeni bir hayata başlayacaktır.
- 6- Hayırlı ve şerli kadere iman: Bu kader Allah tarafından dünyada devam
etmekte olan kanun şeklinde görülmektedir. Hem dünyadaki tabiat
kanunları hem de şariat kanunu Allah tarafından yaratılmıştır. Maddi
ve manevi nizamın her ikisini de kuran ve gözetleyen Allah-u Teâlâ'dır.
Maddi ve manevi her iki türlü amel için ilke olarak Allah karar vermiştir
ki, bir iş şu şekilde işlenirse neticesi iyi çıkacaktır ve amel başka türlü
işlenirse neticesi kötü çıkacaktır. Bunun haricinde Allah-u Teâlâ kanu-
nun sahibidir de. Nitekim O, Kendi açıkladığı sünnetine, vaadine, sıfat-
larına ve O'nun Zatına ters olmayan işlerde istisna olarak kanununu,
peygamberleri ve dostları için özel durumlarda değiştirebilir. Mucize-
ler zinciri genel olarak bu istisnaî kanundan meydana gelir.¹

1 Hz. Mirza Beşir Ahmed (M.A.); Çalis Cevahir Pare; Sayfa 13-14

Kelamü'l İmam

Hiz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani^{as}

Yüce Allah^{cc}

"Bizim cennetimiz bizim Rab-bimizdir. Bizim üstün zevkleri-miz bizim Rabbimizdedir; çün-kü biz O'nu gördük ve bütün güzellikleri O'nda bulduk. Bu hazine hayat pahasına da olsa elde edilmeye; bu inci bütün varlı-ğımız pahasına da olsa satın alınmaya değer. Ey (bunlardan) mahrum olanlar! Susuz-luğunuzu giderecek olan bu pınara koşunuz. Bu hayat verici bir pınardır ki sizi kurtaracaktır. Ben ne yapayım ve bu müjdeyi nasıl zihinlerinize yerleştireyim! İnsanlar duysunlar diye hangi da-vulla, işte Rabbiniz budur diye sokaklarda ilan edeyim! Ve hangi ilaçla insanları tedavi edeyim ki duymak için kulakları açılsın! Eğer siz (tam olarak) Rabbinizin olursanız kesin biliniz ki Rabbiniz zaten sizindir." (Ruhanî Hazain; C. 19; S.21; Keşti-yi Nuh; S. 19)

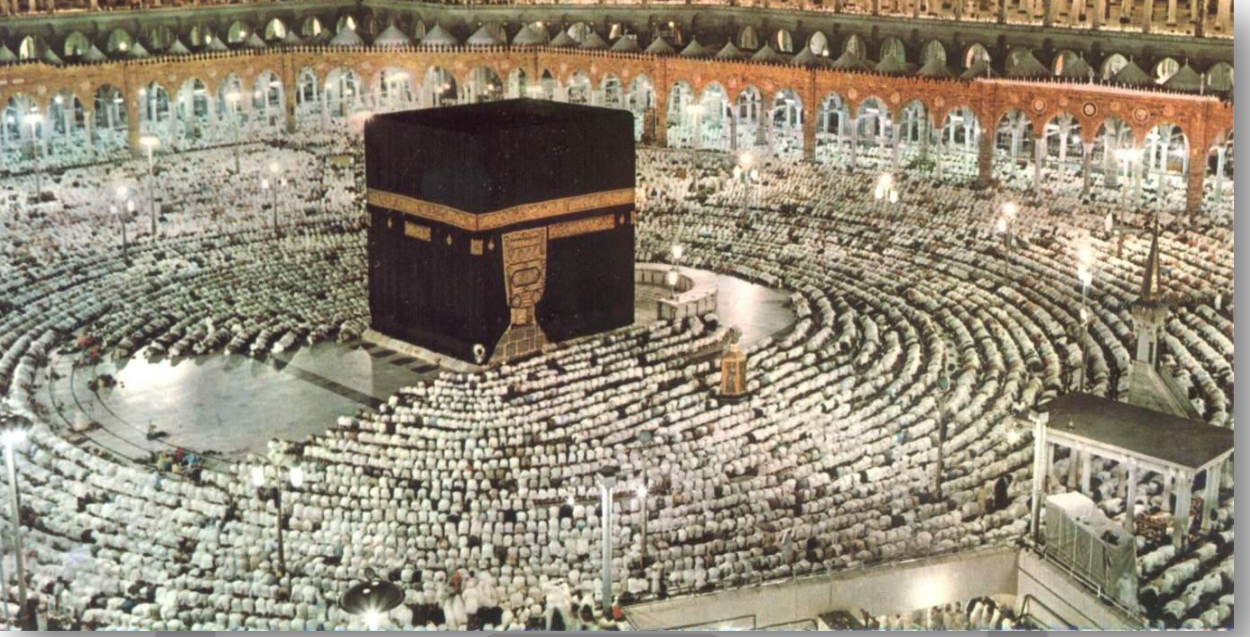
"Ey dinleyiciler! Rabbinizin sizlerden ne istedi-ğini (benden) din leyniz. Ancak şu ki siz O'nun olunuz. Ne gökyüzünde ne de yeryüzünde hiç kimseyi O'na eş koşmayınız. Bizim Rabbimiz es-kiden yaşadığı gibi şimdi bile yaşamakta olan; eskiden konuştuğu gibi şimdi de konuşmakta olan ve eskiden dinlediği gibi şimdi de dinle-mekte olan Rab'dir. Bu çağda O, dinlemektedir fakat artık konuşmamaktadır düşüncesi asılsız-dır. Aksine O, hem dinlemekte, hem de konuş-mak tadır. O'nun bütün sıfatları ezelî ebedîdir-

ler. (Her zaman varolmuşlardır ve her zaman var olacaklardır.) Hiçbir sıfatı bu özelliklerini kaybetmemiştir ve kaybetmeyecektir de. Hiç nesli bu-lunmayan, hiç zevcesi olmayan Vahid Lâ Şerik (ortağı olmayan tek) de O'dur. Benzeri bulunmayan ve eşsiz de O'dur...

Hiç kimse sıfatlarında O'nun ortağı de-ğildir. Hiç bir kuvveti de eksik değildir. O, uzak olmasına rağmen yakındır ve yakın olmasına rağmen uzaktır O, hepsinden üstündür. Mama-fih O'nun altında başka birisinin de var oldu-ğu söyleyemeyiz. O, arşta mevcuttur fakat yer-yüzünde mevcut olmadığını söyleyemeyiz. O, bütün tam sıfatları kapsayan ve bütün güzel sı-fatları yansıtan ve bütün güzelliklerin kaynağı olan zattır. O, bütün kuvvetleri kapsamakta olan ve bütün feyizlerin ana kaynağı; her varlığı; her varlığın ait olduğu merci; her mülkün sahi-bi; her yücelik ile nitelenmiş olan ve her çeşit eksiklik ve güçsüzlükten pak olan zattır. Yeryü-zü ile gökyüzündeki bütün varlıklar ancak O'na ibadet etmelidirler. Bu yalnız O'na mahsustur." (Ruhanî Hazain; C.20; S.309-310; El-Vasiyet; S.9-10)

"Şüphelerden kurtulmamış olan birisi azaptan da kurtulamaz. Bu dünyada Rabbini görmekten mahrum olan birisi kıyamet gününde dahi ka-ranlığa düşecektir. Yüce Allanın buyurduğu gi-bi, bu dünyada kör olan ahirette de kör olacak-tır". (Ruhanî Hazain; C. 13; S.65; Kitab-ül Beriye; S.47)

Namaz Nedir?

Namaz nedir? O tesbih, tahmid, takdis, istiğfar¹ ve Resulullah'a^{sav} salât-ü selam ile Allah'a^{cc} niyaz ederek, O'na boyun eğerek ve gizlice O'na yalvararak edilen dua demektir. Onun için namaz kılmak için durduğunuz zaman, bilgisizler gibi dualarınızda yalnız Arapça kelimelere bağlı kalmayınız; Çünkü onların namazı ve istiğfarları, içinde hiçbir gerçek bulunmayan boş hareketlerden ibarettir. Lakin sizler namaz kıldığınız zaman, Allah sözü olan Kur'ân'dan maada ve Resul'ün^{sav} sözü olan hadislerdeki dualardan başka, öteki bütün genel dualarınızda, âcizane kelimeleri kendi lisanınızda eda ediniz ki bu aczin ve niyazın, kalplerinize de tesiri olsun. Beş vakit namaz nedir? O sizin değişik durumlarınızın fotoğrafıdır. Bela

(musibet) anında sizin üzerinizde vuku bulacak ve hayatınıza lazım olan beş değişiklik bulunmaktadır. Onların vuku bulması zaten sizin tabiatınız için gereklidir.

1-) İlk olarak bir musibet ile karşılaşacağınız size bildirildiği zaman; Mesela sanki sizin adınıza mahkeme tarafından bir tevkif müzekkeresi (yakalama emrini bildiren evrak) çıkarılınca. İşte bu birinci durumdur. Bu da sizin huzurunuz ve sevincinize halel getirmiştir. İşte bu durum zevale benzemektedir. Çünkü onun yüzünden sizin mutluluğunuza zeval gelmeye başlamış oldu. Buna karşılık olarak, vakti güneşin zevali (her şeyin gölgesinin doğuya doğru uzamaya başlaması) ile başlayan "öğle namazı" konmuştur.

2-) Üzerinizde ikinci değişiklik; siz bela (musibet) yerine çok yaklaştırıldığınız za-

1 Tesbih: Allah'ı (c.c.) pak tanımak; Tahmid: Allah'a hamdetmek; Takdis: Allah'ın (c.c.) kudsiyetini beyan etmek; İstiğfar: Yüce Allah'tan bağışlamasını istemek. (Mütercim)

man belirlenir. Mesela tevkif (yakalanma) emriyle esir edilerek hâkimin önüne çıkarılmışsınız. Bu, korkudan kanınızın donduğu (ödünüzün koptuğu) bir zamandır. Teselli nuru da o zaman sizden uzaklaşmak üzere olur. Sizin bu durumunuz, güneşin nurunun azaldığı bir zamana benzemektedir. O zaman insanın gözü güneşi görebilir ve batışının pek yaklaşmış olduğu apaçık görülür. Bu manevi durumunuza karşılık "ikinci namazı" konmuştur.

3-) Üzerinizde üçüncü değişiklik, o beladan kurtulma ümidinin tamamen kesildiği zaman belirlenir. Mesela sizin adınıza suç işlediğinize dair sanki bir belge hazırlanmıştır. Sizi helak etmek için muhalif tanıklar (mahkemede) tanıklık bile ederler. O, sizin kendinizden geçtiğiniz bir zamandır. Siz kendinizin bir tutuklu olduğunuzu zannediyorsunuz. Bu durumunuz, güneşin batmış olduğu bir zamana benzemektedir. Günün aydınlığının bütün ümitleri sona ermiştir artık. Bu manevi duruma mukabil "akşam namazı" konmuştur.

4-) Üzerinizde dördüncü değişiklik, belanın üzerinize musallat olmuş olduğu bir zamanda belirlenir. Onun çok sert karanlığı sanki sizi kaplamıştır. Mesela, suç belgesi ve şahadetlerden sonra ceza emri de size

okunduğu ve hapsedilmek üzere polise teslim edildiğiniz zamanki durumunuz, gecenin tam olarak çökmüş olduğu ve aşırı karanlığın her tarafa yayıldığı bir devire benzemektedir. Bu manevi durumunuza mukabil "yatsı namazı" konmuştur.

5-) Sonra siz bir müddet o musibetin karanlığında yaşadığınız zaman Allah'ın (c.c.) merhameti sizin için cûş eder ve sizi o karanlıktan kurtarır. Mesela, hani nasıl karanlıktan sonra en sonunda sabah olur ve günün aydınlığı parlaklığıyla birlikte belirir; (Aynı şekilde) bu manevi durumunuza karşılık "sabah namazı" konmuştur.

Kısacası Yüce Allah sizin doğal değişikliklerinizde beş durum gördükten sonra size beş vakit namaz farz etmiştir. Bundan, bu namazların öz be öz sizin kendi iyiliğiniz için farz edildiğini anlayabilirsiniz. Onun için eğer bu belalardan korunmuş olmak isterseniz, o zaman beş vakit namazı terk etmeyiniz ki onlar sizin içinizdeki manevi değişikliklerin naibidirler. Gelecek olan belaların ilacı namazdadır. Doğacak her yeni günün size ne gibi kaza ve kader getireceğini bilemezsiniz. Bu nedenle, sizin için hayırlı ve bereketli bir gün olması için gün doğmadan Rabbinize dua ediniz.

Allah'ın varlığının on delili

H. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed ^{ra}

Bu devirde inanışlar ve imanî konularda maddi dünyanın yaptığı itirazların en büyüğü Allah'ın varlığı hakkındadır. Onlar Allah'ın varlığını inkâr ederler. Müşrik, Allah'a ortak koşmasına rağmen en azından Allah'ın varlığına inanır. Ateistler ise O'nun varlığını tamamen reddederler. Çağımızda, bilim her şeyin varlığını müşahedeye dayandırmaktadır. Bundan dolayı ateistler "Eğer Allah varsa bize gösterilmeli, O'nu görmeden O'na iman etmemiz mümkün değildir." derler. Bu devirde esen rüzgârlar gençlerin kalplerinden O pak zatın izlerini silip yok etmiştir. Üniversitelerde okuyan ve oradan mezun olan sayıları da gitgide artan yüzlerce insan Allah'ın varlığını inkâr eder. Binlerce insan, içinde bulunduğu milletin veya kavmin korkusundan dolayı dışa vurmamalarına rağmen kalpleri Allaha iman etmez. Bundan dolayı biz Allah'ın yardımıyla bu makaleyi kaleme almaya karar verdik. İnşallah saadetli insanlar bundan istifade ederler.

Ateistler "Allah'ı bize gösterin biz iman ederiz" diye itirazda bulunurlar. Biz bu tür söylemlerle çokça muhatap olduk ve bunu hayretle karşıladık. İnsan farklı varlıkları, farklı duyularla tanır. O, görmek, dokunmak, koklamak, işitmek ve tatmakla farklı farklı şeylerin varlığından haberdar olur. Renk konusunda görmekle bilgi sahibi olurken, koklamak, dokunmak veya tatmakla renk hakkında bilgi edinemez. Durum böyleyken eğer bir kimse "ben işitmeden rengin varlığını kabul etmem" derse bunu diyen ahmaktır. Aynen bunun gibi sesin varlığı işitmekle anlaşılır. Ama eğer bir kimse "ben sesi görmeden varlığını kabul edemem" derse böyle kimse bilgisiz ve cahil kabul edilir. Güzel kokunun varlığı koklamak suretiyle anlaşılır. Ama eğer bir kimse gül kokusunu tatmadan varlığını kabul etmem derse onun akıldan yoksun olduğu anlaşılır. Bunun tersine eğer bir kimse bir şeyin tatlı acı ekşi ve tuzlu olup olmadığını koklayarak anlamak isterse gerçeğe varamaz. Kısacası görülen bir şeyin varlığını kabul etmek ama gözle gö-

rülmeyeni reddetmek hakikate varmanın ölçüsü değildir. Ateistlerin bu ölçüsü kabul edilirse gülün kokusu, limonun ekşiliği, balın tatlılığı, biberin acılığı, demirin sertliği ve sesin güzelliği inkâr edilecektir. Çünkü bunların hiçbiri gözle görülmez. Bundan dolayı "Allah'ı gözle görmeden inanmayız" demeleri tamamıyla yanlıştır. Acaba onlar gülün kokusunun varlığını ve balın tatlılığını gördükten sonra mı kabul ederler? Gerçek böyleyken neden Allah'ın varlığını kabul etmek için böyle şartlar öne sürülmektedir.

Bunun haricinde; insanın vücudunda bulunan bazı organların varlığına, onlar görülmeden inanılmaktadır. Acaba her insan kendi içinde bulunan kalbin, ciğerin, beynin, bağırsakların ve akciğerlerin varlığına onları gördükten sonra mı inanır? Eğer onları görmeden varlığına inanmam derse bu organlar vücuttan çıkarılır çıkarılmaz organları müşahade etmeden insan ölür.

Bu örnekler her şeyin mutlaka görülmesi gerekmediğini ortaya koymaktadır. Farklı şeylerin varlığı, farklı duyularla anlaşılır. Ama bazı şeylerin varlığı beş duyuya muhtaç değildir. Onlar hakkında bilgi edinmenin başka yolları vardır. Mesela akıl, zekâ ve beynin varlığı dünyada herkes tarafından kabul edilir. Acaba akıllı gören, işiten, tadına bakan veya ona dokunan var mı? Akıl ve zekânın varlığı neden kabul edilir? Gücün varlığı dünyada kabul edilir. İnsan, ister zayıf ister güçlü olsun onda az ya da çok güç bulunur. Acaba bugüne dek gücü gören, onu işiten, tadına bakan veya ona dokunan kimse var mı? Dünyanın en cahili bile onun varlığının beş duyuya dayanmadığını bilir. Akıl, zekâ ve güç gibi şeylerin varlığı, yarattıkları etkilerden anlaşılır. Mesela insan zorluklar içindeyken bir şeyler düşünüp tedbirini alır ve bu zorluklardan kurtulur. Zorlukların bu şekilde çözüldüğünü gören insan bu tür durumlarda işe yarayan bir varlığa tanık oldu ve ona akıl ismini verdi. Biz akıllı, beş duyumuzla keşfetmedik, tersine onun tesirinden dolayı varlığını kabul ettik. Aynen bunun gibi insan yük kaldırır. Onun bu yükü

kaldırmasından onda gücün bulunduğu anlaşılır.

Bir şey ne denli soyut ise onun vücudu insan gözünden o kadar kaybolur. Öteden beri onların varlığı, etkileri ile anlaşılır. Hiç kimse onlardan görerek, koklayarak, tadarak ve dokunarak varlıklarından haberdar olamaz.

Allah Teâlâ'nın zatı maddi olmayıp soyuttur. Bundan dolayı onun varlığına tanık olmak için bu tür şartları koşmak caiz değildir. Elektriği gören hiç kimse olmadığı halde onun yardımıyla gönderilen telgraflar, iş gören makineler veya ışığın varlığını kimse inkâr edebilir mi? Etherin veya esirin¹ bulunuşu fizik alanında bir devrim yaratmıştır. Ancak hiçbir bilim adamı onun varlığına, beş duyu ile tanık olmamıştır. Onun varlığını kabul etmezlerse güneş ışının dünyaya nasıl ulaşmakta olduğu meselesini çözemezler. Bu ve buna benzer olaylar bulunduğu halde Allah'ı gözümüzle görmeden inanmayız demeleri büyük haksızlıktır. Allah^{cc} ancak O'nu görme kabiliyetine sahip olan gözlere görünür. Kim O'nu görmeye talip ise O kendi kudreti ve gücü ile dünyanın önündedir. Gayb olmasına rağmen varlığı herşeyden ziyade aşikârdır. Kuran-ı Kerim bu konuyu az ve öz kelimelerle benzeri olmayan bir tarzda beyan etmiştir.

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ

اللطيفُ الْخَبِيرُ

Gözler O'na erişemez, ama O gözlere erişir. O, latiftir ve her şeyden haberdardır.²

Bu ayette Allah^{cc} insanın dikkatini önemli bir konuya çekmiştir. Buna göre insanın gözü Allah'ı görme yeteneğine sahip değildir. Çünkü O latiftir ve latif olan gözle görünmez. Mesela kuvvet, akıl, ruh, elektrik ve ether bunların hepsi latif olduğundan gözle görülmez. O zaman; latif olan Allah'ı da insanın gözleriyle görmesi mümkün değildir. Peki, kul Allah'ı nasıl görebilir? Ve hangi yollarla O'nun marifetine nail ola-

bilir? Bu soruyu cevaplarken Kuranı Kerim "ama O, gözlere erişir," der. İnsan gözü kendi zaafından dolayı Ona erişemediği için Allah gözlere erişir. Kudreti ile kâmil sıfatları insana tecelli edip O'nun varlığını gösterir. İnsan gözü onu görmekten acizdir. Ancak; Allah sonu olmayan kudretiyle bazen kahredici azaplarla, bazen peygamberler vasıtasıyla bazen rahmetini göstermek suretiyle ve bazen de duaları kabul ederek varlığını gösterir.

Bir şey görmeden varlığına inanmayız ilkesi kabul edilirse dünyada var olan eşyanın 4/5'ünün varlığı inkâr edilecektir. Hatta bazı filozofların dediğine göre her şeyin varlığı inkâr edilecektir. Onlara göre dünyada hiç bir şey görülmez tersine gördüklerimiz sadece eşyaların sıfatlarıdır. Bunları anlattıktan sonra şimdi biz Allah'ın varlığını ispatlayan delillere geçeceğiz. İnsan bunları incelediğinde kâinatın bir yaratıcısı olduğuna ve hiçbir şeyin kendiliğinden olmadığına inanır.

BİRİNCİ DELİL:

İnancımıza göre Kuranı Kerim her manevi kemali elde etmenin bütün yollarını açıklamıştır. Bundan dolayı biz Allah'ın varlığının bütün delillerini Kuranı Kerimden sunacağız. İnsan dünyaya geldiğinde ilminin ilk kaynağı kulağı olduğundan bizimde sunacağımız ilk delil semaidir. Allah Kuranı Kerimde şöyle buyurmaktadır.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ۖ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ

فَصَلَّى ۖ بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ

الدُّنْيَا ۖ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى ۖ إِنَّ هَذَا لَفِي

الصُّحُفِ الْأُولَى ۖ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ۖ

"Tertemiz olan, Rabbinin adını anan ve daima namaz kılan (ise) mutlaka başarıya ulaşmıştır. Aslında sizler bu dünya hayatını tercih ediyorsunuz. Oysa ahiret daha iyidir ve hep kalıcıdır. Şüphesiz bu (gerçek) önceki sahifelerde yani

1 Atomlar arasındaki boşluğu ve bütün evreni doldurduğu varsayılan, ağırlığı olmayan, ısı ve ışığı ileten toz, cevher

2 Enam Suresi ayet 104

İbrahim ve Musa'nın sahifelerinde(de) mevcuttur."¹

Bu ayetlerde Allah-u Teâlâ, egolarından uzak durup Allah'a inanan ve içtenlikle O'na itaat eden kimseler hep başarıya ve zafere nail olurlar diyerek Kuran muhaliflerine karşı bir delil sunmaktadır. Bütün dinlerin Allah'ın varlığı konusunda ittifak halinde olmaları bu öğretinin doğruluğunun delilidir. Bundan dolayı Allah; Hristiyanlık, Yahudilik ve şirk gibi zamanın büyük dinlerine karşı Hz İbrahim ve Hz Musa'yı delil olarak göstermektedir. Kuranı Kerim, bu konuda bütün dinlerin ve milletlerin ittifak halinde olmasını, Allah'ın varlığının en güçlü delili olarak sunmaktadır. Nitekim insan bu delilin derinliğine indikçe bunun doğruluğu ve sağlamlığı ortaya çıkar. Aslında dünyada bulunan bütün dinler kâinatın bir yaratıcısı olduğuna inanır. Ülkeler ve şartlar değiştikçe görüşlerin ve inanışların farklı olmasına rağmen, bütün tarihi dinler Allah'ın varlığı konusunda ittifak halinde kalmışlardır. Şu anki dinler İslam, Hristiyanlık, Yahudilik, Budizm, Sihizm, Hinduizm ve Zerdüştiler bir olan Allah'a Uluheim, Paramişver, Paramatıma Satguru veya Yazdan gibi farklı isimler altında inanırlar. Dünya perdesinden silinmiş olan dinlere gelince, tarihi kâinatlardan onların hepsinin de bir Allah'a inandıkları anlaşılmaktadır. İster bu dinler dünyadan ayrı yaşayan Amerika kıtasında bulunsunlar ister Afrika'nın ormanlarında... Bulundukları yer Roma, İngiltere, Cava, Samatra, Japonya, Çin, Sibirya veya Minçorya neresi olursa olsun Allah'ın varlığı konusunda birlik içindedirler. Kim dinler arasında bu ittifakı sağladı? Amerika'daki yerlileri Hindistan'da yaşayanların inanışlarından ve Çin halkını Afrikalıların inanışlarından kim haberdar etti? O zamanlarda tren, telgraf ve posta hizmetleri yoktu. Bizim zamanımız gibi ulaşım kolaylıkları bulunmazdı. At ve katır binek olarak kullanılırdı. Gemilerin yolculuğu aylarca sürerdi. Dünyanın birçok bölgesi henüz keşfedilmemişti. Buna rağmen mizaçları, örf ve adetleri farklı olup birbirine yabancı olan memleket-

lerde bu tek inanış nasıl yayıldı? Uydurulan şeyler üzerine iki kişinin bile ittifakı zor iken, birbiriyle hiç iletişimi olmayan bu kadar milletin ve memleketin, bu inanış üzerinde birlik içinde olması Allah'ın varlığının güçlü bir delilidir. Dünyanın bilmediği ama İslam'ın açıkladığı bir yolla her millete ve ülkeye bu inanış bildirildi. Tarih bilimcileri farklı milletler bir konu üzerinde müttefik iseler, onun doğruluğu hakkında şüphe edilmez derler. Netice olarak Allah'ın varlığı konusunda yüzbinlerce millet ittifak halindeyse şüphesiz bu milletler Onun tecellisine mazhar olduktan sonra bu inanışa sahip olmuştur.

İKİNCİ DELİL:

Allah'ın varlığının ikinci delili aşağıdaki ayetlerde açıklanmıştır.

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ
دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَأٍ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٦﴾
وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا
هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ
وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٧﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ
كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٨﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ
وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٩﴾

"Bu İbrahim'e, kavmine karşı öğrettiğimiz bir delildi. Biz, dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Şüphesiz Rabbin hikmet sahibidir, en iyi bilendir. Biz İbrahim'e İshak ve Yakup'u verdik. Hepsi de doğru yola ilettik. Daha önce Nuh'a da doğru yol gösterdik ve onun neslinden Davud, Süleyman, Eyüp, Yusuf, Musa ve Harun'a doğru yol gösterdik. İşte biz iyi işler yapanları, böyle mükâfatlandırırız."²

Birkaç ayet sonra Allah şöyle buyurmaktadır:

أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدْيُهُمْ أَقْتَدَهُ قُلْ
لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرِي
لِلْعَالَمِينَ

"İşte Allah'ın doğru yola ilettikleri bunlardır. Sen de onların yolunu izle. De ki: "bunun için ben sizden bir karşılık istemiyorum. Ancak bütün âlemler için bir öğüttür."¹

Bu ayetlerde Allah, bu kadar iyi ve takva sahibi insanın şahitliği mi kabul edilmeli yoksa onların tersine bilgisiz ve karakter açısından bu insanların karşısında hiç sayılan kimsenin sözü mü kabul edilmeli buyurmaktadır. Herkesin bildiği gibi güzel ahlaklı, amelleriyle iyiliklerini ve temizliklerini dünyaya ispatlayan, günden arınmış ve hep doğruyu söyleyen kimselerin sözü herkesçe güvenilir kabul edilir. Bundan dolayı herkes onların yolunu izlemeli ve muhaliflerinin sözünü reddetmeli. Nitekim hepimizin bildiği gibi, dünyada iyiliği ve güzel ahlakı yayan ve amellerinden dolayı doğrulukları herkesçe kabul edilen ne kadar insan geçtiyse onlar bir Yaratıcının varlığına inanıyorlardı. O'na farklı dillerde Allah, Gad veya Permişör gibi isimler verildi. Ram Çandar, Krişna, Zerdüş, Musa, İsa, Pencap'ta geçen Sihlerin kurucusu Gurunanak ve bütün peygamberlerin başı, Arabistan'ın nuru Muhammed^{sav} bunların hepsi bir olup bir Allah'ın varlığını ilan ettiler. Bununla yetinmeyip Allah'la görüştüklerini ve konuşma şerefine nail olduklarını bildirdiler. Peygamber efendimize ta çocuk iken Araplar tarafından sadık (doğru söyleyen) ismi verilmiştir.

قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرِيكُمْ
بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِنْ قَبْلِهِ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ

"Deki Eğer Allah dileseydi bunu size okuyup anlatmazdım. O da bunu size bildirmezdi. Nitekim bundan önce de ben aranızda uzun bir

müddet yaşadım. Yine de akıl etmez misiniz?"² Peygamber Efendimizin^{sav} "Ben aranızda bir ömür geçirdim. Aranızdan ve içinizden herhangisi biri benim bir tek yalanımı gösterebilir mi?" diye meydan okumada bulunmasına rağmen onun milleti sessiz kaldı. İsimlerini bildirdiğimiz peygamberler haricinde binlerce peygamber zaman zaman dünyaya geldi. Onların hepsi ittifak halinde bir tek yaratıcının olduğunu bildirdiler. Dünyada meşhur olan büyük filozofların yaptığı bir işin toplamı bu peygamberlerin bir tek işinin binde biri bile olamaz. Peygamberlerle filozoflar mukayese edildiğinde filozofların hayatı laflarla dolu ama amelden hemen hemen yoksun görünür. Peygamberlerin gösterdiği sadakat ve doğruluk örneklerini filozoflar nereden gösterebilirler. Onlar insanlara doğru söylemeyi öğretirken, kendileri söz konusu olduğunda yalandan hiç kaçınmadılar. Ama yukarıda isimlerini saydığımız peygamberlere gelince, onlar, binlerce sıkıntıya maruz kalmalarına rağmen doğruluktan hiç vazgeçmediler. Onlar öldürülmeye teşebbüs edildiler, vatanlarından kovuldular, sokaklarda ve çarşılarında küçük düşürülmeye çalışıldılar. Bütün dünya onlarla ilişkisini kesti. Bunlara rağmen onlar doğruluktan vazgeçmedi. İnsanların hatırı için yalana başvuru, kendilerini kurtarmayı hiçbir zaman düşünmediler. Amelleri, dünyaperestlikten nefretleri ve gösterişten arınmış hayatları onların, nefsanî duygulardan uzak olup çıkarlarını gözetmeden vazifelerini yerine getirdiklerini gösteriyor. Bu denli doğru ve güvenilir insanlar ittifakla Allah'la görüştüklerini, sesini işittiklerini ve O'nun tecellisini müşahade ettiklerini söylüyorlar. Onların sözü hangi gerekçeyle reddedilebilir? Her gün yalanlarına tanık olduğumuz insanların sözüne inanmayız ama bunların birkaçı bir olup bir şeye şahit olduklarını iddia ederlerse insan onlara inanmak zorunda kalır. Bilmedikleri tanımadıkları insanlara, bu insanlar gazetede araştırma yayınladıkları zaman güvenirliler Ama inanmamakta ısrarcı oldukları kimseler doğruluk timsali olan bu peygamberlerdir. Onlara

1 Enam Suresi 91

2 Yunus Suresi, ayet 17

Londra bir şehirdir denildiğinde bunu kabul ederler. Amerika'nın bir kıta olduğu söylendiğinde bunu onaylarlar. Seyyahların Sibiry'a'nın insanların yaşayamayacağı geniş bir yer olduğunu söylediğinde buna inanırlar çünkü birçok insan buna tanık olmuştur. Hâlbuki bizler bu şahitlerin yalancı veya doğru olduğunu bilmiyoruz. Bunun tersine, Allah'ın varlığına şahitlik eden kimselerin doğruluğu gün gibi ortadadır. Onlar mallarını, canlarını, vatanlarını, saygınlıklarını ve onurlarını feda edip dünyaya doğruyu yerleştirdiler. Doğruya inanmak adı altında, Peygamberlerin sözlerini bırakıp diğer insanların sözlerine inanmanın doğruluk neresinde... Londra'nın var olduğu birkaç kişinin şahitliğiyle ispatlanabiliyorsa, binlerce sadık ve doğru peygamberin şahitliği Allah'ın varlığını neden ispatlamasın?

Kısacası binlerce doğru insanın Allah'ın varlığı hakkında müşahedelerine dayanan şahitlikleri hiçbir gerekçeyle reddedilemez. Maneviyattan hiç nasibi olmayanların "Maneviyatı kendilerine yuva edinenlerin sözüne inanmayın" demeleri hayret vericidir. Şahitliğin usulüne göre; eğer bir konuda, doğruluk açısından eşit derecede olan iki şahit şahitliklerini bildirirken, onlardan birisi "ben gördüm" diğeri ise "ben görmedim" diyorsa gördüm diyenin şahitliği tercih edilir. Sebebine gelince; bir nesne var olduğu halde birisinin gözünden kaçmış olabilir. Ama bir insanın onu görmediği halde gördüğünü zannetmesi imkânsızdır. Bundan dolayı biz Allah'ı gördük diyenlerin şahitliği, biz onu hiç görmedik diyenlerin şahitliğinden daha üstün tutulacaktır.

ÜÇÜNCÜ DELİL:

Üçüncü delile gelince, Kuranı Kerim insanın fitratını Allah'ın varlığının bir delili olarak sunmaktadır. Bazı günahlar vardır ki insan fitratı onlardan kesinlikle hoşlanmaz. Mesela; anne, kız kardeş veya kendi kızıyla insanın zina yapması, yalan söylemesi gibi işler. Bu günahlardan bir ateist dahi nefret eder. Neden? Eğer, bir Allah yoksa anne, kız kardeş ve diğer hanımlar arasındaki farkı ona kim anlattı? Yalanın kötülüğü ona nasıl açıklandı? Hangi delillere dayanarak

o, yukarda zikredilen işlerin kötü olduğuna karar verdi. Eğer ilahi bir güç ve heybet kalbini etkilemediyse, neyin etkisinden dolayı bu günahlardan uzak durur. Bir insan için yalan-doğru, zulüm-insaf arasında hiçbir fark olmamalı ve dilediğini yapmalı. Artık hangi şeriat onun duygularına hüküm sürüp kalbine taht kurmuştur. Bir ateist, onun hükmünden ne kadar çıktığını iddia ederse etsin Allah'ın yarattığı fitratın dışına çıkamaz. Bir ateistin günahlardan uzak durması veya onlardan uzak durmaya çalışması bunun bir delilidir. O Allah'ın krallığını reddetse dahi, bir gün O'nun karşısına çıkıp yaptıklarından sorumlu tutulacağı korkusu kalbine musallat olmuştur. Allah Kuranı Kerimde şöyle buyurmuştur.

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَمَةِ ۖ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ
اللَّوَّامَةِ

Kıyamet gününe andolsun. Çok ayıplayan nefse andolsun.¹

Yani; bazı insanlar Allah'ın varlığını reddetmekle beraber ceza ve mükâfat gününü de reddederler. Ama biz bunların varlığına şahit olarak iki delili sunmaktayız. Birincisi: yapılan her iş için bir kıyamet günü vardır. O gün geldiğinde karar verilir, iyiliğin mükâfatı olarak iyilik ve kötülüğün cezası olarak kötülük verilir. Eğer bir Yaratıcı yoksa bu ceza ve mükâfat sistemi neden yürürlüktedir. Kıyameti Kübra'yı reddedenler, bu dünyada kıyametin var olduğunu görmelidirler. Zina eden bir kimse Frengi vs. gibi bir hastalığa yakalanırken evli olanlar bu tür hastalıklardan korunur. Hâlbuki evli olan da olmayan da aynı işi yapmaktadırlar. İkinci delil nefsi levvamenin şahitliğidir. Yani insanın vicdanı günden günde insanı kınar. Ve işlenen amelin kötü ve çirkin olduğunu söyler. Ateistler de yukarıda anlatıldığı gibi zina ve yalanı kötü sayarlar. Kibir ve hasetten hoşlanmazlar. Onlar hiçbir şeriata inanmadıkları halde neden bu tepkiyi gösterirler? Aslında onların kalbi, bu amelleri kötü olarak görmektedir. Çünkü kalplerinin

1 Kıyamet suresi, Ayet 2-3

üzerinde kralların kiralı olan Allah'ın hâkimiyeti sürmekte ve kelimelerle ifade etmeseler de bir gün, onun karşısına çıktıklarında cezalandırılacakları korkusu içindedirler. Allah kuranı Kerim-de şöyle buyurur:

فَالْهَمَّهَا فُجُورَهَا وَتَقْوِيَهَا

Yani 'O, insanın doğasına, kötülük yollarını ve takva yollarını ayırt etme yeteneğini yerleştirmişti.¹

Allah her nefse iyiliği ve kötülüğü ilham etmiştir. Bundan dolayı insanın iyilik ve günah duygusunu taşıması Allah'ın varlığının güçlü bir delilidir. Eğer bir Allah yok ise neden bir fiil iyilikle diğeri kötülükle anılsın. İnsan dilediğini yapmakta serbesttir.

DÖRDÜNCÜ DELİL

Kuranı Kerim Allah'ın varlığının dördüncü delilini aşağıdaki ayetlerde sunmaktadır

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ
وَأَبْكَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ۖ وَأَنَّهُ خَلَقَ
الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۖ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا
تُمْنَىٰ

Yani 'Nihayetinde senin rabbine ulaşılacaktır. Güldüren ve ağlatan, ancak O'dur. Öldüren de, dirilten de, ancak O'dur. Ana karnına döküldüğünde azıcık sudan çift olarak erkek ve dişi yaratan da, ancak O'dur.'²

Bu ayetlerde Allah, her fiilin bir failinin olduğunu açıklamaktadır. Bundan dolayı, yapılmış olan işin birileri tarafından yapılmış olması gerekir. Sonuç olarak kâinatı incelediğinizde varacağınız nihai nokta, Allah'ın zatıdır. Her şeyin zirvesi O'dur ve kâinatta vuku bulan her şey, O'nun işareti ile meydana gelmektedir. Nitekim bu ayetlerde, Allah insanın dikkatini onun ilk haline çekmektedir. İnsan bir nutfeden yaratıldı. Ve o, geçmişini inceledikçe kendisinin çok hakir bir

şey olduğunu anlar. Nitekim o, kendi vücudunun yaratıcısı olamaz. İnsan bugünkü gelişmiş halinde bile kendi kendini yaratamadığına göre, ilk günün hakir haliyle kendi kendini nasıl yaratabildi. Yaratıcısı olmadan hiçbir mahlûk meydana gelemez. Netice olarak insanı da yaratan bir zat vardır ve O, sınırsız yeteneklere ve sonu olmayan kudrete sahiptir. Kısacası, insanın aşamalı olarak gösterdiği ilerleme ve gelişme incelendikçe dünyevi ilimler bir yerden sonra "bundan sonra bizim açıklayacağımız bir şey yok" der. İşte bu ilimlerin aciz kaldığı yerde Allah'ın eli vardır ve her bilim adamı, eninde sonunda her şeyin bir zirvesi olduğunu kabul eder. Ve her şeyin nihai noktası vardır ve o da Allah'tır. İnsanın aklı sınırlıdır ve sınırlı olan aklın dairesine Zatı İlâhi sığmaz. Bu kolay anlaşılan bir delildir ve bilgisi çok az olan insan dahi bunu anlayabilir. Kuranı Kerim bundan dolayı وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ demektedir.

Bir bedeviye, sende Allah'ın varlığının delili ne diye sorulmuş. O Şöyle cevap vermiş:

الْبَعْرَةُ تَدُلُّ عَلَى الْبَعِيرِ وَآثَرُ الْقَدَمِ عَلَى
السَّفِيرِ فَالسَّمَاءُ ذَاتُ الْبُرُوجِ وَالْأَرْضُ ذَاتُ
فِجَاجٍ أَمَاتَدُلُّ عَلَى قَدِيرٍ

Ormanda devenin pisliğini görünce oradan bir devenin geçtiğini anlarım. Bu kadar büyük kâinatı gördüğümde, onun bir yaratıcısı olduğunu anlamam gayet doğaldır. Bedevinin bu cevabı gerçekten doğru ve insan fıtratının sesidir. İnsan bu kadar mahlûkatı incelediğinde onların bir yaratıcısı olduğuna iman etmek zorunda kalır.

BEŞİNCİ DELİL

Kuran-ı Kerim'in Allah'ın varlığına dair sunduğu 5. Delil yukarıdakine benzese de ondan daha güçlü bir delildir.

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ۖ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ
أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ

1 Şems suresi, ayet 9

2 Necm Suresi, ayet 43-47

﴿الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَافُوتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ﴾ ﴿ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ﴾¹

Bazı kimseler bu kâinatın tesadüfen meydana geldiğini söylerler. İddia ettiklerine göre maddenin tesadüfen karışması sonucu her şey oluşmuş. Onlar dünyanın kendiliğinden birbirine bağlanıp harekete geçtiğini ama onu hareket ettiren hiç kimsenin olmadığını bilimsel olarak kanıtlamaya çalışırlar. Allah-u Teâlâ bu ayetlerde onların iddialarını reddedip tesadüfen birbirine bağlanan şeylerde bir zincirleme sistemin olmasının mümkün olmadığını anlatır. Tersine tesadüfen bir araya gelen şeylerde sistem bulunmaz. Farklı renklerden bir resim meydana gelir. Âmâ farklı renkleri bir kâğıt üzerine attığımızda bir resmin oluşması mümkün müdür? Bir ev tuğlalarla yapılır. Ancak tuğlaların üst üste atılmasıyla ev meydana gelmez. Bazı olayların tesadüfen meydana geldiği farz edilse dahi hiç kimse kâinatın nizamını ve sistemini gördükten sonra bunların hepsi kendiliğinden oldu diyemez. Maddenin kendiliğinden bir araya gelmesi sonucu zeminin oluştuğu, ayrıca insanın da bir tesadüf sonucu dünyaya geldiği farz edilebilir. Ancak insanın yaratılışı incelendiğinde böylesine kâmil bir oluşumun kendiliğinden olması hiç mümkün değildir. Genel olarak dünyada bir eserin güzelliği onu meydana getiren sanatçının varlığından bizi haberdar eder. Güzeli bir resim görür görmez bunu meydana getiren ressam ne büyüktür diyoruz. Hoş bir yazı gördüğümüzde onu yazan kâtibin yüceliği aklımıza gelir. Bir eser ne kadar uyum içindeyse onu meydana getiren sanatçının yüceliği hemen aklımıza yerleşir. Durum böyleyken bu kadar uyum içinde olan bu kâinatın kendiliğinden meydana gelmesi nasıl düşünülebilir. Bir taraftan insana ilerleme yetenekleri verilirken diğer taraftan onun hayal ve düşünceleri fiilen ger-

çekleşsin diye ona akıl verildi. O çalışmak suretiyle rızkını elde edeceği için onun cismi buna uygun olarak yaratıldı. Bir ağaç rızkını topraktan aldığı için o ihtiyacını gidersin diye ona kökler verildi. Bir aslanın yiyeceği et ise ona avlamak için pençe verildi. At ve öküzün yiyeceği ot olarak mukadder kılındığı için ona eğilebilecek şekilde boyun verildi ki otlayabilsin. Bir deve için yiyecek olarak ağaçların yaprakları ve dikenleri kararlaştırıldı. Buna uygun olarak yukarıya uzanabileceği boyun ona verildi. Acaba bunların hepsi bir tesadüf sonucumu oluştu. Deveye uzun boynun verilmesini, aslana pençenin bağışlanmasını, ağacın köklere muhtaç olmasını ve insanın bacaklara ihtiyaç duymasını tesadüf kendi kendine nasıl anlayabildi. Kendiliğinden meydana gelen bir oluşum içinde bu kadar uyum ve sistemin olmasını akıl nasıl anlayabilir. İnsan için akciğer yaratılırken onun için hava da yaratıldı. Hayatı suya muhtaç olduğundan güneş ve bulutlar vasıtasıyla suya olan ihtiyacı karşılandı. Bir taraftan ona gözler verilirken diğer taraftan o bunlardan faydalanabilirdi diye güneş ışığı da yaratıldı. Ona kulak bağışlanırken güzel sesler de yaratıldı. Ona dil verilirken tadı hoş olan yiyecekler de lütfedildi. Ona burun verilirken hoş koku da onun için yaratıldı. Tesadüfün insan içinde akciğeri meydana getirdiği farz edilse dahi onun muhtaç olduğu hava ve uygun koşullar nasıl meydana getirildi. İnsanda gözün meydana gelmesi mümkün olsa dahi o işi görsün diye milyonlarca kilometre uzaklıkta bir güneşin yaratılması nasıl tesadüf olabilir. Bir taraftan, tesadüf eseri kulakların meydana geldiğini varsaysak dahi, diğer taraftan, sesi hangi gücün yarattığını nasıl açıklayacağız. Buzullarda köpekler ve ayılar tesadüfen yaratılmış ama onları soğuktan korunmak için uzun kılları hangi tesadüf yarattı. Binlerce hastalığı tesadüf yarattı onların tedavilerini de meydana getirmiş! Dokunma sonucu kaşıntıya neden olan ısırgan otunu tesadüf yaratmış. Bu kaşıntıya tedavi hükmünde olan ıspanağı da, tesadüf mü yarattı? Ateistlerin tesadüf dedikleri şey çok tuhaftır. Ölüm ile hayatı sona erenler için de doğum sistemi kuruldu. Ama ölüme maruz kalmayan eşyalarda doğum sistemi bulunmamaktadır. İnsan-

1 Mülk suresi, ayet 2-5

noğlunda eğer, doğum ve ölüm sistemi olmasaydı, birkaç sene içerisinde dünya yok olurdu. Bunun tersine güneş, ay ve yeryüzü için doğuş ve ölüm sistemi yoktur. Yeryüzü ve güneşte çekim gücü bulunduğundan birbirine çarpmasınlar diye onların belirli uzaklıklarda tutulması akli hayrete düşüren bir sistem değil midir? Acaba bunların hepsi yaratıcı olan Allah'ın varlığının delilleri değil midir? O sadece bilgi sahibi olmakla kalmayıp bilgisi sınırsız olan bir zattır. O'nun kuralları ve kaideleri öyle bir uyum içindedir ki aralarında hiçbir eksiklik ve ihtilaf yoktur. Benim parmaklarım dahi O'nun varlığının delilidir. Bana bir taraftan ilim verilirken diğer taraftan eğer el yerine aslanın pençesi verilseydi ben hiç yazamazdım. O, aslana ilim ihsan ederken ona pençe verdi ve insana ilim lütfederken ona parmaklar verdi.

Saltanatlarda binlerce zeki ve akıllı insan, onların işlerinin düzgün yürümesi için gece gündüz demeden çalışırlar. Buna rağmen onların işledikleri hatalardan dolayı saltanatlar tehlikeye düşer. Hatta bazen bu hatalar bu saltanatların sona ermesine neden olur. Şimdi, eğer kâinatın bütün işleri bir tesadüfe dayanıyorsa o zaman binlerce zeki insanın hata yapmamaları ve bu tesadüfün, hatadan arınmış olması ilginç değil midir? Doğrusu bu kâinatın bir yaratıcısı vardır. O, sınırsız bilgiye sahip olup, muktedirdir. Eğer böyle olmasaydı uyum halinde olan bu sistem vücuda gelmezdi. Bu kâinat içinde istediğiniz yöne bakın ve inceleyin Kuranı Kerim'in buyurduğu gibi bakışınız başarısız ve yorgun olarak size geri dönecektir. Her işin bir uyum içinde yürüdüğünü göreceksiniz. İyiler mükâfatlandırılırken kötüler cezalandırılmaktadır. Bu kâinatta ki her şey kendisine verilen vazifeyi yerine getirirken biran için dahi gaflete düşmez. Bu delil çok geniş kapsamlıdır ama biz bunu burada noktalayacağız. Çünkü akıllı kimse için bir işaret kâfidir.

ALTINCI DELİL

Kuranı Kerim'den anlaşıldığına göre Allah'ı inkâr edenler hep küçük düşüp rezil olurlar. Bu da, onların batıl üzerinde olduğunu gösterir. Allah, kendisine iman edenleri hep başarılı kılar

ve onlar muhaliflerine galip gelirler. Eğer Allah yoksa onlara bu olağanüstü yardımı sağlayan kimdir? Firavun hakkında Kuranı kerim şöyle buyurmaktadır;

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ۖ فَآخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ
الْآخِرَةِ وَالْأُولَى ۚ

Yani; hazreti Musa, Firavunu Allah'ın itaatine davet ettiğinde o, kibirlenerek Allah'ın varlığını reddedip rabbiniz benim dedi. Netice olarak Allah, onu hem bu dünyada hem ahirette küçük düşürdü. Firavun hadisesi, Allah'ı inkâr edenlerin nasıl küçük düşürüldüğünün açık bir delilidir. Bunun haricinde dünyada ateistlerin bir saltanat kurduğu vaki değildir. Tersine, dünyayı fethedenler, milletleri ıslah edenler ve tarihi yazanlar hep Allah'a inanan kimseler olmuştur. Acaba onların bu denli küçük düşmelerinin ve bir millet olarak dünyanın önüne çıkamamalarının hiçbir anlamı yok mudur?

YEDİNCİ DELİL

Allah'ın varlığının yedinci delili, O'na gerçekten iman edenlerin başarıya ulaşması ve muhalefete uğramalarına rağmen bir musibete yakalanmamalarıdır. Allah'ın varlığını ispatlayan insanlar her yerde dünyaya geldi. Onların uğradıkları muhalefet kadar hiç kimse muhalefetle karşılaşmadı. Buna rağmen dünya onların başarılarına engel olamadı. Ram Çandar'a muhalefet edenlerin eline ne geçti? Ram Çandar'ın düşmanı Ravin huzur ve rahatın yüzünü görebildi mi? Bunun tersine Ram Çandar'ın ismi binlerce seneden beri yaşarken Ravin'in ismi hep kötülük timsali olarak anıldı. Kırışna'nın sözünü reddedenlerin eline ne geçti? Onların hepsi helak oldu. Firavun bir kral iken Musa^{as} gibi çaresiz bir insana muhalefet etti. Ancak ona hiç zarar veremedi. O boğuldu, Musa ise kral oldu. Dünyanın Hz. İsa'ya ettiği muhalefet herkesçe bilinmektedir. Onun düşmanları helak edilirken kendisine iman edenler saltanatlara sahip oldu. Dünyada Peygamber Efendimiz^{sav} Allah'ın ismini en çok yayan kişiydi. O, her an Allah'ı anıyor-

1 Naziat suresi, ayet 25-26

du. Herkes ona muhalefet etti ama dünya hazinelerini fetheden de o oldu. Eğer Allah yoksa onu kim destekledi? Eğer bunların hepsi tesadüf ise o zaman en azından Allah'ın varlığını ispatlamak için gönderilenlerden bir kişinin dahi küçük düşmesi gerekmiyor muydu? Ama bunun tersine, her kim Allah'ın ismini yüceltmek için meydana çıktıysa ona şan ve şöhret nasip oldu. Allah Kuranı kerimde şöyle buyurmaktadır:

وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٥٧﴾

"Herkim Allah'ı, Peygamberi ve müminleri dost edinirse bilsin ki galip gelen hep Allah'ın hizbi olmuştur."¹

SEKİZİNCİ DELİL

Allah'ın varlığının sekizinci delili olarak Kuranı Kerim, duaların kabul edilmesini sunmaktadır. Bir insan korku ve endişe içerisindeyken Allah'a yalvardığında O, duasını kabul eder. Bu delil belirli bir zamanla ilgili değildir. Tersine her devirde duanın kabulünün manzaralarına şahit olunur. Allah^{cc} Kuranı Kerimde:

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿٥٨﴾

Yani "Ey peygamber, Kullarım sana beni sorarlarsa, de ki " Ben onlara pek yakınlım. Bana dua edenin duasını kabul ederim. Onlar doğru yolu bulsunlar diye Benim emirlerime boyun eğsinler ve bana inansınlar."² buyurur.

Bir kimse; "duanın Allah indinde kabul edildiğini nasıl anlayalım? Neden dua edenin bazı işleri tesadüfen olmasın?" diyebilir. Bu düşüncüyü öne sürenlere göre; dua eden bazı insanların istedikleri gerçekleşirken bazılarının duaları hiç kabul olmaz. Bu kimselere göre duaların hepsi kabul edilseydi mesele anlaşılırdı; Ancak bazı

duaların kabul edilmesinden Allah'ın var olduğu değil tesadüfün devrede olduğu anlaşılır. Aslında kabul edilen dua bazı alametler taşır. Nitekim Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz Mirza Gulam Ahmed^{as} bunu, Allah'ın varlığının delili olarak sunmuştur. O, durumları tehlike arz eden bazı hastaların seçilmesini istedi. Seçilen bu hastalar doktorlar ve onun arasında dağıtılacaktı. Doktorların payına düşen hastalar tedavi edilirken, Vadedilen Mesih'in payına düşenler için o, dua edecekti. Sonuç olarak kime ait olan hastaların sağlığına kavuşacağını herkes görebilecekti. Bu şekildeki bir deneme hiçbir şüpheye yol açmayacaktı. Nitekim gencin birini kuduz bir köpek ısırıp ve doktorlar onun iyileşeceğinden umudunu kesip bunun için hiçbir şey yapamaz diye rapor verdiler. O genç Vadedilen Mesih'in duası sonucu sağlığına kavuştu. Hâlbuki kuduz köpek tarafından ısırılması sonucu deliren kimse hiçbir zaman iyileşmez. Kısacası duaların kabul edilmesi Allah'ın varlığının delilidir. Onları kabul eden bir Allah vardır. Bunların kabulü belirli bir zamanla sınırlı olmayıp her devirde örnekleri görülmektedir. Dualar geçmişte kabul edildiği gibi bugün de Allah tarafından kabul edilir.

DOKUZUNCU DELİL

Allah'ın varlığının dokuzuncu delili ilahi vahiydir. Biz sıralamada bunu dokuzuncu delil olarak yazmamıza rağmen aslında bu azimüşşan bir delildir. Bu delil Allah'ın varlığını kesin olarak ispatlar. Nitekim Allah Kuranı Kerim'de şöyle buyurur:

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٥٩﴾

Yani "Allah, inananları kalıcı bir sözle dünya hayatında da ahirette de sabit kılar. Allah, zalimlerin de sapık olduklarına hükmeder. Allah dilediğini yapar."³

1 Maide suresi, ayet 57

2 Bakara suresi, ayet 187

3 İbrahim suresi, ayet 28

Kısacası Allah her devirde dikkate değer sayıda insanla konuştuğuna göre onun varlığı nasıl reddedilebilir? Sadece nebiler ve resullerle konuşmakla kalmayıp, evliyalarla da konuşur. Bazen O, aciz bir kuluna merhamet ederek ona teselli vermek için onunla konuşur. O, bazen bu aciz kul ile de konuşup varlığını delillerle ispatladı. O, bununla da yetinmeyip bazen kötü ve içi necis olan insanlarla da hüccet olsun diye konuşur. Nitekim bazen rüyaların ve ilhamların, pis işlerle uğraşan insanlara hatta fahişelere bile geldiğine tanık oluruz. Bu vahyin, Allah tarafından indirildiğinin deliline gelince bu delil bazen bu vahiylerde gaibi haberlerin bulunmasıdır. Bu gaibi haberler zamanı geldiğinde gerçekleşirler. Ve insan beyninin uydurması olmadığını ortaya koyarlar. Bu ilahi haberlerin gerçekleşmesi vahyin herhangi bir hazımsızlık sonucunda olmadığını gösterir. Bazen de bu vahiyler, insanları yüzlerce sene sonra gerçekleşecek olan olaylardan haberdar ederler. Bundan dolayı hiç kimse, günlük olaylar rüyasına girdiği için tesadüfen gerçekleşti diyemez. Bugün dünyayı hayrete düşüren Hristiyanların gelişmeleri ile ilgili Tevrat ve Kur'anı Kerim'de önceden söylenen gaybi haberler bulunmaktadır. Bu gelişmeler ayrıntılarıyla ve açık ifadelerle zikredilmiştir. Gelecekte vuku bulacak olan olaylardan Kur'anı Kerim bahsetmektedir. Mesela:

وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ

Yani "On aylık hamile dişi develer (başı-boş)bırakılacağı zaman"¹

Muslim hadis kitabında bunun bir tefsiri olarak

وَلَيُتْرَكَنَّ الْقِلَاصُ فَلَا يُسْعَى عَلَيْهَا

Yani "dişi deve işe yaramaz hale gelecek" denmiştir. Nitekim zamanımızda trenin icat edilmesiyle bu gaybi haber gerçekleşti. Trenin icadıyla ilgili Peygamber Efendimizin^{sav} sözleri öyle açıktır ki onları okuyunca gözümüzde tren canlanır. Peygamber Efendimiz^{sav} buharla çalışan bir binekten bahsetmektedir. Bu bineğin önünde

dumandan oluşan bir dağ bulunacaktır. Eşek gibi hem binek olarak hem de yük taşımak için kullanılacaktır. Ayrıca yürümeden önce seslenecektir vs.

وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ

"Kitaplar yayınlanacağı zaman"² Yani kitaplar yayılacaktır. Bu günlerde matbaanın icadıyla kitapların yayılışı o kadar çoğaldı ki ondan bahsetmemize gerek yoktur...

وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ

"Farklı insanlar bir araya getirileceği zaman"³ Yani insanlar arasında ilişki sıklaşacak ve kolay iletişim yolları sağlanacak. Zamanımızdan önce hiçbir devirde bunlar düşünülemezdi.

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاحِفَةُ

Yani bu ayette aralıksız olağanüstü depremlerin vuku bulacağından haberdar edilmiştir. Devrimizde bu gaybi haberde gerçekleşmiştir.

وَإِنْ مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ
الْقِيَمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَلِكَ

فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا

Yani;(Yeryüzünde) Kıyamet gününden önce, yok etmediğimiz ya (da) şiddetli bir azaba uğratmadığımız bir yerleşim kalmayacaktır. Bu, (İlâhî) takdirde (önceden) yazılıdır.⁵

Nitekim zamanımızda veba, depremler, tufanlar, yanardağların faaliyete geçmesi, savaşların çıkması vs. insanların ölümüne sebep olmaktadır. Yaşadığımız çağda ölüme sebebiyet veren hadiselerin, bir araya gelmesi olağanüstüdür. Bunun benzeri daha önce hiç görülmemiştir.

İslam dininde, her asırda ilahi vahiy ve ilham ile şereflendirilen insanlar bulunur. Onların eliyle zuhur eden harikulade işler; kadir, güçlü, plan-

2 Tekvir suresi, ayet 11

3 Tekvir suresi, ayet 8

4 Naziat suresi, ayet 7

5 İsra suresi, ayet 59

1 Tekvir suresi, ayet 5

layıcı ve iradesi olan bir Zatın var olduğunu gösterir. Nitekim çağımızda vaat edilen Mesih ve Mehdi^{as} ilahi memur olarak gönderildi. O yalnız ve çaresizken Allah ona vahiy nazil ederek şöyle haber verdi

يَا تَيْكَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ يَنْصُرُكَ رَجَالٌ
نُوحَى إِلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ وَلَا تُصْعِرْ لِحُلُقِ اللَّهِ
وَلَا تَسْتَمَّ مِنَ النَّاسِ

"Her yoldan insanlar sana geleceklerdir. O kadar çok ki gelişlerinden dolayı yollarda çukurlar oluşacak. Gökten vahiy ettiğimiz kimseler sana yardımcı olacaklar. Sana gelen kullarıma kötü davranma ve onlarla görüşürken yüzünü asıp, yorgunluğunu belli etme.

Dünyanın ismini dahi bilmediği köyde yaşayan bir insan, Allah'ın^{cc} bu sözlerini dünyaya duyurur. Daha sonra şiddetli muhalefetlere ve engellemelere rağmen, bütün dünyada insanlar aralıksız Kadiyan'a gelirler. Gelenlerin sayısı o kadar çoktur ki; onlarla görüşmek ve tokalaşmak her yiğidin harcı değildir. Hali vakti yerinde olan insanlar, yuvalarını terk edip Kadiyan'da yaşamaya başlar. Kadiyan'ın ismi bütün dünyada tanınır hale gelir. Acaba bu sıradan bir hadise midir? Bunun, göz ardı edilmesi mümkün müdür?

İkincisi Amerika'da Dr. Dowie isminde bir papaz peygamberlik iddiasında bulundu ve şu pis kelimeleri yayınladı. "Ben İslamiyet'in dünyadan silinip yok olacağı günün bir an önce gelmesi için dua ediyorum. Ey Allah sen bunu gerçekleştir. Ey Allah İslam dinini helak et" Dowie bunları yayınladığında imamımız Vadedilen Mesih^{as} 5 Temmuz 1903 tarihinde gönderdiği telgrafla ona meydan okudu. Vadedilen Mesih^{as} peygamberlik iddiasında bulunan bu kişinin kendisiyle mubahaleye girmesini istedi. Ve ona "iki-miz arasından yalancı olanın önce helak edilmesi için dua edelim." dedi. Ancak bu papaz çıkardığı gazetesinin Aralık 1903 sayısında kibirlenerek şöyle yazdı: "Bu tür sivrisineklere ve sineklere cevap vereceğimi mi düşünüyorsunuz? Eğer ben ayağımı üzerlerine koyarsam onları ezip yok ederim." Vadedilen Mesih^{as} zaten bir-

kaç ay önce yani 23 Ağustos 1903 senesinde yayınladığı bir bildiride Dowie kaçsa bile onun kurduğu şehir Zion üzerine pek yakında azabın ineceğinden bahsetmişti. Ayrıca şu kelimelerle dua etmişti: Her mükemmelliğin sahibi olan Ey Allah, bir an evvel kararını verip Dowie'nin yalancı olduğunu insanlara göster."

Vadedilen Mesih'in duaları neticesinde neler oldu bir dinleyin. Prensler gibi yaşayan ve milyonlarca nakit sermayeye sahip olan bu papazın karısı ve oğlu ona düşman oldu. Babası bir bildiri yayınlarak onun bir zina çocuğu olduğunu açıkladı. Daha sonra felç oldu ve düştüğü durumların karşısında delirdi. En son Mart 1907'de büyük hasret ve acılar içinde bu dünyadan ayrıldı. Onun dünyadan ayrılışı Allah'ın Vadedilen Mesih'e önceden bildirdiği şekilde oldu. O helak olmakla Allah'ın var olduğuna tanıklık etti. Vadedilen Mesih^{as} 20 Şubat 1907 tarihli bildiride şunları yayınlamıştı: Allah bana "Ben içinde feth-i azim bulunan yeni bir nişan göstereceğim. Bu bütün dünya için bir nişan olacaktır," dedi. Vadedilen Mesih'e Allah'ın verdiği haber gerçekleşti. Ve Allah ona ayrıca eski ve yenedünya dâhil olmak üzere bütün Hıristiyanlık âleminde fetih nasip etti.

Üçüncüsü Hindistan'da aya Hinduları etkindirler. Lekh Ram onların lideri idi. Vadedilen Mesih^{as} Hicri 1311 senesinde kaleme aldığı Keramat'us Sadıkîn isimli eserinde "Lekh Ram ile ilgili Allah^{cc} duamı kabul etti ve onun altı sene içerisinde helak edileceğini bildirdi." dedi. Lekh Ram'ın suçu Peygamber Efendimize^{sav} küfür etmesiydi. O, çok çirkin kelimelerle ona saygısız davranırdı. Vadedilen Mesih^{as} 22 Şubat 1893 tarihli bildiride onun ölüm şeklini şu kelimelerle bildirmişti.

عَجَلٌ جَسَدٌ لَهُ خَوَارٌ لَهُ نَصَبٌ وَ عَذَابٌ

Yani "Cansız ve bitkin bir buzağı, onu eziyet ve felaketten başka bekleyen bir şey yok."

Bu vahiyde Lekh Ram'ın durumunun Samiri'nin cansız buzağına benzediği anlatılmıştır. Onun buzağının içinden sadece bir sesin çıktığı gibi Lekh Ram'ın içinde de sestten başka bir şey yoktur. Maneviyattan yoksundur. Bundan dolayı

Samiri'nin buzağısına verilen azaba benzer azap Lekh Ram'a da verilecektir," diye bildirilmiştir. Herkesin bildiği gibi Samiri'nin buzağısı önce paramparça edildi sonra yakıldı ve en son nehire atıldı.

Vadedilen Mesih^{as} 2 Nisan 1893 tarihinde bir keşif gördü ve onu "Berakatü'd Dua" isimli eserinde yayınladı. O, bu keşifte çehresi korkunç güçlü bir varlığı gördü. O sanki insan değil korkunç ve tehlikeli bir meleğe benziyordu. Bu melek Lekh Ram'ın nerede olduğunu soruyordu. Keramatu's Sadikin isimli eserinde bulunan bir beyit ölümünün gününü dahi açıklıyordu

وَبَشِّرْنِي رَبِّي وَ قَالَ مُبَشِّرًا سَتَعْرِفُ يَوْمَ الْعِيدِ وَالْعِيدُ أَقْرَبُ

Yani "Bayramın ertesi günü (Cumartesi Günü)" Ayrıca o aşağıdaki beyiti yayınlayarak onun nasıl öldürüleceğini de bildirmiştir.

الا اے دشمن نادان ویسے راہ بترس از تیغ بران معد
Kısacası Lekh Ram 6 Mart 1897'de öldürüldü. Herkes bu gaybi haberin gerçekleştiğini kabul etti. Böylece bu gaybi haber Allah'ın varlığına şahitlik etti. Özet olarak ilahi vahiy ve ilham Allah'ın varlığının delilidir. Bu delil varken, ancak hayâdan yoksun olan kimse Allah'ı^{cc} inkâr eder.

ONUNCU DELİL

Kurani Kerim onuncu delili aşağıdaki ayette sunmaktadır.

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

Yani "Bizim için çaba harcayanları, elbette yolumuza eriştireceğiz. Şüphesiz Allah, iyilik edenler ile mutlaka beraberdir."¹

Bu ayet her türlü tartışmayı karara bağlamaktadır. Her kim bu ayete uygun hareket ettiyse daima bundan faydalanmıştır. Allah'ı^{cc} inkâr eden kimse "Eğer Allah varsa ben zor durumda kalacağım" diye düşünmeli. Böyle düşündüğünden dolayı onun kalbi doğruyu bulmak için titremeli.

O bütün gücüyle içtenlikle "Ey Allah^{cc} eğer Sen varsan ve Sana iman edenlerin anlattıkları gibi sınırsız güçlere sahip isen, o zaman bana merhamet eyle ve Sana giden yoldan bana haber ver, kalbimi şüpheden arınmış olan imanla doldur. Ben mahrum kalanlardan olmayayım," diye samimiyetle dua ederse ve en azından kırk güne dek duaya devam ederse, hangi dine ve millete mensup olursa olsun Allah^{cc}, ona mutlaka hidayet verecektir. Allah-u Teâlâ'nın varlığı, içinde hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde ona açıklanacaktır. Bu yolun izlenmesinde hiçbir kandırmanın bulunmadığı ortadadır. Bundan dolayı Hakka talip olanların bu yolu izlemeleri zor değildir.

Şimdilik biz bu on delille yetineceğiz. Kurani Kerimde, Allah'ın^{cc} varlığının başka delilleri de bulunmaktadır. Ama şimdilik bunlardan bahsetmemiz yeterlidir. Bir kimse bu delilleri incelese Allah'ın^{cc} yardımıyla o bunlarda bazı diğer delillerin bulunduğunu da görecektir. En son olarak arkadaşlarımızdan bir ricamız olacak; bu makaleyi okuyan herkes bunu okuduktan sonra uygun gördüğü herhangi bir kimseye versinler.

(Teşhizü'l ezhan, mart 1913, envarül ulum cilt:1 sayfa 411-431)

1 Ankebut suresi, ayet 70

Din de zorlama yoktur

Hiz. Mirza Tahir Ahmed

Kuran-ı Kerim, İslam öğretisinin insan fıtratına tamamen uygun olduğunu sıklıkla açıklamıştır. İslam'ın vurgulamak istediği, insanın tabiatından kök almış bir dinin, zaman ve mekân sınırlarını aşmış olduğudur. Aslında insan tabiatı, özünde hiçbir zaman değişmez. Bundan dolayı onun fıtrata uygun bir din, insanın gelişiminin geçici evreleri ile fazlaca uğraşmadığı takdirde, ilke olarak evrensel bir din olma potansiyelini taşır. Neticede, insan fıtratından doğan ilkelere sahip bir din, mantıken evrensel bir din olma gücüne de sahiptir. İslam bir adım ileri giderek, kendine özgü tavır ve anlayışından dolayı bütün dinlerde evrensellik unsurunun bulunduğunu kabul etmektedir. Ona göre Allah^{cc} tarafından olan her dinin özünde daimi doğruluklar ve insan tabiatı ile uyumlu bazı temel öğretiler yer almaktadır. Din öğretilerinin özü ve temeli, sonraki devirlerde takipçileri tarafından bozulmadıkları takdirde, kendiliğinden asla değişmez. Kuran-ı Kerim bu konuyu aşağıdaki ayetleri ile şöyle açıklamaktadır:

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ۝

Oysa onlara, dini ancak (Allah'a) halis kılmaları, daima O'na eğilip yalnızca Allah'a ibadet etmeleri, namazı ayakta tutmaları ve zekât vermeleri emredilmişti. Kalıcı talimata (sahip) din, işte budur.¹

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا ۚ لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ ۚ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ۝

O halde, daima (Allah'a) yönelmiş biri olarak, bütün dikkatini din üzerinde tut. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı tabiatı (benimse.) Allah'ın yaratmasında hiçbir değişiklik olamaz. Daima ayakta tutan ve kalacak olan din, ancak budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.²

Bu ayetlerden insanın aklına şu sorular gelebilir. Eğer özleri itibariyle bütün dinler aynı öğretiyi içermekteyse, o zaman bu dinlerin böyle ardı ardına gönderilmesinde ne hikmet vardır? Diğer taraftan, eğer bütün dinler birbirine benzeyen ve değişmez öğretiler taşımakta idiyse, o zaman neden İslam başkalarına göre ziyadesiyle mükemmel ve evrensel olma iddiasında bulunmaktadır?

1 Beyyine suresi, ayet 6

2 Rum suresi, ayet 31

İlk soruya cevaben Kuran-ı Kerim, insanoğlunun dikkatini inkâr edilemeyecek bir tarihi gerçeğe çeker. Buna göre Kuran-ı Kerim'den önce nazil olan bütün kitap ve sayfeler gerçek şekilleri ile korunmuş değillerdir. Öğretileri tedricen değiştirilmiştir yahut da onlara yeni şeyler eklenmiştir. Böylece onlar bozulmaya devam ettiler. Öyle ki, bu kitap ve sayfelerin güvenilirliği, keza kanuni ve şeri durumları sorgulanır hale geldi. Bu sayfelerin tahrif edilmediği ya da değiştirilmediğini ispatlamak, artık bu dinlere inananların sorumluluğudur. Kuran-ı Kerim'e gelince; o, bu bakımdan diğer bütün İlahi kitaplar ve sayfeler arasında münferit ve imtiyazlı bir konuma sahiptir. İslam'ın aşırı muhalifleri bile, Kuran-ı Kerim'i İlahi kelimeler kabul etmedikleri halde, onun hiç değiştirilmediği ve tahrife uğratılmadığı gerçeğini itiraf etmeye mecbur kalmışlardır. Onlar bugünkü Kuran'ın, Peygamber Efendimizin^{sav} Allah'ın^{cc} kelimeleri olarak sunduğu Kuran-ı Kerim ile aynı olduğunu kabul ederler. Burada örnek olarak Sir William Muir ve Prof. Noldeke'nin şu görüşlerine yer vermek istiyoruz:

"There is otherwise every security, internal and external, that we possess the text which Mahomet himself gave forth and used."

Bugün elimizde bulunanın, Muhammed'in^{sav} verdiği ve kullandığı metin (Kuran) ile aynı olduğuna dair, her türlü dâhili ve harici güvence vardır.¹

"We may, upon the strongest assumption, affirm that every verse in the Quran is the genuine and unaltered composition of Mahomet himself."

Biz, Kuran'ın her ayetinin Muhammed'in^{sav} beyan ettiğinin gerçeği ve hiç değiştirilmemiş şekli olduğunu kesin olarak onaylayabiliriz.²

"Slight clerical errors there may have been, but the Quran of Uthman contains none but genuine elements, though sometimes in very strange order. The efforts of European scholars to prove the existence of later interpolations in the Quran have failed."

Ufak tefek yazım hataları ihtimali bulunsa ve kimi zaman tuhaf bir düzende de olsa, Osman'ın Kuran'ı baştan sona asıl metni içermektedir. Kuran-ı Kerim'in sonradan tahrif edildiğini ispatlamak üzere Avrupalı âlimlerin ortaya koyduğu çabaları, başarısızlığa uğramıştır.³

1 Life of Mahomet by Sir William Muir London, 1878

2 Life of Mahomet by Sir William Muir London, 1878

3 Prof. Noldeke in Encyclopaedia Britannica; 9.baskı, Kuran başlığı altında

Semavi diye nitelendirilen kitapların, kimin tarafından kaleme alındığı meselesi ise tamamen ayrı bir tartışma alanıdır. Burada, bu tartışmaya girmeden, sadece diğer kitap ehlinin, Kuran-ı Kerim semavi bir kitap değildir diye meydan okuduğunu, beyan etmekle yetineceğiz. Ancak Kuran-ı Kerim, Tevrat ve İncil hakkında, onların kısmen İlahi kelam olduklarına dair şahitlik etmektedir. O, yalnızca Tevrat ve İncil hakkında değil, dünyanın diğer bölgelerindeki farklı dinlere ait kitapların da Allah^{cc} tarafından gönderildiğini ileri sürmektedir. Onlarda bulunan tezatlarla gelince, Kuran onların insani müdahaleler sonucu meydana geldiğini beyan etmektedir. Görüldüğü gibi, diğer dinlerin kitapları ile ilgili olarak Kuran-ı Kerim'in görüşü fazlası ile gerçekçi olup, dinler arasında barışı tesis eden bir konumdadır.

İkinci soruya gelince, Kuran-ı Kerim beşeri toplumun her alanında süregelen gelişmelere dikkatimizi çekmektedir. Öncelikle de, insanların bozdukları eski dinin öz öğretisini canlandırmak üzere yeni bir dine ihtiyaç duyulmaktadır. Bunun diğer bir sebebi ise toplumsal gelişmelere ayak uydurmaktır.

Hepsi bu olmayıp, dinlerin değişmesinin başka bir sebebi de bulunmaktadır. Eski dinlerde ikinci derece diye nitelendirebileceğimiz bazı geçici öğretiler yer almaktaydı. Onlar, sadece belli bir devir için olup, belirli bir toplumun ihtiyaçlarını karşılamaktaydılar. Başka bir deyişle, dinlerin öğretileri, sadece merkezindeki özü oluşturan değişmez prensipleri içermeyip, onlarda ikinci derece ayrıntıları ihtiva eden geçici öğretiler de yer almaktaydı. Zamanı geçtikten sonra, bu öğretilerin değişmeleri gereği hâsıl olmuştur.

Son fakat aynı derecede önemli bir husus ise, insanın manevi eğitim ve terbiye yolculuğunun tek defada değil, aşamalı olarak kat edilmiş olmasıdır. İnsan zihnen olgunluğa eriştiğinde, kâmil hidayeti için gerekli olan bütün temel ve daimi prensipler hakkında kendisine bilgi bağışlanmıştır. Kuran-ı Kerim'in iddiasına göre, ikinci derece öğretinin daimi ve temel prensiplere dayanan kısmı, nihai olarak, mükemmel ve en faziletli şekilde İslam'ın bir parçası olarak nazil edilmiştir. Ancak eski öğretilerin bölgesel ve geçici kısımları ise feshedilmişlerdir. Böylece gelecekte ihtiyaç duyulan öğretiler korunarak, Kuran-ı Kerim vasıtasıyla dünyaya bahşedilmiştir.

Dinin evrenselliği ile ilgili İslami görüşün özeti budur. İslam, bu manada evrensel bir dindir. Artık hangi dinin gerçekten evrensel olduğunu araştırmak ve dinler arasında mukayese yapmak insanoğluna düşer.

Şimdi bir kez daha, uluslar arası üstünlüğü sağlamayı hedefleyen dinlere döneceğiz. Açıkcası İslam da bu gayeyi taşımaktadır. Kuran-ı Kerim’de yer alan gaybi haberlere göre, İslam’ın birgün insanoğlunun tek dini haline geleceği mukadder kılınmıştır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿١٥٩﴾

Müşrikler istemeseler (de,) kendisini dinin (her dalında) üstün kılmak üzere Peygamberini hidayet ve hak diniyle gönderen, ancak O’dur.¹

İslam farklı dinler arasında barış ve uyumun tesisi için kesin bir tutum üstlenmiş olmakla beraber, dinler arasında sağlıklı bir yarıştan da yanadır. O, insanların dinlerini yaymalarını ve dinlerinin diğer dinlerden daha faziletli olduğunu ispat etmelerini teşvik etmektedir.

İslam, bizzat diğer bütün dinlere karşı son zaferini, yüce ve üstün bir hedef olarak kabul etmektedir. O, bu hedefe ulaşmak üzere Müslümanlara daimi olarak telinde bulunmaktadır. Kuran-ı Kerim Peygamber Efendimize^{sav} hitaben şöyle buyurmuştur:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمَّا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيُّ الْأُمِّيَّ الَّذِي
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَتِهِ وَاتَّبَعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٩﴾

Sen de ki, “Ey insanlar! Ben, gökler ve yerin saltanatına sahip olan Allah’ın hepinize (gönderdiği) Peygamberiyim. O’ndan başka, (hiçbir) İlah yoktur. O, diriltir ve öldürür. Onun için, siz (de) Allah’a inanın. (Hem) Allah’a, (hem de) O’nun sözlerine inanan, ümmî nebî olan (bu) Peygamberine inanın ve ona uyun ki, hidayete eresiniz.”²

İslam, dinler arasında herhangi bir gerginlik, kırgınlık ve yanlış anlamamanın oluşmaması için, ahlaki kurallarını da oluşturmuştur. İslam’ın sunduğu bu ahlaki kurallar, dürüstlüğü, kesin adaleti, ifade özgürlüğünü ve muhalefet etme hakkını herkese eşit derecede sunmakta ve garanti altına almaktadır.

Bir dinin, hem evrensel olma iddiasında bulunması, hem de dinler arasında gerginlik yaratmaması, olası bir durum değildir. Ayrıca insanoğlunu tek bir bayrak altında toplamak isteyen ve evrensel bir mesajı olan dinin, kendi öğretisini yaymak üzere güçten yana olması mümkün değildir.

1 Saff suresi, ayet 10

2 Araf suresi, ayet 159

Kılıçla ülkeler fethedilebilir, ama gönüller değil,

Güç karşısında başlar eğilse de, akıllar değil.

İslam, mesajının yayılması adına hiçbir zorbalığa müsaade etmez. Allah^{cc} şöyle buyurmuştur:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ ۚ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ ۚ

Dinde zorlama (caiz) değildir. Çünkü hak ile batıl arasındaki fark iyice ortaya çıkmıştır...¹

Hidayet ve sapıklığın farkı iyice açıklandıktan sonra, dinde zorlamaya hiç ihtiyaç yoktur. Her insan doğruluğu ve hidayeti inceleyip, onu seçip seçmeme konusunda hür olarak karar verebilir. Allah^{cc} Peygamber Efendimize^{sav} hitaben, toplumun islahı için sürdürülen çabalarda, güç kullanılmasına asla tevessül edilmemesi gerektiğini tembihlemektedir. O, aşağıdaki ayet ile bir islahçı olarak Peygamber Efendimizin^{sav} makamını ve görevini açıklamaktadır.

فَذَكِّرْ ۚ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ۚ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ۖ

O halde, (insanlara) nasihat et. Sen, ancak çok nasihat edensin. Onlar üzerinde gözetici (de) değilsin.²

Bu konuyu daha da açıklığa kavuşturmak üzere başka bir ayette ise şöyle buyrulmuştur:

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ۚ إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ ۚ

Yine (de) yüz çevirirlerse, Biz seni kendilerine gözetici olarak göndermedik. Şüphesiz senin (görevin,) ancak (sözü) iletmektir...³

Mesajını tebliğ ederken bir tartışma çıkarsa yahut da muhalifler şiddete başvuracak olurlarsa, bu şartlar altında İslam, tahammül ve sabır telkin etmektedir. Müslümanlar birer sabır ve sebat örneği olmalıdırlar. Onlar, ellerinden geldiğince çatışmadan kaçınmalıdırlar. Bundan dolayıdır ki, Müslümanlara bütün dünyada İslam'ın mesajını ulaştırma talimatı verilirken, kendilerine açık ve muayyen ahlaki kurallar da öğretilmiştir. Bu konu ile ilgili olarak Kuran-ı Kerim'de birçok ayet bulunmaktadır. Onlardan birkaçını konuyu açıklamak için aşağıda sunmaktayız:

1 Bakara suresi, ayet 257

2 Gâşiye suresi, ayetler 22-23

3 Şûrâ suresi, ayet 49

أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ۖ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٣﴾

(Ey Peygamber!) Sen (insanları) hikmet ve güzel öğütle Rabbinin yoluna çağır. Onlarla en güzel (delil) ile tartış. Şüphesiz Rabbin, O'nun yolundan sapmış olanları en iyi bilir. Keza O, hidayete ermiş olanları (da) en iyi bilir.¹

ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ ۖ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿١٤﴾

Onların kötülüklerini, en güzel (yöntem) ile sav. Biz, onların söylediklerini çok iyi biliriz.²

وَالْعَصْرِ ۚ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۚ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ۚ

(Her) çağı şahit olarak gösteriyorum. İnsan, şüphesiz (büyük bir) hüsrana içindedir. Ancak inanan ve (yerli yerinde) iyi işler yapan, (hakka bağlı kalıp) birbirlerine (de) hakkı telkin eden ve (sabır gösterip) birbirlerine sabrı tavsiye edenler (ise bundan) müstesnadırlar.³

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ۚ

Sonra o, iman edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenlerden (keza) birbirlerine merhameti tavsiye edenlerden olur.⁴

En iyi olanın ayakta kalması

Kuran-ı Kerim'e göre, bir dinin kalıcı olmasının ve son zaferinin dayanağı maddi bir güç olmayıp, aksine dinin sunduğu gerçek delillerdir. Bu konuda Kuran-ı Kerim'in tutumu çok açıktır. Ona göre, hakkı yok etmek ve batılı desteklemek için her ne kadar güç sarfedilirse edilsin, sonuç başarısız ve muratsız kalır. Delil gücü her türlü maddi silah karşısında eninde sonunda galip gelendir. Nitekim Kuran-ı Kerim şöyle buyurmuştur:

قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلاقُوا اللَّهَ ۖ كَمْ مِنْ فِتْنَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِتْنَةٌ كَثِيرَةٌ بِأَذْنِ اللَّهِ ۚ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥﴾

1 Nahl suresi, ayet 126

2 Müminün suresi, ayet 97

3 Asr suresi, ayetler 2-4

4 Beled suresi, ayet 18

...Allah'a kavuşacaklarına kesin olarak inananlar dediler ki: "Nice küçük topluluklar, büyük topluluklara Allah'ın emriyle üstün gelmişlerdir. Allah sabredenlerle beraberdir."¹

İslam'ın üstünlük ve galebe düşüncesi, yukarıdaki ayet-i kerimenin ışığında anlaşılmaya çalışılmıştır. Kuran-ı Kerim'in diğer bir ayeti ise şöyle buyurmaktadır:

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۖ أُولَٰئِكَ حِزْبُ اللَّهِ ۖ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٣﴾

...Allah onlardan razı oldu ve onlar (da) O'ndan razı oldular. Allah'ın topluluğu, işte bunlardır. İyi dinleyin! Şüphesiz, ancak Allah'ın topluluğu başarıya ulaşandır.²

İslam tarihinde gerçekleşen ilk savaş Bedir savaşıdır. Bu savaşta Müslümanların küçük bir grubu ile Mekkeli müşriklerin sayıca çok üstün ve donanımlı bir ordusu karşı karşıya gelmişlerdi. Müslümanlar sayıca çok küçük oldukları gibi, silahları da neredeyse yok denecek kadar azdı. Böyle bir durumda Müslümanlara nefsi müdafa için bir savaş musallat edildiği halde, onlar kişisel bekaları için değil, aksine inançlarını korumak üzere savaşılmaya mecbur kalmışlardı. Nitekim Kuran-ı Kerim bu konu ile ilgili şunu buyurmuştur:

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ ۗ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٤٣﴾

...(Allah,) delil ile helâk olmuş olan, artık helâk olsun ve delil ile dirilmiş olan, artık dirilsin diye, (böyle yaptı). Şüphesiz Allah, en iyi işiten ve en iyi bilendir.³

Aslında bu, insanoğlunun gelişiminde en önemli role sahip olan ilkedir. Bunun özeti, en iyi olanın ayakta kalmasıdır. Buna göre uygun ve daha iyi olan varlığını devam ettirir. Yaşamdaki gelişiminin yöntemi, işte budur.

1 Bakara suresi, ayet 250

2 Mücadele suresi, ayet 23

3 Enfâl suresi, ayet 43

Alexander Dowie'nin Akıbeti

Alexander Dowie Amerika'da tanınmış bir şahsiyetti. Kendisi aslen Avustralyalı olup Amerika'ya göçmen olarak gelmişti. O, 1892'de dini vaazlarda bulunmaya başladı. İddiasına göre ona hiçbir tedaviye gerek olmadan insanlara şifa verme gücü bahşedilmişti. 1901 yılında ortaya attığı iddiasına göre o, mesih'in ikinci gelişi için İlyas peygamberin hükmünde olduğundan, kendisi mesih'in geliş yolunu temizlemek üzere zuhur etmişti. Mesih'in zuhuru için bildirilen alametler gerçekleştiğinden, dinle ilgili insanlar zaten bir bekleyiş içersindeydiler. Netice olarak Dowie'nin iddiası, insanların onun peşine takılmasına sebep oldu. Dowie bir miktar arazi satın alıp, orada Zion adlı bir yerleşim kurdu ve Mesih'in bu yerleşime ineceğini söyledi. Ülkenin zenginleri mesih'i ilk görenler biz olalım düşüncesi ile yüklü miktarda paralar harcayarak, bu yerleşimde evlerini inşa etmek üzere araziler satın aldılar. Dowie ise burada bir kral gibi hüküm sürmeye başladı. Çok geçmeden müritlerinin sayısı yüz bini aştı. Bütün Hristiyan âlemine tebliğde bulunmak için propagandacılar yollandı. Bu papaz İslam dinine ileri derecede kin beslediği için sürekli İslam'a dil uzatmaktaydı. 1902'de yayınladıklarına göre, Hristiyanlığı kabul etmedikleri takdirde, Müslümanların helak edileceklerini ileri sürdü. Vadedilen Mesih^{as} onun yayınlanan bu iddiasından haberdar olunca, buna cevaben bir bildiri yayınladı. Bu bildiride o, İslam'ın üstünlüklerinden bahsederek, Hristiyanlığın doğruluğunu ispatlamak üzere milyonlarca Müslüman'ın helak olmasına gerek olmadığını bildirdi. Ayrıca kendisinin Allah^{cc} tarafından Vadedilen Mesih^{as} olarak gönderildiğini bildirerek, Dowie'yi mübaheleye davet etti ve böylelikle insanların doğru ve batıl dini birbirinden rahat-

lıkla ayırt edebileceklerini açıkladı.¹ Bu bildiri Eylül 1902'de yayınlandı ve Avrupa ile Amerika'da çokça neşredildi. Aralık 1902 ile 1903 yılının sonuna kadar Amerika ve Avrupa'nın muhtelif gazetelerinde bu bildiri hakkında değerlendirmeler yazıldı. Kırka yakın gazete kopyalarını Kadiyan'a gönderdi. Bu denli çok gazetede bunun yayınlanmasından, yaklaşık iki buçuk milyon insanın bu mübahele davetinden haberdar olduğu anlaşılmaktadır.

Dowie bu yayınlara hiç cevap vermedi, ama İslam hakkında beddualar etmeye başladı ve ona dil uzattı. 14 Şubat 1903'de kendi gazetesinde şu duayı yayınladı: "Ben İslam'ın yok olacağı günün çarçabuk gelmesi için Tanrıya dua ediyorum. Ey Tanrım, sen bunu gerçekleştir ve İslam'ı yok et." O, 5 Ağustos 1903'de de şunları yayınladı: "İnsanlık için en çirkin lekeyi (İslam'ı,) Zion mutlaka helak edecektir." Onun bu İslam muhalefetinden vazgeçmediğini gören Vadedilen Mesih^{as} 1903'de "Dowie ve Piggot Hakkında Gaybi haberler" isimli bir bildiri daha yayınladı. O, bu bildiride geliş gayesinin, tevhidin yerleşmesi ve şirkin kökünün kazılması olduğunu açıkladı. Ayrıca o, Amerika için Allah'ın^{cc} kendisine bir alamet bildirdiğini açıkladı. Buna göre Dowie kendisi ile ister açıkça isterse ima yoluyla mübaheleye girecek olursa, o Vadedilen Mesih^{as} hayatta iken pişmanlık ve acılar içerisinde dünyadan göç edecekti. Daha sonra o, Dowie'ye mübahele daveti göndermesine rağmen hiçbir cevap alamadığını yazarak, ona cevap vermesi için yedi aylık mühlet verdiğini açıkladı. Ayrıca Vadedilen Mesih^{as}, "Kesin biliniz ki, pek yakında Zion'un başına bir felaket gelecektir," diye

1 Review of Religions, Eylül 1902, s.342-345

de bildirdi. En son olarak o, Dowie'nin cevabını beklemeden şu kelimeler ile duada bulundu: "Ey Rabbim! Kararını bir an önce açıkla ki, Piggot ve Dowie'nin yalanı insanlara aşikâr olsun." Bu bildiri de Batı ülkelerinde geniş çapta dağıtıldı. İngiltere'de The Glasgow Herald in Britain ve Amerika'da The New York Commercial Advertiser gibi gazeteler bu bildirinin özetini yayınladılar. Böylece yüz binlerce insan bundan haberdar oldular.

Bu bildiri yayınlandığı sırada Dowie'nin yıldızı son derece parlaktı. Müritlerinin sayısı gittikçe artıyordu. Bunlar o kadar zengindiler ki, her yılbaşında Dowie'ye üç milyon Rupî (bir milyon Dolar) değerinde hediyeler veriyorlardı. O, birçok fabrikanın da sahibiydi. Onun nakit serveti yaklaşık altmış milyon Rupî (yirmi milyon Dolar) olmuştu. Yanında çalışanların sayısı ülkenin en zenginlerinin hizmetkârlarından daha kalabalıktı. Sağlığı o kadar mükemmeldi ki, o bunu kendi mucizesi olarak göstermekteydi. Hasta olan diğer insanlara o, emri ile şifa verebilme iddiasındaydı. Özet olarak, zenginlik, sağlık, müritlerin sayısı ve güç bakımından her şeye bol bol sahipti.

Vadedilen Mesih^{as} bu bildiriye yayınlayınca, insanlar Dowie'ye, bu bildirilere niçin cevap vermediğinin nedenini sorduklarında, o cevaben şöyle dedi: "İnsanlar bana bunlara neden cevap vermediğimi soruyorlar. Aca-ba sizler, benim bu haşarata cevap vereceğimi mi düşünüyorsunuz? Onların üzerlerine ayağımı koyduğumda, kendilerini ezip geçerim. Oysa onlar birkaç gün daha yaşayabilsinler diye, karşımdan uzaklaşmaları için kendilerine şans tanımaktayım." İnsan bazen ne kadar akılsızca hareket eder.

Dowie kaçmaya çalışırken mübahaheleye girmiş oldu. Vadedilen Mesih^{as} açık olarak, Dowie ima yoluyla dahi karşıma çıkacak olursa, ben hayattayken o pişmanlık ve acı-

lar içerisinde dünyadan göç edecektir, diye buyurmuştu. Bu papaz, Vadedilen Mesihe^{as} haşarat deyip, onu ayağının altında ezebileceğini söylemek suretiyle, karşısına çıkıp Allah'ın^{cc} gazabını davet etmişti.

Onun isyanı ve kibri bununla da sınırlı kalmadı. Birkaç gün sonra o, Vadedilen Mesihten^{as} bahsederken onun hakkında, "Budala Muhammedi Mesih," dedi. Ayrıca o şunları da yazdı: "Eğer yeryüzünde ben Allah'ın^{cc} peygamberi değilsem, başka hiç kimse O'nun peygamberi değildir." 1903 yılı Aralık ayında çıkardığı gazetesinde açıkça Vadedilen Mesihin^{as} karşısına çıktı ve bir meleğin kendisine düşmanlara karşı galip geleceğinin müjdesini verdiğini ilan etti. Diğer bir ifadeyle, Vadedilen Mesihin^{as} bildirdiği gaybi habere mukabil o da Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} helak edileceğine dair haber verdi. O ima yoluyla mübahaheleye giren Dowie gitgide açık bir şekilde Vadedilen Mesihin^{as} karşısına çıkmaya başladı. Onun bu davranışı çok geçmeden meyvelerini verdi ve mübahaheleye girmiş olduğu için Vadedilen Mesih^{as} kendisi ile ilgili herhangi bir şey yazmayı bırakıp Allah'ın^{cc} vereceği hükmü beklemeye başladı. Ceza vermekte yavaş davranan, ancak yakaladığı zaman cezası çok sert olan Allah^{cc}, nihayet elini Dowie'ye uzattı ve Vadedilen Mesihi^{as} ezmek için kullanmak istediği ayaklarını kullanılamaz bir hale getirdi. Vadedilen Mesihi^{as} ezmek şöyle dursun, Dowie onları yere basma gücünü bile kaybetti. Allah'ın^{cc} öfkesi felç şeklinde kendisine indi. Birkaç gün sonra iyileşir gibi oldu, ancak, iki ay sonra 19 Aralık tarihinde felç ona ikinci kez saldırdı. Böylece Dowie kalan gücünü de tamamıyla kaybetti. O çaresiz kalınca, işlerini asistanlarına devredip, felç için iklimi iyi gelen bir adaya yerleşti. Ancak Allah'ın^{cc} öfkesi onu orada da rahat bırakmadı. Dowie Vadedilen Mesihe^{as} haşarat demişti. Bun-

dan dolayı da Allah^{cc} bu papazın haşarat gibi olduğunu ispatlamak istiyordu. O, onun kibrine ve cüretkârlığına neden olan unsurları kullanarak, kendisini küçük düşürecek. Bunun ayrıntılarına gelince, Dowie hastalanıp gittikten sonra, müritlerinin içine bir şüphe musallat oldu. Onlar, dua ile değil de kendi emri ile diğerlerine şifa verme iddiasında olanın, neden bu şekilde hastalandığını merak ettiler. Müritleri, hiç kimsenin içine girmesine Dowie'nin izin vermediği odalara girip, oraları didik didik aradıklarında, bir hayli içki şişesi buldular. Hanımı ve oğlu, bizzat müritlerine yasakladığı halde, Dowie'nin gizlice çok içki içtiğini söylediler. O sarhoşluk veren tüm maddelerin kullanılmasını yasaklamıştı. Hatta tütün kullanılmasına da izin vermemekteydi. Hanımı en acı günlerde dahi ona vefalı kaldığını, ama papazın zengin ve yaşlı bir kadınla evlenebilmek için, birden fazla evliliğin cevazına izin verdiğini üzüntü içerisinde beyan etti. Hatta o Dowie'nin mektuplarına cevap ben o kadın tarafından yazılan mektupları da insanlara gösterdi. Bunları öğrenen müritleri çok öfkelenerek, cemaatin Dowie'nin kontrolünde bulunan hesaplarını incelemeye başladılar. Bunun sonucu beş milyon Rupî (bir buçuk milyon Dolar) kadar bir paranın ortadan kaybolduğu anlaşıldı. Ayrıca bu papaz tarafından, kasabadaki birçok genç kıza, gizlice değeri yüz bin Rupiden fazla hediyelerin verildiği de anlaşıldı. Bunun neticesinde müritleri tarafından Dowie'ye bir telgraf gönderildi. Onda şöyle yazıyordu: "Bütün cemaat ittifak ile senin israfını, riyakârlığını, yalan ifadelerini, mübalağalı sözlerini ve insanların mallarını caiz olmayan yollarla kullanmanı, zulüm ve gasp etmeni şiddetle protesto edip, seni bütün mevkilerinden azlediyoruz."

Dowie suçlamaları reddedemeyince tüm müritleri kendisine muhalif oldular. Bunun

üzerine o, müritlerinin karşısına çıkıp, onları yeniden kendine çekmek istedi. Ancak tren istasyonuna vardığında, birkaç kişi hariç hiç kimse onu karşılamaya gelmedi ve kendisine ilgi göstermedi. Çaresiz bir şekilde mahkemelere başvurduğunda ise, onlar cemaatin parasını ele geçirmesi için kendisine izin vermediler. Ona, hayatını idame etmesi için küçük bir miktar aylık bağlandı. Öylesine çaresizdi ki, ancak zenci hizmetkârları onu bir yerden alıp başka bir yere koyarlardı. O, hayatını büyük bir sefalet ve acılar içinde geçiriyordu. Onun çaresizliğini gören iki, üç dostu, tedaviye başvurmasını istediler. Ancak tedavi aleyhine öğüt veren bir insan olduğundan, müritlerinden korkup tedaviye yanaşmadı. Müritlerin hepsi kendisini terk edip yalnızca iki yüze yakını kaldığında, mahkemelerde de başarısızlığa uğrayınca keza hastalığı da ilerlediğinde, o bütün bu sıkıntılara dayanamayarak akli dengesini kaybetti. Bir gün birkaç müridi, Dowie'nin vaazını dinlemeye gittiklerinde, onun bütün vücudunun sargılarla sarılmış olduğunu gördüler. Onlara hitaben adının Jerry olduğunu, bütün gece boyunca şeytanla savaştığını, mücadele sırasında generalinin öldüğünü ve kendisinin de yaralandığını anlattınca, müritleri onun delirdiğini anladılar ve onlar da kendisini terkedip gittiler. Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} şöyle haber vermişti "Dowie kendisi ile ister açıkça isterse ima yoluyla mübahaheleye girecek olursa, o Vadedilen Mesih^{as} hayatta iken pişmanlık ve acılar içerisinde dünyadan göç edecekti." Vadedilen Mesih'in^{as} sözleri 8 Mart 1904 tarihinde gerçekleşti ve Dowie pişmanlık ve acı içerisinde bu dünyadan göç etti. Öldüğünde yanında sadece dört kişi vardı ve servetinin toplamı aşağı yukarı otuz Rupî idi.

Pişmanlık ve ıstırap adına bu ölümden daha ötesi mümkün mü? Bu kesinlikle ibret verici

bir hadisedir ve Batı dünyasına Vadedilen Mesih'in^{as} doğruluğunu anlatan apaçık bir mucizedir. Nitekim birçok gazete mecbur kaldıkları için Vadedilen Mesih^{as} tarafından bildirilen gaybi haberin gerçekleştiğini bildirdiler. Örneğin Dunville adlı Amerika'da yayınlanan bir gazete bu olaydan bahsederken 7 Haziran 1904'de şunları yazmıştır: "Ahmed ile müritleri bir kaç ay evvel aşikâr bir şekilde gerçekleşen bu gaybi haberden dolayı ne kadar övünseler haklıdılar."

Truth Seeker adlı Amerikan gazetesi de 15 Haziran 1904'de şunları yazmıştır: "Meydan okuyan kişinin zahiri durumu, yaşamak adına kendi aleyhine olsa da, kazanan o oldu." Burada kastedilen Dowie'nin genç olması ve Vadedilen Mesih'in^{as} de ondan daha yaşlı olmasıdır.

Herald Of Boston Gazetesi ise 23 Haziran 1904'de şöyle yazmıştır: "Dowie'nin ölümünden sonra Hintli peygamberin şöhreti daha da arttı. O, Dowie daha hayatta iken pişmanlık ve acı içinde öleceğine dair haber

vermemiş miydi? Dowie altmış beş yaşında iken, gaybi haberde bulunan kişi ise yetmiş beş yaşındaydı."

Gazetelerin yazdıklarından anlaşılan, bu gaybi haberin Hristiyanları hatta gazetelerin ateist yazarlarını da etkilemiş olduğudur. Onlar, hayret verici bir şekilde bundan öylesine etkilendiler ki, duygularını yazılarına yansıtmaktan hiç çekinmediler. Batı ülkelerinde yaşayan insanlara bu mucizevî olay anlatılacağı ve bu dindaş gazetelerin şahitlikleri önlerine konulacağı zaman, onlar bu gerçeği reddedemeyip, İslam'ın doğruluğunu kabul etmek zorunda kalacaklar. Ancak eski görüşlerini ve inanışlarını terk ederek, onlar İslam'ı kabul edip necat bulacaklarını anlayacaklar ve böylece Peygamber Efendimiz^{sav} ve Vadedilen Mesih'e^{as} iman edecekler. Bunun emareleri ise şimdiden belirmeye başlamıştır. Amerika'da şu an iki yüzden fazla kişi Müslüman Ahmediye Cemaatine katılmıştır.

Hicri 14. Yüzyılın başında Hindistan'ın Pencap bölgesinde bulunan Kadiyan'dan şöyle bir ses yükseldi:

"Canım elinde bulunan Yüce Rabbimin (c.c.) adıyla yemin ederim ki, Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) haber verdiği Mesih-i Mev'ud benim. Allah benim şahidim olsun. Nitekim şahit (tanık) olarak O yeter."

Hiz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyanî (a.s.)

Lekram'ın İbretlik Sonu

Bundan kırk, elli sene önce, Hindular arasında Arya Samac adında yeni bir fırka ortaya çıkmıştı. Bu fırka İslam'ın zayıf durumunu görünce, Müslümanları Hindulaştırmayı planladı. Hedeflerine ulaşmak üzere, dini liderleri her fırsatta İslam'a dil uzatıyor ve ağza alınmayacak kelimeleri içeren kitaplar yayınlıyorlardı. Bu liderler arasında dili en çirkin olan ve hayâsızca itirazları süren Lekram adında bir şahıstı. Vadedilen Mesih^{as}, onu İslam'ın doğruluğu konusunda ikna etmeye çalıştığı halde, o inadında ilerlemeye devam etti. Lekram Kuran-ı Kerim ayetlerini ağza alınmayacak çirkin kelimeler ile tercüme ederdi. Şerefli ve haysiyetli bir kimse için, yazdıklarını okumak bile zordu. Lekram'a göre dünyanın en kötü insanı, insan kemallerini şahsında toplayan Peygamber Efendimiz^{sav} idi. Bütün ilimlerin kaynağı olan Kuran-ı Kerim, ona göre lakırdılarla doluydu. Onun hali güneş ışığından zarar gören hastalıklı bir göze benzmekteydi. Tartışmalar uzayınca, bu adam Peygamber Efendimiz^{sav} hakkında çirkin bir dil kullanmakta gitgide ilerledi. O, Vadedilen Mesih^{as} ile dalga geçerek, kendisine de bir mucizenin gösterilmesini istedi. Sonunda Vadedilen Mesih^{as} onun hakkında Allah'a dua edince, Allah^{cc} onun pek yakında helak edileceğini bildirdi. Bu gaybi haberi yayınlamadan önce Vadedilen Mesih^{as}, bunun onu üzüp üzmeceğini Lekram'a sordu. Bu haberin yayınlanması onun hoşuna gitmeyecekse onu açıklamayacağını kendisine bildirince, Lekram Vadedilen Mesih^{as} gaybi haberlerinden korkmadığını yazarak, bu haberin yayınlanmasını istedi. Allah^{cc} tarafından verilen haberde, muayyen bir zamandan bahsedilmemişti ve Lekram bir zaman tayin edilmesini ısrarla talep etti. Bundan dolayı Hz.Mirza Gulam Ahmed^{as}, Allah^{cc} tarafından muayyen bir zaman bildirilinceye dek, elindeki gaybi haberi yayınlamadı. Allah-u Teâlâ ona muayyen bir zaman hakkında haber verdiğinde ise o, 20 Şubat 1893'den itibaren altı sene içerisinde Lekram'ın ölümle neticelenen ıstıraplı bir

azaba yakalanacağı bilgisini verdi. O, bu gaybi haberi aynen yayınladı. Yayımlanan vahiyler arasında bulunan Lekram hakkındaki Arapça bir ilham ise şöyleydi:

عَجَلُ جَسَدٍ لَهُ خَوَارٌ لَهُ نَصَبٌ وَ عَذَابٌ

Yani, bu adam Samiri'nin buzağısına benzetilmektedir ve yalnızca gürültü çıkarır. Onda maneviyattan hiçbir eser yoktur. Onun üzerine de bir bela ve azap inecektir.¹ Bundan sonra Vadedilen Mesih^{as} şunları yazmıştır: "Ben bütün dinlerin bütün fırkalarına ilan ediyorum ki, eğer bu adam 20 Şubat 1893 tarihinden itibaren altı sene zarfında bir azaba yakalanmazsa, benim Allah tarafından gönderilmediğimi anlayın. Üzerine inecek olan, alelade sıkıntılardan olmayıp, İlâhi heybeti taşıyan olağanüstü bir azap olacaktır."²

Bu gaybi haberin açıklanmasından bir müddet sonra, Vadedilen Mesih^{as} Lekram'ın helaketini içeren bazı ayrıntılar ile ilgili ikinci bir gaybi haber yayınladı.

وَبَشِّرْنِي رَبِّي وَقَالَ مُبَشِّرًا سَتَعْرِفُ يَوْمَ الْعِيدِ وَالْعِيدُ أَقْرَبُ

"Allah bana müjde vererek şunları söyledi; Sen bir bayram gününü göreceksin ve o gün bayram gününe bitişik olacak." Daha sonra ise o, şunları kaleme aldı: "Allah'ın bana olan lütufları arasından bir tanesi, onun Lekram hakkındaki duamı kabul etmesidir. O, bana onun helak edileceğine dair haber verdi. Bu adam Peygamber Efendimize^{sav} küfür ettiği için, ben onun aleyhinde dua ettim ve Rabbim bana onun altı sene içerisinde öleceğini bildirdi. Hak talep edenler için bunda birçok alamet mevcuttur."³

1 Tezkere, s.229, (4. baskı) Tercümesi: "Bu cansız bir buzağıdır, onun için sıkıntı ve azap vardır."

2 Ruhani Hazain, c.5, s.649-651, Ayna-yi Kemalât-i İslam

3 Ruhani Hazain, c.12, s.119, İstifta

Daha sonra bu gaybi haberle ilgili ayrıntılar ona bildirilince, o bunları Barakat-üd Dua adlı kitabında "Lekram Peşaverî ile ilgili yeni bir haber" başlığı altında yayınladı.

Bugün Hicri 1310 senesinin Ramazan ayının on dördüne tekabül eden, 2 Nisan 1893 günüdür. Sabahleyin hafif uyku halindeyken, geniş bir evde oturduğumu gördüm. Birkaç dostum da yanımda bulunuyordu. Derken çok güçlü, korkunç birisi benim önüme çıkıp dikildi. Sanki yüzünden kan akıyordu. Ben gözlerimi kaldırdığımda, onun bilinmedik bir yaratılış ve özellikte birisi olduğunu gördüm. O insan değil de, çok kötü ve dehşet veren melaikeden biriydi ve korkusu kalpleri kaplıyordu. Ona bakıyordum ki bana, Lekram nerede diye sordu. Bana bir başka şahsın ismini de söyleyerek, onun da nerede olduğunu sordu. O zaman ben onun, Lekram ve öteki şahsın cezalandırılması için görevlendirildiğini anladım...¹

Vadedilen Mesih^{as} Ayna-yi Kemalat-i İslam adlı eserinde Lekram hakkında manzum olarak şunları yazmıştır:

الا اے دشمن نادان و بے راه
الا اے منکر از شان محمد
کرامت گرچہ بے نام و نشان است
بترس از تیغ بران محمد
ہم از نور نمایان محمد
بیابنگر ز غلمان محمد

"Ey yolunu şaşırmış nadan düşman, Muhammed'in keskin kılıcından kork

Ey Muhammed'in şanını ve parlak nurunu inkâr eden,

Keramet gerçi maziye karışmış gibi görünse de, gel ve Muhammed'in hizmetkârlarından zuhur eden bir kerameti gör.²

Bütün bu gaybi haberlerden anlaşılan, Vadedilen Mesih'e^{as} farklı zamanlarda aşağıdaki haberlerin verilmiş olduğudur.

(1) Ölümle sonuçlanacak bir azaba Lekram yakanacaktır.

(2) Bu azap altı sene zarfında gerçekleşecektir.

(3) Azabın ineceği gün bayram gününe bitişik olacak, yani bayram arifesi veya bayram ertesi gerçekleşecektir.

(4) Lekram, Samiri'nin buzağısının durumuna düşecektir. Samiri'nin buzağısı parçalanıp yakılmış ve nehre atılmıştı.

(5) Onun helakı için gözlerinden kan akan bir kimse görevlendirilmiştir.

(6) Lekram, Muhammed'in^{sav} kılıcıyla öldürülecektir.

Bu alametler, mefhumunda hiçbir şüphe olmayacak kadar açıktır. Bu gaybi haberler üzerinden tam beş yıl geçmişti ki, muhalifler bu haberler gerçekleşmedi diye dalga geçmeye başladılar. Ardından idrak edilen Ramazan Bayramı bir Cuma gününe rastladı. Bunun ertesi günü, yani Cumartesi ikindi vakti sıralarında Lekram bilinmeyen bir kimse tarafından keskin bir hançer ile yaralanıp, Pazar günü de öldü. Böylece Allah'ın^{cc} keliması tüm ayrıntılarıyla gerçekleşmiş oldu. İlahi ilhamda onun altı sene içerisinde helak olacağı bildirilmişti ve Lekram da altı yıl içerisinde öldü. Allah'ın^{cc} vahyinde bu olayın bayrama bitişik bir günde gerçekleşeceği ve o günün de müminler için bir bayram olacağı bildirilmişti. Nitekim Lekram Ramazan Bayramının ertesi günü yaralandı. Ayrıca Allah'ın^{cc} kelimasında onun, gözlerinden kan akan bir kimse tarafından helak edileceği de bildirilmişti. Keza bu da aynen gerçekleşti. Söz konusu gaybi haberde onun Muhammed'in^{sav} kılıcı ile katledileceği de belirtilmişti. Lekram aynen bildirildiği gibi katledildi. Allah^{cc} onun Samiri'nin buzağısına benzediğini de söylemişti. Samiri'nin buzağısı Cumartesi günü paramparça edilmişti. Lekram da Cumartesi günü paramparça edildi. Buzağı önce yakılıp sonra da külleri nehre atılmıştı. Keza Hindu olması sebebiyle, Lekram da önce yakıldı sonra da külleri nehre atıldı.

Onun katli hakkında başkaları tarafından anlatılanlar şöyledir. Gözleri kanlı bir adam kendisine

1 Ruhani Hazain, c.6, s.33, Barakat'üd Dua

2 Ruhani Hazain, c.5, s.639, Ayna-yi Kemalat-i İslam

gelip, İslam'ı terk edip Hindu olmak isteğini bildirdi. Arkadaşları Lekram'ı uyardıkları halde, o bu adama çok güvendiği için, onu sürekli yanında bulundurmaya başladı. Aslında yaralandığı gün, Lekram o adamı Arya yapacağını ilan etmişti. Bu Cumartesi günü idi ve Lekram o sırada bir şeyler yazmakla meşgul iken, bu adamın kendisine bir kitap vermesini istedi. Bunun üzerine gözleri kanlı bu adam, kitap getiriyor-muşçasına bir gürültü çıkarıp Lekram'a yaklaştığında, hançeri onun karnına sapladı. Daha sonra o, bağırsaklarını param parça etmek için hançeri birkaç kez karnının içinde döndürdü. Lekram'ın akrabalarının anlattıklarına göre, ardından adam kayboluverdi. Lekram o sırada evin ikinci katındaydı. Evin alt kattaki girişinde ise birçok kişi toplanmıştı. Ancak onlardan hiçbiri adamın üst kattan aşağı indiğini görmedi. Lekram'ın annesi ve hanımı katilin evden çıkmadığı konusunda emindiler. Ancak arkadaşları eve hemen girip arama yaptıklarında, hiçbir yerde onu bulamadılar. Katilin nereye kaybolduğunu bir tek Allah^{cc} bilir. Kısacası Lekram, acı veren bir azaba yakalanıp, Vadedilen Mesihe^{as} bildirildiği gibi Pazar günü öldü ve Allah'ın^{cc} elçisinin doğruluğuna şahitlik etti. Lekram, Peygamber Efendimizin^{sav} mübarek kişiliğine dil uzatanlara bir ibret olarak bu dünyadan göçüp gitti.

Altıncı gaybi haber: "Sihler için hüccet olan Maharaca Dalip Singh"

Şimdi de zamanında gerçekleşerek, İslam ve Vadedilen Mesihin^{as} doğruluğunun delili olan, Sihler ile ilgili bir gaybi haberden bahsedeceğiz. Pencap İngilizlerin eline geçince, ülke çıkarları gereği tahtın varisi Raca Dalip Singh İngiltere'ye yollandı. Raca henüz küçük yaştaydı. İngilizlerin Pencap üzerindeki hâkimiyeti her bakımdan sağlamlaşıncaya dek, onun geri dönüşüne izin verilmedi. 1857'deki isyandan sonra Delhi hükümeti de ortadan kaldırıldı ve böylece hiçbir tehlike kalmadı. O günlerde Raca Dalip Singh, Pencap'a geri dönmeye niyetlendi ve her tarafa onun geri döneceğine dair haberler ya-

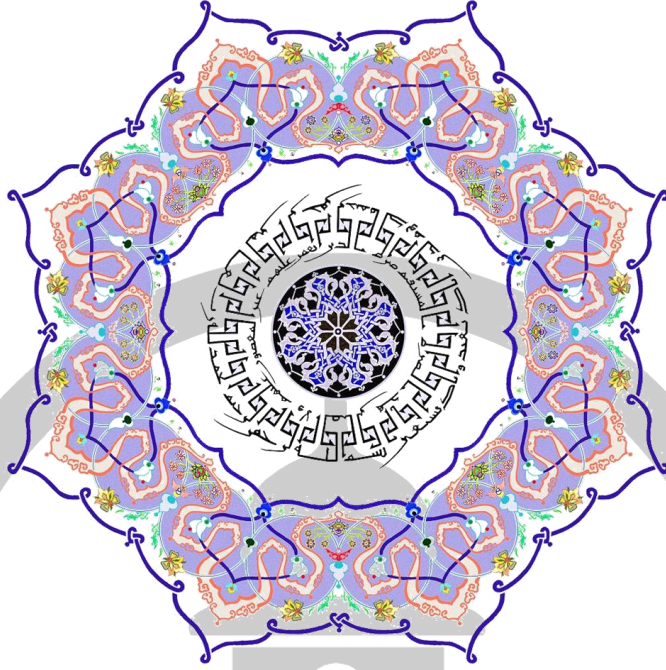
yıldı. Bu esnada Allah^{cc} Vadedilen Mesih'e^{as} Raca'nın iradesinin gerçekleşmeyeceğini bildirdi.¹ Vadedilen Mesih^{as} birçok kişiyi ve özellikle Hinduları bu durumdan haberdar etti. Ayrıca bir bildiri ile buna işaret ederek, "Dönecek bir Pencap Racası sıkıntıya düşecek."² diye ilan etti. Bu vahiy yayınlandığında hiç kimse Raca'nın Hindistan'a dönüşünün engelleneceğini düşünemiyordu. Aksine herkes, onun yakında döneceği beklentisi içerisindeydi. Bu esnada İngiliz hükümeti Raca'nın geri dönmesi halinde bu durumun ülke çıkarlarına zarar vereceği hakkında duyumlar aldı. Onun dönüş haberi yayıldıkça Sihler arasında eski örf ve adetleri canlanıyor ve coşkuları da artıyordu. Bundan dolayı İngiliz hükümeti ülkede huzursuzluğun çıkabileceğini düşündü. Çoktan yola çıkmış olan Raca Aden'e vardığında durduruldu. Onun birkaç gün içerisinde Hindistan'a geri döneceğini beklemekte olan Sihler büyük bir üzüntü yaşadılar. Ancak bu gaybi haberin gerçekleşmesi ile gaybı bilen ve celal sahibi olan Allah'ın^{cc} ululuğu zuhur etti ve insanlar kendi düşüncelerinden henüz haberdar değillerken, Allah'ın^{cc} onların kalplerindeki okuduğu ispatlandı.

1 Ruhani Hazain, c.22, s.248, Hakikatu'l Vahiy

2 Ruhani Hazain, c.4, s.124, Al Hak Mubahasa Ludhiana

Fatiha Suresi Tefsiri

Hz. Muslih Mev'ud^{ra}

3. Bölüm: Besmele'nin faziletleri

Peygamber Efendimiz^{sav} besmelenin faziletini şöyle vurgulamıştır:

"كل أمر ذي بال لا يُبدأ فيه بسم الله الرحمن الرحيم أقطع". (الدر المنثور للسيوطي).

*Besmele ile başlanmayan her önemli iş bereketsiz kalır.*¹ Nitekim her işe besmele ile başlamak Peygamber Efendimizin^{sav} sünnetidir ve o Müslümanların da böyle yapmalarını istemiştir. Başka bir hadis şöyledir:

"أغلق بابك واذكر اسم الله عز وجل، فإن الشيطان لا يفتح باباً مغلقاً، وأطفئ مصباحك واذكر اسم الله، وحمّر إناءك ولو بعود تعرضه واذكر اسم الله، وأولك سقاءك واذكر اسم الله عز وجل". (مسند أحمد بن حنبل ج 3، باقي مسند المكثرين).

Yani: Kapıyı kapatırken, lambayı söndürürken, tencereyi örterken, su güğümelerini bağlarken besmeleyi okuyun.²

Aynen bunun gibi Peygamber Efendimiz^{sav}, eşlerin özel ilişkilerinden önce, abdest alırken, yemek yerken, tuvalete giderken ve giyinirken de besmelenin okunmasını emretti. Kuran-ı Kerim'de Hz. Süleyman'ın^{as} bir mektubundan bahsedilmektedir. O da mektubuna besmele ile başlamıştı. Kuran-ı Kerim bundan şöyle bahsetmektedir:

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Yani: Bu mektup Süleyman tarafından ve Bismillahirrahmanirrahim ile başlamaktadır.³

Aynen bunun gibi Kuran-ı Kerim'in bildirdiğine göre Hz. Nuh^{as} kendisine iman edenlere gemiye binerken "bismillah" okumalarını tavsiye etti. Kuran-ı Kerim Hud suresi 42. Ayette şöyle buyurmaktadır:

ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا وَمُرسِيهَا

¹ Dürri Mensur, Suyûtî

² Müsned Ahmed bin Hanbel, cilt 3

3 Neml suresi, ayet 31

Besmelenin her surenin başında gelmesinin hikmetleri

Kuran-ı Kerim Allah'ın^{cc} izni olmaksızın hiç kim-
senin ulaşması mümkün olmayan bir hazinedir.
Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

*Temiz kılınan dışında, kimse ona dokunamaz.*¹

Yani: Allah'ın^{cc} temiz kılıp seçtikleri haricinde
hiç kimse Kuran'ın sırlarına ulaşamaz. Sonra Al-
lah-u Teâlâ Bakara suresi ayet 27'de şöyle bu-
yurmaktadır:

يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا

Yani: Allah^{cc} bu Kur'anı bazı kimselerin hidayeti-
ne, bazı kimselerin de sapmasına vesile eder.
Başka bir deyişle kelimeler ve ibareler aynı ol-
masına rağmen farklı insanlar üzerinde etkisi de
farklıdır. Ondandır gerçek manada istifade etmek,
şerden korunmak ve onun sırlarına ulaşmanın
yolunu Kuran-ı Kerim şöyle açıklar:

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

Kur'an'ı okuduğunda, kovulmuş şeytandan Al-
lah'a sığınmayı dile.²

Kuran-ı Kerim'i tilavet etmeden önce şeytanın
saldırılarından korunmak için Allah'a^{cc} dua
edilmeli, diğer taraftan O'nun Rahman ve Ra-
him sıfatlarını vesile kılarak Allah'tan^{cc} yardım
dilenmeli. Bunu yapan insan dalaletle sapmak-
tan korunacak ve hidayete ulaşacaktır.

Besmelenin her surenin başında yer almasının
ikinci sebebine gelince Kitab-ı Mukaddes'te
Musa'nın benzeri olarak gelecek olan Peygam-
ber hakkında şöyle haber verilmiştir:

Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir pey-
gamber çıkaracağım. Sözlerimi onun ağızından
işiteceksiniz. Kendisine buyurdıklarımın tümünü
onlara bildirecek. Adıma konuşan peygamberin
ilettiği sözleri dinlemeyeni ben cezalandıraca-
ğım.³ Bu gaybi habere göre Musa'ya benzeyen
peygamberin, Allah'ın^{cc} sözlerini söylemeden
önce "Ben bunu kendi tarafımdan değil Al-
lah'ın^{cc} adıyla söylüyorum" demesi mukadder
kılınmıştı. İşte bundan dolayı her surenin başın-
da bismelenin yer alması bu gaybi haberin
gerçekleştiğini göstermektedir. Böylelikle
Musa^{as} tarafından bildirilen gaybi haber ger-
çekleşip Yahudiler ve Hristiyanları uyarmakta-
dır. Eğer onlar bu sözlere kulak vermezlerse Al-
lah'ın^{cc} Kitab-ı Mukaddes'te bildirdiği cezaya
müstehak olacaklardır.

Besmelenin her surenin başında yer almasında-
ki üçüncü sebep, Kitab-ı Mukaddes'teki şu
ayettir: *Ancak, kendisine buyurmadığım bir sözünü
benim adıma söylemeye kalkışan ya da başka
ilahlar adına konuşan peygamber öldürülecek-
tir.*⁴ Bu ayette bildirildiğine göre kim Allah^{cc}
adına yalan uydurursa helak edilecektir. Nite-
kim bu ayet göz önünde bulundurularak her su-
renin başına besmele getirilmiştir. Böylece özel-
likle Yahudiler ve Hristiyanlar ve genel olarak
bütün dünyaya karşı hüccet tamamlanmıştır.
Hakkı arayan kimse Peygamber Efendimiz'in^{sav}
başarısını ve ilerleme görüp onun Allah^{cc} adına
yalan uydurmadığını ve doğruyu söylediğini
anlar. Çünkü Allah^{cc} adına yalan uydurmuş ol-
saydı mutlaka helak olurdu. Her surenin başına
besmele getirilmek suretiyle 114 kere Yahudiler
suçlu duruma düşürülmüştür ve Peygamber
Efendimiz'in^{sav} doğruluğunun 114 delili takdim
edilmiştir. Eğer besmele Kuran'ın sadece başına
getirilseydi bu hedef elde edilemezdi.

1 Vakia suresi, ayet 80

2 Nahl suresi, ayet 99

3 Tesniye, bab 18; 18-19

4 Tesniye, bab 18, 20

Besmelenin her surenin başında yer almasının dördüncü sebebine gelince, Kuran okuyanın üç hali vardır: 1) Çaresiz ve sermayesizdir, 2) Günahlardan ötürü Allah-u Tealanın öfkesini harekete geçirmiştir ve O'nun rahmeti ve lütfunu cezp etmenin tabii yollarından mahrumdur, 3) O Allah'ın^{cc} dini için fedakârlıkta bulunan kimsedir. Bunlardan her birinin iç durumu farklı farklıdır. Birincisi hayran ve şaşkın durumdayken, ikincisi umutsuz, üçüncüsü ise böbürlenmiş ve kibirlenmiş olabilir. İlk örnekteki insan doğruluğu nerede bulacağı konusunda şaşkındır. İkinci durumdaki insan hangi yüzle Allah'tan^{cc} dileyim düşüncesiyle derin bir üzüntü içindedir. Üçüncü durumdaki insan ise ben elde edebileceğimi zaten elde ettim diye kibirleniyor olabilir. İnsan bu üç durumdan hangisine sahip olursa olsun, fayda elde etmekten mahrum kalır. Her surenin başına besmele getirilmekle, çaresiz ve sermayesiz olana yol gösterilip, birisinin hak edip etmediğini gözetmeksizin çaresizlik içinde olanlara yardım eden bir Allah^{cc} vardır denmiştir. Allah'a^{cc} isyan edip umutsuzluğa kapılana umut verilmiştir ki bu sureyi indiren Allah^{cc} her zaman günahları affetmeye hazırdır. Din için yaptığı fedakârlıklarından dolayı kibirlenene Allah'ın^{cc} rahmet hazineleri sınırsızdır, nitekim henüz katedeceğin daha uzun bir yolun olduğunu unutup ilerlemekten vazgeçmemesi için bu mesaj verilmiştir. Kuran'ın anlamlarının açılması ancak insanın iç durumu bu şekilde düzeldikten sonra mümkün olabilir. Kısacası her surenin başına besmele getirilmekle Kuran manalarına ulaşmak için olağanüstü bir yol gösterilmiştir.

Besmelenin her surenin başına getirilmesinin beşinci sebebi, bu ayetin her sure için anahtar hükmünde olmasıdır. Bütün dini ve manevi meseleler Rahman ve Rahim sıfatları etrafında dolmaktadır. Yanlış anlaşılma bazen ayrıntılardan, bazen de özetten kaynaklanabilir. Bundan

dolayı Allah-u Teâlâ her surenin başına besmele getirerek, bir sureyi okurken okuyucunun içinde bir şüphe belirirse ondan besmele ile uzaklaşmasını sağlamıştır. Yani onun anladığı mana rahman ve rahim sıfatına uygun ise doğrudur, ama eğer bunlara ters düşüyorsa yanlıştır. Böylece her sure bismelenin şerhidir ve her surenin tefsiri ise besmeledir. Her ikisinin yardımıyla gerçek mefhum okuyucunun içine yerleşir.

Besmele ve önceki kitaplar

Bazı tenkitçiler "Bu kadar gururla bahsettiğiniz besmele önceki kitaplarda da bulunuyordu" derler. Mesela doğubilimci Wherry tefsirinde Zerdüşterin Zend Avesta adlı kitaplarında şu ibarenin bulunduğunu yazmaktadır:

بنام یزدان بخائش گرد اورا

Daha sonra bu ibarenin şu kelimelerle çevrildiğini söylemektedir:

بنام خداوند بخشاینده بخشائش گرد

Yani, Bağışlayan ve merhamet eden Allah'ın^{cc} adıyla. Rodwell Kuran tercümesinde bismelenin Yahudilerde revaçta olduğunu iddia eder. Ona göre Araplar'a bismelenin kullanılışı Yahudilerden geçmiştir ve ilk olarak kullanan Taif amiri olmuştur. Onun bu iddiası gerçeklere tamamen aykırıdır. Çünkü Araplar Rahman kelimesinin yaygın olarak kullanmasından hoşlanmazlardı. Rodwell bu iddiayı ileri sürerken tarihi delillerle kanıtlaması gerekiyordu ama tarihten böyle bir delil gösterilemez. Yahudilerde bismelenin revaçta olup olmadığı konusuna gelince, eğer o bismelenin Peygamber Efendimiz'in^{sav} zamanına yakın devirlerde Yahudilerde revaçta olduğunu iddia ediyorsa bu tamamıyla gerçeklere aykırıdır ve tarihte bunun hiçbir kanıtı yoktur. Ama eğer o, Kuran-ı Kerim'de bahsedilen Süleyman peygamberin mektubunu

ima ediyorsa, o zaman başka bir kanıt bulunmaksızın Kuran'ın söylediğini, sanki kendi araştırmasıymış gibi Kuran'a itiraz etmek için kullanması bu tenkitçilerin düşmanlıklarını göstermektedir. Kuran-ı Kerim Neml suresinde Süleyman'ın^{as} Seba melikesine yazdığı mektuptan bahsederken içinde:

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

şeklinde bir ifadenin bulunduğunu söylemektedir. Durum böyleyken "Müslümanlar besmele bundan önce hiç kullanılmıyordu diye iddia ediyorlar" demeleri ne kadar da yanlıştır. İslam'ın iddiası besmelenin ilk defa kullanıldığı değildir. Allah^{cc}, Rahman, Rahim kelimelerinin hepsi öteden beri mevcuttu ve kullanılmaktaydı. İslam besmelenin Kuran-ı Kerim'de yer aldığı şeklindeki kullanılışının bundan önce olmadığını iddia eder. Herhangi bir İslam düşmanı bunun tersini ispatlarsa dikkate değerdir ama bunu kanıtlaması imkânsızdır. Kuran-ı Kerim'den önceki kitaplardan hiçbirisi, içindeki her kelimenin Allah'a^{cc} ait olduğunu söylemiyor. Netice olarak Kuran-ı Kerim haricinde Allah^{cc} tarafından gönderilen kitapların hiçbirinin her parçasından önce besmelenin yazılması mümkün değildi. Ama bereketli olsun diye birisinin mektubunda ya da makalesinde Allah'ın^{cc} ismini ve sıfatlarını kullanması gayet normaldir. İslam bunu reddetmez.

Wherry'nin itirazına gelince yukarda ona cevap verilmiştir. İkinci cevap ise; her iki ibarenin manaları arasında o kadar büyük fark vardır ki ancak Arapça bilgisi olmayan kimse bunların eşanlamı olduğunu söyleyebilir. Farsça ibarenin manası Rahman ve Rahim'in manasının yirmide biri bile değildir. Tefsirimizin ileriki sayfalarında bu konu daha iyi anlaşılacaktır. Ama bu farsça ibarenin güzel tarafları olduğunu

reddedemeyiz. İslam, önceki bütün kavimlere peygamberler gönderildiğini söyler:

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

*Kendisine bir uyarıcı gelmemiş olan bir ümmet (de) yoktur.*¹ Bu ayet varken eğer Zerdüştlerin kitabında hoş bir cümle varsa Müslümanlar buna neden itiraz etsinler. Böyle bir cümleden Wherry ve onun dindaşları hoşlanmaz çünkü onlar Allah'ın^{cc} rahmetinin İsrailoğullarıyla sınırlı olduğunu zannedip peygamberlik ve vahyin izlerini başka bir millette görmezler. İslam öğretisine göre Zerdüşt^{as} Allah'ın^{cc} peygamberidir ve bundan dolayı saygıdeğerdir. Ona inen vahyin kaynağı, Kuran vahyinin kaynağı ile aynıdır. Netice olarak bunların ortak yanlarının olması hayret verici olmamalıdır.

Önce de söylediğimiz gibi Allah^{cc} kelimesinin türemiş olduğunu iddia eden bazı kimseler vardır. Ama bu tür iddiaların hepsi yanlıştır ve nahiv imamları bunu reddetmektedir. Nitekim Sibeveyhî ve Halil gibi âlimlere göre Allah^{cc} özel isimdir ve hiçbir kelimeden türememiştir.² Âlimler bunun delillerini verirken bu kelimenin Allah^{cc} haricinde hiç kimse için kullanılmadığını göstermektedirler. Arap müşrikler bile ilahların hiçbirisi için bu ismi kullanmazlardı. Eğer Allah^{cc} kelimesi ilah vs. gibi kelimelerden türemiş olsaydı, Arap müşrikler tanrı veya tanrıçaları için diğer kelimeleri kullandıkları gibi Allah^{cc} ismini de kullanmaları gerekirdi. İkincisi, İlâhi sıfatlar her zaman Allah'a^{cc} isnat edilir, ama Allah^{cc} kelimesi başka bir isim için sıfat olarak kullanılmaz. Bu onun özel isim olduğunun gerçek delilidir.

1 Fatır suresi, ayet 25

2 Tefsir-i Kebir, cilt 1, sayfa 156, Mısır

İbrahim suresinde **الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ اللَّهُ** geçmektedir. Bazı kimselere göre burada Allah^{cc} kelimesi sıfat olarak kullanılmıştır. Ama bu doğru değildir. Burada Allah^{cc} sıfat olarak değil atfı beyan¹ olarak kullanılmıştır. Böyle durumlarda özel ismin kullanılması caizdir. Araplar şöyle derler:

هَذِهِ الدَّارُ مِلْكٌ لِلْعَالِمِ الْفَاضِلِ زَيْدٍ

Bu durumlarda özel isim, doğabilecek olan bir şüphenin ortadan kaldırılması için kullanılır. Bu ayetin manasına gelince "Aziz ve Hamid'den kasdettiğimiz Allah'tır" demektir.

Enam suresinde, **هُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ**² geçmektedir. Bazı kimselerin iddiasına göre bundan anlaşılan Allah^{cc} kelimesinin isim değil sıfat olduğudur. Aslında özel bir isim sıfatlarıyla meşhur olunca, sıfat yerine de kullanılmaya başlanır. Mesela Hatem ve Rüstem özel isimlerdir, ama bunlardan birincisi cömertliğinden ikincisi de cesaretinden dolayı meşhur oldu. Artık cömert kelimesi yerine hatem ve cesur yerine rüstem kullanılır ve filanca hatemdir, filanca rüstemdir diye ifade edilir. Aynen bunun gibi Allah^{cc} kelimesi sıfatlarıyla beraber kâmil bir Zata delalet eder. Bundan dolayı bu ayette söylendiği gibi "göklerde ve yerde sadece O, Allah'tır" demek caizdir. Yani bütün sıfatlarda kâmil olan bir tek Zat vardır, ismi de Allah'tır ve O'nun ne işinde ne de ismin de ortağı yoktur.

Başka bir iddiaya göre Allah^{cc} kelimesinin vezni **فَعَالٌ** (fa'al)dır ve bundan dolayı sonunda tenvin olmalıdır. Ama Allah^{cc} kelimesinde tenvin yoktur. Nitekim başında gelen elif, lam asıl harflerden olmayıp lam-i tarif olarak getirilmiştir ve bu kelime birleşik kelimedir. Buna cevap olarak her kaidede istisnalar mevcuttur denebilir. Allah ke-

limesinin sonuna tenvin getirilmemesi de bir istisnadır. Bunun delili, lam-i tariftan (elif-lam) önce nida harfleri gelince, lam-ı tarif ve nida harfleri arasına "eyyüha" kelimesi getirilir. Mesela Ennasu'ya seslenmek istediğimizde "يَا أَيُّهَا النَّاسُ" (Ya eyyühennasu)" denilir. Ama hiçbir zaman Allah'a^{cc} seslenirken "Ya eyyühallahu" denilmez. Bu da Allah kelimesinin başında bulunan elif-lam harflerinin lam-ı tarif olmayıp bu kelimenin asıl harfleri olduğunu göstermektedir.

Bazılarının iddiasına göre Allah^{cc} kelimesinin başındaki hemze (elif) vasıl hemzesidir. Bundan dolayı bu hemzenin kelimenin asıl harflerinden olmayıp zaid harflerden (ekleme harfler) olduğu anlaşılmaktadır. Aynen bunun gibi Allah^{cc} kelimesinin başına lam getirildiğinde bu hemze düşer, mesela **لِلَّهِ** lillah denilir. Onlara göre burada hemzenin düşmesi, Allah^{cc} kelimesinin asıl harflerinden olmadığını gösterir. Aslında bir kelimeden hemzenin düşmesi o hemzenin zaid hemze olduğu manasına gelmez. Mesela isim ve ibn kelimelerinin içindeki hemzeler zaid olmayıp başka bir harfin değişmiş şekli olmasına rağmen bunlar da düşer. Nitekim Bismillah kelimesinde de ismin hemzesi zaid olmamasına rağmen düşmüştür. Netice olarak hemzenin vasıl hemzesi olması veya düşmesi onun zaid hemzesi olduğu manasına gelmez.

Kısacası Allah^{cc} kelimesinin İslam'dan önce ve İslam'dan sonra her iki devirde de kullanılış şekli, onun özel isim olup hiçbir kelimeden türemediğini göstermektedir. Bunun tersini iddia edenler yukarda anlatıldığı gibi yanılmaktadır.

1 Atfı beyan: kapalı bir sözü açıklayan ifade (çevirmen)

2 Enam suresi, ayet 4

Kaside

از نور پاک قرآن صبح صفا و میده
 این روشنی و لغاع شمس الضحی ندارد
 بر غنچه های دلها باد صبا وزیده
 و این دلبری و خوبی کس در قمر ندیده
 یوسف بقعر چاه محبوبس ماند تنها
 و این یوسفی که تن بها از چاه برکشیده
 از مشرق معانی صدها دقائق آورد
 قد هلال نازک زان نازکی خسیده
 شمس است آسانی از وحی حق چکیده
 کیفیت علومش دانی چه شان دارد؟
 آن نیز صداقت چون رو بعالم آورد
 هر بوم شب پرستے در کنج خود خزیده
 روئے یقین نه بیند هرگز کسے بدنیا
 الا کسے که باشد با رویش آرمیده
 آن کس که عالش شد شد مغزون معارف
 و آن یے خبر ز عالم کیس عالی ندیده
 باران فضل رحمان آمد بمقدم او
 بدقت آنکه اژده سوئے دگر دوده
 میل بدی نباشد ال اگرکے ز شیطان
 آن را بشیر بدانم کتر هر شرے رهیده
 اے کان دلربائی، دانم که از کجائی
 تو نور آن خدائی، کیس خلق آفریده
 میلم ناند باکس محبوب من توئی بس
 زیر آکه زان فغان رس نوت با رسیده

Kuran'ın pak nurundan halislik ve temizlik seheri doğdu,

Onunla sükûn ve huzura kavuşandan başka hiç kimse,

Ve kalp goncaları üzerine sabah rüzgârı esti.

Bu dünyada yakın elde edemez.

Bu şaşaa ve parlaklık, öğle vakti güneşinde bile bulunmaz.

Onu bilen irfan hazinesidir,

Bilmeyen ise her şeyden bihaberdir.

Hatta dolunayda da, böyle çekicilik ve güzellik gören olmadı.

Rahman'ın lütfunun yağmuru, onunla geldi,

Onu bırakıp, başkasına koşan ne şanssızdır.

Yusuf^{as} kuyunun dibinde yalnız başına mahpus kalmıştı,

Kötülüğe meylettiren insanın içindeki şeytandır,

Ancak bu Yusuf, birçoklarını kuyudan çekip çıkardı.

Bence insan, her kötülükten sakınandır.

Onunla mana maşrığından, yüzlerce ince ve zarif anlam doğdu

Ey güzellik kaynağı, nereden geldiğini biliyorum.

Hilalin bükülmüş beli, inceliği karşısında daha da büküldü.

Sen, kâinat ve içindekileri Yaratanın nurusun.

Yok kimseye meylim, ancak sen biricik sevgilimsin.

Ondaki hakikatlerin lezzeti nedir bilir misin?

O, İlâhi vahiyden süzülmüş semavi bal lezzetidir.

Nurun bana, ancak Feryadı Duyan^{cc} tarafından ulaşılmıştır.¹

O, hakikat güneşi bu âleme yöneldiğinde,

Karanlığı seven her baykuş, kaçtı deliğine.

İslam'da kölelerin ve esirlerin durumu

Hiz. Mirza Tahir Ahmed^{ar}

Dünyadan köleliğin yok edilmesi

İslam, binlerce seneden beri süregelen köleliğe çözüm getirip hepten kaldırdı. Bence dünya sahnesinden tam manasıyla kölelik izini silen tek din İslâmiyet'tir. İslâmiyet'ten önceki dinlerde kölelik revaçta olmasına rağmen hiçbir din onu ortadan kaldırmadı. Yahudilik ve Hindu dininin öğretisinde kölelik dini bir müessese olduğu için ortadan kaldırılamaz. Hristiyanlığa gelince, o Yahudiliğin bir uzantısı olduğu için onda da kölelik devam etti. Hristiyan dünyasında köleliğe karşı mücadele eden kilise değil, değişen ahlaki anlayış ve felsefe olmuştur. Hristiyan dünyasında köleliğe karşı ne zaman mücadele verildiyse ona en çok karşı çıkanların papazlar olduğu kilise tarihinden anlaşılmaktadır. Aynı şekilde Hinduizm ise kast sistemini getirmek suretiyle kölelik yelpazesini öylesine genişletmiştir ki, köleliğin her şekli, bu sistemin yarattığı kölelikle mukayese edildiğinde bir hiçtir. Ama İslâmiyet bu köleliğin kökünü kazıdı.

İslâm'da savaş tutuklularının durumu

İslam'da mevcut olan bir şeye insanlar kölelik derler. O da savaş suçlularının tutuklanmasıdır. Dünyanın hiçbir yerinde iki millet savaştığında, savaşanların sabahleyin yakalanıp, akşamleyin serbest bırakılması gibi bir düstur zaten yoktur. Hiç kimse onlara şimdi evinize geri gönün ve yarın bizimle savaşmak üzere tekrar gelin demez. Bir güreşçi bile karşı tarafı yakaladığında onu hemen bırakmaz. O zaman savaş esirlerinin hemen bırakılması nasıl düşünülebilir? Yenilgiye

uğrayan kimseyi yakalayıp tutmadan eğer güreş dahi oynanamıyorsa o zaman savaşçılar tutuklanmadan savaş nasıl sona erebilir? İşte İslam'da bulunan kölelik değil, savaş suçlularının tutuklanmasıdır. Bu konuyla ilgili Allah-u Teâlâ Kurân-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُفْثِنَ فِي الْأَرْضِ ۚ تُرِيدُونَ عَرَصَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۚ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"Yeryüzünde kanlı bir savaş olmadıkça esir almak hiçbir peygambere yaraşmaz. (Eğer siz, böyle bir savaş olmadan kimseyi esir alırsanız), dünya malını istiyorsunuz demektir. Oysa Allah sizin için ahiret nimetlerini ister. Doğrusu Allah her şeyden üstündür, hikmet sahibidir.¹

Allah-u Teâlâ hiçbir peygamber için insanları durup dururken köle yapmak caiz değildir buyurmaktadır. Bu kelimeleri kullanmak suretiyle Yüce Allah^{cc} bir insanı köle yapmanın Peygamber

Efendimiz^{sav} için caiz olmadığını duyurmakla kalmayıp Yahudilik,

Hristiyanlık ve Hinduizm'in peygamberlerine bu konuda yöneltilen itirazları dahi ortadan kaldırdı. O, "İnsanları esir almak hiçbir peygambere yaraşmaz," demektedir. Özet olarak Krişna^{as}, Ram Çandar^{as} veya İsa^{as}, hiçbirisi bunu yapmamıştır. Bunu iddia edenler onlara yalan isnat etmektedirler. Allah'ın^{cc} müsaade ettiği bir tek şey vardır, o da meydanları kan gölüne çeviren savaş esnasında savaşçıların tutuklanmasıdır. İki kavim ve iki ülke arasında cereyan eden böyle bir savaşta esirlerin tutuklanması

Hiz. Mirza Tahir Ahmed^{ar}

1 Enfâl suresi, ayet 68

caiz olup, ufak tefek savaşlar veya çatışmalarda esir almak caiz değildir. Mesela aileler veya fertler arasındaki çatışmalar. Bu ayete göre böyle bir savaş çıkmadan insanları esir alan veya köle yapan kimse, dünyalık istemektedir. Hâlbuki Allah-u Teâlâ dünyaya değil ahrete talip olmamızı ister. Bu ayetin sonunda "Allah galip ve hikmet sahibidir" denmiştir. Yani Allah'ın emirleri sayısız hikmeti taşımaktadırlar. Eğer insanları köle yapmaya devam ederseniz o zaman bir gün kendiniz de köle olacaksınız. Aslında köleliği bir alışkanlık haline getiren milletlerin de bir gün köleliğe mahkûm edilmesi tarihi bir gerçektir. Mesela Abbasiler döneminde kölelik yaygındı. Bunun neticesi olarak padişahlar da cariyelerden doğdu. Çünkü köle, köleliğin vasıflarını taşır. Bundan dolayı onlar zahiren özgür olmalarına rağmen ruhen köleydiler.

إِسْخَان (İskhan) Arap dilinde haddinden fazla kan akıtılan savaşa denilir. Bundan anlaşılan; ufak tefek savaşta insanları köle olarak tutmanın caiz olmamasıdır. Ufak tefek çatışmalar İngilizlerle Patanlar arasında sınır bölgelerinde her gün yaşanmaktadır ama bu tür çatışmalarda insanlar esir alınmaz. Resmen ilan edilmiş bir savaşta, savaş esirlerinin tutuklanması caiz iken, habersiz düzenlenen baskınlarda caiz değildir. Durum böyle iken vatandaşlarının köle olarak tutulmasını istemeyen bir millet başka bir millete neden saldırır? Ama buna rağmen saldırırsa ve meydanlar kan gölüne çevrilirse o zaman böyle kimselerin esir olarak tutulmaları hiçbir şekilde itiraz mahallinde değildir.

İslâmiyet'te Sadece Nefsi Müdafaa İçin Savaş Caizdir

Savaşa gelince, İslam'da nefsi müdafaa haricinde hiçbir savaş caiz değildir. Yani ilk davranıp saldırmak ve insanları köle yapmak caiz değildir.

Allah^{cc} şöyle buyurmaktadır:

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿١﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفُتَّتْ صَوَامِعُ وَبَيْعٌ وَصُلَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَآمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٣﴾

(Bir sebep yokken) kendilerine karşı savaş açılanlara, zulüm edilmelerinden dolayı (savaşmaları için) izin verilmiştir. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye gücü yetendir. Onlar, "Allah Rabbimizdir," demelerinden dolayı, haksız yere evlerinden çıkarılanlardır. Eğer Allah, (bu kâfirlerden) bazılarının (kötülüklerini) diğerleriyle gidermeseydi, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan camiler alaşağı edilirdi. O'nun (dinine) yardım edene, Allah mutlaka yardım eder. Şüphesiz Allah, son derece güçlüdür (ve her şeyden de) üstündür. Eğer yeryüzünde kuvvet versek, onlar namazı ayakta tutar, zekât verir, iyiliği emreder (ve) kötülükten alıkoyarlar. Bütün işlerin sonucu Allah'ın elindedir.¹

Bu ayet açıkça sadece saldırıya maruz kalıp haksızlığa uğrayanlara savaşma izni veriyor. Ayrıca "Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye gücü yetendir" demektedir. Bunun anlamı şudur: Müslümanlar öyle bir saldırıya uğradılar ki, Allah şimdi dünyada özel takdirini harekete geçirip mazlumu desteklemek üzere zalimi cezalandıracak. Zalim güçlü ve mazlum güçsüz olunca mazlumin yenilgiye uğraması doğaldır. Meşhur bir kıssa vardır. Pehlivanın biri bir yerden geçiyormuş, onun arkasında da zayıf bir adam yürüyormuş. Pehlivan kafasını kazıtıp üstüne de yağ sürmüştü. Arkasındaki zayıf adam,

şaka yapmak için dayanamayıp pehlivanın kafasına bir şaplak atmış. Pehlivan buna çok kızmış ve onu altına alıp dövmeye başlamış. Pehlivan onu döverken zayıf adam, beni ömür boyu dövsen dahi benim aldığım zevki alamazsın demiş. Bakınız adam zayıf olduğu için güçlü birisinin bedenine dokununca kendisiyle gurur duymaya başladı. Kısacası bir kimse zalim ve güçlü olduğu için, mazlum ona galip gelemez. Bunun için Allah-u Teala bu ayette şunu demektedir: Saldırıya maruz kaldıklarından ve zulme uğradıklarından ötürü Müslümanlara savaş izni verilmiştir. Onlara yardım etmek üzerimize farzdır. Ayrıca bu iznin sebebi Bizim onlara yardım edip zayıfı güçlüye galip kılmaktır. Kısacası biz onlara sadece savaş müsaadesi vermekle yetinmeyip, zalim yenilgiye uğrayıncaya dek yanlarında olacağımıza söz verdik.

Allah'ın kelamı **الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَغْيٍ** ke- limeleriyle devam etmektedir: Yani onlar hiçbir hata veya kusurları yokken evlerinden kovuldu- lar. Suçları sadece İslam'ı kabul ederek Allah'a^{cc} iman edip Rabbimiz Allah'tır demeleriydi.

وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفُتِنَتِ صَوَامِعُ وَبَيْعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا

Demekle, ileriki zamanda sevgi ve barış adını kullanmak suretiyle savaşın her hali ve şeklini kötüleyenler ortaya çıkıp, durum ve şartlar ne olursa olsun savaşılmamalıdır diyeceklerini haber vermektedir. Allah^{cc} bu düşünceye sahip olanlara şöyle cevap vermektedir: "Eğer Allah'ın kanunu zalimin zulmünü birilerinin eliyle kaldırmasaydı ibadet yerleri, âlimlerin barınma yerleri, Budist tapınakları, havralar, kiliseler ve camiiler yıkılıp yok edilirdi. Oralarda hiç kimse Allah'ın^{cc} ismini anamazdı. Çünkü sizin savaş- manınız, yetki dairelerini genişletip, dine hükmetmek isteyenlerin iradelerini nasıl değiştirebilir? Onlar, insanları kendi istedikleri şekilde

din seçmeye mecbur ederler. Böyle kimseler savaşın katiyen yasaklandığını duyduklarında cüretkâr davranacaklardır. Sadece dünyevi meselelere müdahale etmekle kalmayıp, dinleri yok edip ibadethaneleri yıkacaklardır."

وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ

Şöyle buyurmaktadır: "herkim Allah'ın^{cc} dinini özgürlüğe kavuşturmak için harekete geçerse Allah^{cc} ona yardım edecektir. O, güçlü ve galiptir. O'nun desteklediği kavim hiçbir zaman yenilgiye uğramaz." Daha sonra o, din özgürlüğünü sağlamak için canlarını ve mallarını feda edenlerden bahsederken şöyle buyurmaktadır:

الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ

Eğer onlar dünyaya hüküm sürececek olurlarsa, güç sahibi oldukları takdirde insanları yağmalamazlar, tersine Allah'a^{cc} ibadet edip, fakir fu- karaya yardım ederler, kötülükten uzak durup, iyiliği emretmek suretiyle diğerlerini de kötülükten alıkoyarlar.

Şimdi söyleyin böyle bir savaşın çıkarılması Müslümanların elinde midir? İstedikleri zaman savaş çıkarıp kâfirleri tutuklayabilirler mi? Bu ayetlerde bahsedilen savaş esirlerinin tutuklanmasına ancak düşmanın kendisi sebep olabilir. Böyle savaşın çıkmaması düşmanın elindeyken, savaşa neden olursa delidir veya esarete layıktır. Çünkü saldırmamak, insanlara zulmetmemek, dine karşı savaş açmamak ve kendini esaretten kurtarmak onun elindeydi.

İslam'da savaş tutuklularının salıverilmesi

Düşman tarafından böyle bir savaşın başlatıldığını ve bazılarının esir alındığını farzedelim. Bu durumdaki esirler için açık emir şöyledir:

فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا
أَخَذْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى
تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا

Yani, böyle bir savaş açıldığında, siz savaşmak zorunda kaldığınızda onlardan bazı kimseleri esir almanız Allah'ın^{cc} emridir. Ama daha sonra onlarla yapacağınız muamele ile ilgili iki kanunumuz vardır, bu iki kanundan birisini uygulamak zorundasınız. Birincisi, فَمَّا مَنَّا بَعْدُ iyilikte bulunarak onları salivermeniz ve ikincisi وَإِمَّا فِدَاءً onlardan fidye alıp serbest bırakmanızdır. Bize, bu ikisinden birisine uymak dışında bir seçenek bırakılmamıştır. İyilikte bulunarak serbest bırakmak istemeyenin elindeki esir, fidye ödeyinceye kadar ona hizmet edecektir. Zamanımızdaki Avrupa milletlerine bakacak olursak, Hitler, elinde bulunan Fransız esirlerinden hem fidye alacak, hem çeşitli işlerde kullanmaktadır. Nitekim her yerde savaş esirleri, yolların yapımında, yerlerin kazılmasında ve sair işlerde kullanılırlar. Şüphesiz onlardan rütbelerine göre hizmet alınır, ama hiç kimsenin boş oturmasına müsaade edilmez. Kısacası zamanımızda bile savaş esirleri çeşitli işlerde kullanılmaktadır. İşte İslam'ın emri de budur. Farklı olan, bunlarda savaş tazminatının ön planda olmasıdır. İslamiyet'te ise iyilikte bulunup onların serbest bırakılması birinci emirdir, bunu yapmak istemeyen için ikinci seçenek fidye olarak serbest bırakmasıdır.

Savaş tutuklularının bir daha savaşa katılmayacaklarına dair söz verip özgürlüğe kavuşmaları

İyilikte bulunup serbest bırakırken "tekrar Müslümanlarla savaşmayacaksın" diye esirden söz alınması, Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünnetinden ispatlanmıştır. Çünkü bir esirin serbest kaldıktan sonra, tekrar Müslümanlara karşı herhangi bir savaşa katılma ihtimali vardır. Bundan

dolayı Peygamber Efendimiz^{sav} böyle bir şartın koşulmasına müsaade etmiştir. Peygamber Efendimiz'in^{sav} zamanındaki bir olay, esirler serbest bırakılınca bu tür tehlikelere sebep olabileme ihtimalini doğruluyor. Peygamber Efendimiz^{sav} Bedir savaşında tutuklanan Ebu Huzza isimli esiri, Müslümanlara karşı tekrar savaşmayacağına dair söz alarak serbest bıraktı. Ama o Uhud savaşında tekrar Müslümanlarla savaştı ve en son Hamraü'l Esed savaşı esnasında tutuklandı ve öldürüldü. Kısacası savaş esirleri için İslam iki şık önermektedir: Birincisi, iyilikte bulunup serbest bırakılması, ikincisi fidye alıp serbest bırakılmaları.

Savaş esirlerinden hizmet alınması

Esir alınmanın gayesi düşmanın gücünün zayıflatılması olduğu için, fidye ödeyinceye dek esirlerden hizmet alınabilir. Eğer esirler bir araya getirilip onlara sadece ziyafet verilirse ve hiç çalıştırılmazsa, düşmanın gücü zayıflayacağı yerde artacaktır. Ama esirleri çalıştırmaya gelince İslam ve bugünkü devletlerin uygulamaları arasında belirgin fark vardır.

Esirlerden gücüne göre hizmet alınması

Zamanımızda savaş esirleri arasındaki yüksek rütbeli subayların makamları dikkate alınırken, diğer esirlere çok sert davranılmaktadır. Ama İslam, hiçbir esirden gücünü aşan hizmet alınmamasını emretmektedir. Ayrıca yediğimizden onlara da yedirmeyi ve giydiğimizden onlara da giydirmeyi emreder. Acaba Avrupalı milletlerin tutumları da böyle midir? İngilizler, Almanlar ve Japonlar savaş esirlerine kendi yediğinden mi yedirmektedir? Veya Almanlar esir aldıkları İngilizlere aynı şekilde mi davranmaktadır? Esirlerle muameleleri kesinlikle böyle değildir. Ama İslam, yediğimizden onlara yedirilmesini ve giydiğimizden onlara da giydirilmesini emretmektedir. Ashab-ı Kiram bu emre o kadar sadık

idiler ki bir keresinde yolculuk yaparken yanlarında bazı köleler vardı. Bu kölelerin rivayet ettiklerine göre yolculuk esnasında hurmaları bitmek üzereyken, ashab-ı kiram hurmayı onlara verip kendileri çekirdekleriyle idare etmeye karar verdiler. Nitekim hurma çekirdekleri karınlarını doyurmaya yetmediği halde onlar bunu uyguladılar. İslamiyet'in, yediğinizden esirlerle de yedinin emrinin benzeri ashab-ı kiram haricinde dünyanın hiçbir yerinde bulunmaz.

İslam'da savaş esirlerine sert davranılması ve dövülmesi yasaktır

Dinimiz onları dövmeyi yasaklıyor. Eğer birisi hatalı davranıp köleyi döverse köle özgürlüğüne kavuşur. Bir keresinde Peygamber Efendimiz^{sav} evin dışına çıktığında, ashtan birisini köleyi döverken gördü. Bu sahabenin şöyle anlatıyor: Ben köleyi döverken arkamdan Peygamber Efendimiz'in^{sav} sesini işittim. O, "Ne yapıyorsun? Bu cahiliye döneminin uygulamasıdır" diyordu. Peygamber Efendimiz^{sav} köleyi dövdüğü için onu azarladı ve ona, Allah'ın senin üzerindeki kudreti, senin bu esir üzerindeki kudretinden daha büyüktür, buyurdu. O sahabenin kendi ifadeleriyle "Ben bunu duyunca titremeye başladım ve Ey Allah'ın^{cc} Resulü ben onu azat ediyorum dedim." Bunun üzerine Peygamber Efendimiz^{sav} "eğer sen onu azat etmeseydin cehenneme gidecektin," dedi.¹ Bugünlerde insanlar hizmetçilerini dövmeyi dahi ayıptan saymıyorlar ama Peygamber Efendimiz^{sav} bir köleyi döven sahabeyi azarlamaktadır.

Aynen bunun gibi başka bir sahabe şöyle anlatıyor: "Biz yedi erkek kardeşlik ve bizim bir cariyemiz vardı. Bir keresinde en küçüğümüz bir hata yaptığı için bu cariyeyi tokatladı. Peygam-

ber Efendimiz^{sav} bunu öğrenince, bu tokatlaşmanın tek telafisinin onun azat edilmesi olduğunu söyledi." Nitekim onlar onu azat ettiler. Adamakıllı dövmek şöyle dursun köle veya cariyeye bir tokat atılması dahi Peygamber Efendimiz'in^{sav} hiç hoşuna gitmezdi ve onun kefareti olarak bir tek şeyden bahsedirdi, o da onların özgürlüğe kavuşturulmasıydı. Zamanımızda köleleri, vücutlarında iz kalacak kadar döverler. Ama Peygamber Efendimiz^{sav} değil sopadan tokattan bahsetmektedir. Birisinin kölesine tokat atması, onun bir köleye sahip olmaya layık olmadığını gösterir. O ameliyle, hiç kimsenin onun emrine verilemeyeceğini göstermiştir. Bu nedenle köleyi azat etmelidir.

Evlenebilecek savaş esirlerinin evlendirilmesi

İslam, özgürlüklerine ne zaman kavuşacakları bilinmediği için, evlenme çağına gelmiş olanların evlendirilmesini emretmektedir. Nitekim Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَأَنْكِحُوا الْأَيَامَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ

Aranızdaki dul kadınları, köle ve cariyelerinizden salih olanları evlendirin.²

Bugünkü uluslar arası hukuk sistemi bundan daha güzel muamele öğretiyor mu? Zamanımızda evli olanın eşini dahi yanına yaklaştırmıyorlar. Böyle kimselerden onların evlendirilmesi beklenemez. Ama İslamiyet'in öğretisi şu şekildedir: yediğinizden yedinin, giydiğinizden giydirin, evlenmeye ihtiyacı olanları evlendirin, onlara sert davranıp eziyet etmeyin. Onlar kazara dövüldüğü takdirde kefareti özgür bırakılmalarıdır. Sonra çağımızda hangi devlet tekrar savaşa katılmama şartıyla savaş esirlerini bırakabilir? Veya hangi ülke, kendisiyle savaşan ülkeyi savaş tazminatı almadan rahat bırakabilir?

1 Müslim, Kitabü'l İman

2 Nur suresi, ayet 33

İslam'da Fidye yani savaş tazminatı alınıp esirlerin özgür bırakılması

Ama İslam savaş tazminatını da yumuşatıp ihsan muamelesi yaparak savaş esirlerinin serbest bırakılmasını istedi. O, ihsan muamelesi yapmayı savaş tazminatından üstün tuttu. Fakat esir alanın durumu buna müsaade etmiyorsa, savaş tazminatı aldıktan sonra serbest bırakılmasını istedi. Fidye ise savaş tazminatından başka bir şey değildir. Önceki zamanlarda savaş için gerekli olan şeyleri fertler temin etmek zorundaydı. Onun için savaş tazminatı fertlerden alınırdı. Ama zamanımızda durum değiştiği için savaş tazminatını ilgili ülke veya millet ödeyecektir. Geçmişte resmi ordular bulunmazdı ve milletin her ferdi savaş masraflarını üstlenirdi. Bu nedenle o zamanlar savaş esirleri tutuklandığında fertler arasında dağıtılırdı. Böylelikle fertler fidye almak suretiyle yapmış oldukları savaş masraflarını karşılayabiliyordu. Ama devletin resmi ordusu varken, savaş masrafları fertlere yüklenmediği takdirde savaş esirleri fertlere dağıtılmayacaktır. Tersine devletin gözetiminde olacaktır. Yenilgiye uğrayan millet savaş tazminatı ödedikten sonra bu esirlerden hiçbir hizmet alınmayıp serbest bırakılacaklardır. Fidyeyi ödeyip özgürlüğüne kavuşma hakkına sahip olan bir esir, dilediği zaman fidye ödeyip özgürlüğüne kavuşabilir. Fidye ödemeye gücü yetmiyorsa, akrabaları ödeyebilir. Eğer onların gücü de fidye ödemeye yetmiyorsa, ait olduğu devlet fidyeyi ödeyerek özgürlüğüne kavuşturabilir. Kısacası İslam her şart ve durumda onlara özgürlüğün kapısını açık bırakmıştır.

Fidye ödeyemeyenlerin durumu

Bir esirin, fidye ödeme gücüne sahip olmadığı, ait olduğu devletin de zalim olup onu özgürlüğe kavuşturmak istemediği, akrabaları da onu umursamayıp, malını mülkünü ele geçirmek için esir kalmasını istediklerini varsayalım. Ayrıca

sahibinin maddi gücü de fidye almadan serbest bırakmaya müsait değildir. Çünkü savaş için yaptığı masraflardan dolayı maddi durumu kötüleşmiş olabilir. Böyle bir durumda bir esir özgürlüğüne nasıl kavuşabilir? Kuran-ı Kerim bu duruma da bir çözüm getirmiştir.

وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا وَآتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ

"Size bedellerini ödeyerek, azat olmak üzere sizinle anlaşma yapmak isteyen kölelerinizde bir iyilik görürseniz, kendilerini yazılı bir anlaşma yaparak serbest bırakın. (Aslında) Allah'a ait olan, (ancak) O'nun size bahşettiği maldan kendilerine verin."¹

Yani, Allah'ın^{cc} elinize köle olarak verdiği kimse-ler eğer size "fidyemizi ödeyen hiç kimse yok, bizim de fidye ödemeye gücümüz yok, biz fakir ve çaresiziz, bu nedenle taksitler halinde belli bir zaman içerisinde fidyemizi ödeyip, özgürlüğe kavuşmak istiyoruz" dediklerinde Allah'ın^{cc} emri şudur;

فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا

Eğer esir, para kazanma yeteneğine sahip ise, sahibi fidye toplamını taksitlere bölüp onu özgür bırakmaya mecburdur. Hatta Allah'ın^{cc} emri gereği Allah'ın^{cc} vermiş olduğu maldan sahibi ona yardım etmeli ki esir bu sermaye ile çalışıp para kazanarak fidyeyi ödeyebilsin. Bu ayete göre fidye taksitlere bağlanır bağlanmaz köle diğer özgür insanlar gibi hür olacak ve kazancı üzerinde her türlü tasarrufun sahibi kendisi olacaktır.

Sunulan bütün bu imkânlarla rağmen yine de bir kimse özgürlüğü için çaba sarfetmeyip köle olarak kalmak istiyorsa bu onun köleliğe razı

olduğu ve bundan memnun olduğu anlamına gelir. İslam öğretisinin özüne gelince dünyevî savaşlarda esir alınmaz, tersine sadece dinî savaşlarda esir alınanlar köle olarak tutulabilir. Ancak bu kölelerin ihsan muamelesi yapılarak serbest bırakılması, bu mümkün olmadığı takdirde fidye alınarak özgürlüklerine kavuşturulmaları emredilmiştir. Ayrıca esirin bizzat kendisinin fidye ödemesi şart değildir. Akrabaları veya ait olduğu devlet de ödeyebilir. Ama bu imkanların hiçbirisi elverişli olmadığı takdirde köle veya esir fakir ise sahibi ile bir sözleşme yapıp, üzerinde anlaştıkları fidye miktarını taksitlere bağlayıp özgürlüğe kavuşma hakkına sahiptir. Böyle bir sözleşmeden hemen sonra esir hürriyetine kavuşmuş olacak sahibinin ise buna engel olamaz. Ancak bir hayır bulunmadığı takdirde mesela savaş tehlikesi varsa, esir deli veya akıl eksikliğinden dolayı kazanma gücüne sahip değilse, böylelikle onun fayda yerine zarara uğrama tehlikesi varsa, sahibi sözleşmeye engel olabilir. Ama böyle bir sözleşme sağlandığı takdirde İslam ona sermaye verilmesini emretmektedir. Bu sermaye ister sahibi tarafından, ister hükümet tarafından sağlansın.

Deli veya aklında kusur bulunan köle veya esirin sözleşmesine engel olunabiliyorsa, kötü niyetli insanlar akli başında olan bir esirin deli olduğuna karar verip sözleşmesine engel olurlar ve köle özgürlüğüne kavuşamaz diye bir itiraz ileri sürülebilir. İslam kanununa göre böyle bir durumda köle veya esir hâkime başvurarak, akıl sahibi olup kazanabileceğini ama sahibinin bile kendisini köle olarak tutmak istediğini bildirecektir. Böyle bir durumda hâkim meseleyi karara bağlayıp, ona özgürlük hakkını verecektir. Kısacası her durumda kölelerin özgürlüğü göz önünde bulundurulmuştur. Sahibi ihsanda bulunup onu serbest bırakabilir. Sahibinin durumu bunu yapmaya müsait değilse köle savaş tazminatı veya fidye ödeyerek özgürlüğüne ka-

vuşabilir. Bunu yapamayan köle, sahibi ile sözleşme yapıp fidyeyi taksitler halinde mesela iki üç sene içerisinde ödemek için mühlet isteyebilir. Böyle bir sözleşme yapılır yapılmaz köle fiilen azat edilmiş olur. Bütün bunlara rağmen eğer bir köle özgürlüğüne kavuşmak istemiyorsa bu, köleliği özgürlüğe tercih ettiği anlamına gelecektir. Peygamber Efendimizin^{sav} öğretisi ışığında, ashab-ı kiramın elinde bulunan köleler ile öylesine güzel muamele yapıldı ki onlar ashabı kiramda köle olarak kalmayı özgürlüklerine tercih ederlerdi.

Ashab-ı kiramın kölelerle muamelesi

Ashab-ı kiram kendi yediğinden onlara yedirir ve kendi giydiğinden onlara giydirdi. Onlara bedensel ceza vermezlerdi. Onların gücünü aşan işlerde çalıştırılmazlardı. Ashab-ı kiram kendileri bir işi yapmaktan tiksiniyorlarsa o işi kölelere de yaptırmazlardı. Onlardan bir hizmet alırlarken o işte onlara yardımcı olurlardı. Köle özgürlüğünü istediğinde fidye ödendiği takdirde onu hemen azat ederlerdi. Bu muameleyi gören köleler azat olmayı hiç istemezlerdi. Onlar, "sahibimiz bize güzel yedirmekle kalmayıp, kendisinden önce bize yediriyor, özgürlüğe kavuşup evimize gidersek bundan daha iyisini bulamayız" diye düşünerek özgürlüklerini talep etmiyorlardı. Özetle onlar sözde köle olmalarına rağmen gönülleri fethedilmişti. Onların durumu Hz. Hatice'nin^{ra} kölesi Zeyd bin Haris'in^{ra} durumuna benziyordu. O, Peygamber Efendimiz'in^{sav} hizmetinde bulunmayı özgürlüğe tercih etmişti.

Peygamber Efendimiz'in^{sav} kölesine muamelesi ve sonucu

Hz. Hatice^{ra} Peygamber Efendimizle^{sav} evlendiğinde bütün servetini ona verdi. Kölesi olan Zeyd'i^{ra} de Peygamber Efendimiz'e^{sav} teslim etti. Peygamber Efendimiz^{sav} ise Zeyd'i^{ra} azat etti.

Aslında Hz. Zeyd^{ra} köle olmayıp özgür bir ailenin çocuğuydu. Birisi onu yakalayıp köle olarak satmıştı. Elden ele dolaşarak en son Peygamber Efendimizin^{sav} kölesi oldu. Babası ile amcası onu araya araya Mekke'ye geldi. Ve Peygamber Efendimizden^{sav} Zeyd'in^{ra} kendilerine verilmesini rica ettiler. Peygamber Efendimiz^{sav} onu zaten azat etmişti. Bu nedenle o, "gitmesinde benim tarafımdan bir mahsur yoktur. Zeyd^{ra} gitmek istiyorsa dilediği gibi davranabilir" diye karşılık verdi. Bunun üzerine onlar Zeyd'e^{ra} hitaben şöyle dediler: "Bizimle yuvana geri dön. Annen senin ayrılığına dayanamadığı için gece gündüz ağlıyor." Ayrıca Peygamber Efendimize işaret ederek "O da seni azat etti ve bizimle gitmene müsaade etti" dediler. Zeyd'in^{ra} cevabı ise şöyleydi: "Şüphesiz o beni azat etmiştir. Ama ben kalben ona köleyim ve bu kölelikten azat olmak istemiyorum." Babası elinden geldiğince yalvarıp yaşlı annesinin durumunu ona hatırlattı. Amcası da ikna etmek için çaba sarfedip ona, anne ve babadan daha ziyade hiç kimsenin iyi davranamayacağını söyleyerek kendileriyle gelmesini istedi. Ama Hz. Zeyd^{ra} "Ben sizinle gidemem çünkü burada gördüğüm muameleden daha güzelini dünyada hiçbir ana baba sergileyemez" diyerek onlarla gitmeyi reddetti.

Şimdi söyleyin, böyle bir kölelik eleştirilebilir mi? Tersine iki kişi arasında böyle güzel muameleyi görünce insanın kalbi şükran ve minnet-

tarlık duygularıyla doluyor ve gözleri yaşarıp hayrete düşüyor.

İslam'ın ilk günlerinde bazı kimselerin köle olarak kalmasının sebebi

Özetle İslam'ın ilk günlerinde bazı kölelerin köle olarak kalmalarının sebebi, Müslümanların kölelerle yaptığı güzel muameledir. Bu güzel muameleyi gören kölelerin kendilerinin, onların emri altında kalmanın ve böyle bir köleliğin özgürlükten binlerce kere iyi olduğunu düşünmeleridir. Ama Avrupalı papazlar uzakta oturup "İslam köleliğin kalkması için hiçbir şey yapmadı" diye itiraz edip dururlar. Toplantılarda bir konuşmacı konuşmasını biraz uzatsa, dinleyiciler sabırsızlanmaya başlarlar. Ama sizler Vadedilen Mesih'e iman ettiğiniz ve kalben ona köle olduğunuz için bizim bu calsamızda, soğuk da olsa, aç da kalsanız, elleriniz ve ayaklarınız uyuşsa bile, yine de konuşmama devam etmemi istersiniz. Acaba bu şekildeki kölelik itiraz edilmeye mi değerdir, yoksa imanı artıran bir kölelik midir? Bu aslında kula değil Allah'a^{cc} yapılan köleliktir.

Hiç kimse dünya ilerlediği için kölelik sona erdi diyemez. Çünkü İslam ta başlangıçta köleliği tam manasıyla yok etmiştir. Şüphesiz savaşta esir alma izni vardır ama onlarla ilgili İslam'ın koyduğu kaide ve kuralları sunmaktan dünya bugün bile acizdir. Şuan ne müttefikler ne de mihver devletleri bu kaideleri uygulamaya razı olmazlar.

Münafıklık Alametleri

Kur'anı Kerim'de münafıklarla ilgili olarak Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar kendi akıllarınca Allah'ı ve müminleri aldatırlar. Hâlbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değildirler."¹

Allahu Teâlâ^{cc} onları kandırıyor demektir ki; onlar Allah'ı^{cc} kandıramayacaklarına göre aslında böylece Allah onların kendilerini kandırmalarını sağlıyor.

Onlar namaza durdukları zaman tembellikle dururlar. İnsanlara gösteriş yaparlar. Onlar namaza dururken, ibadet yaparken gösteriş niyetiyle dururlar ve o namaz içinde Allah'ı^{cc} pek az zikrederler. Namaz içinde başka işlerle uğraşırlar. Çünkü amaç namaz kılmak değil gösteriştir.

Bu münafıklık meselesi mümin insanı da rahatsız eder ve o düşünür:

"Acaba bende bir münafıklık mı var?" diye.

Resulüllah^{sav} döneminde de bu böyleydi. Ashab-ı Kiram bile bazen bizde münafıklık var mı diye şüphe ederlerdi. Ama Resulüllah^{sav} Efendimiz çok açık bir şekilde meseleyi anlattı. Resulüllah Efendimiz^{sav} münafıklığın çeşitli tanımlarını yaptı. Dedi ki;

"Münafık iki sürünün arasında kalmış bir koyuna benzer. Hangisine katılacağını bilmez. Tam karar veremez."

Diğer bir hadiste

"Münafığın 4 alameti vardır.

Birincisi, konuştuğu zaman yalan söyler.

İkincisi, söz verdiği zaman yerine getirmez.

Üçüncüsü, emanete hıyanet eder.

Dördüncüsü, biriyle tartıştığı zaman, kötü sözler sarf eder.(Mesela küfür eder.)"

Yine Resulüllah^{sav}

"Ey iman edenler, siz dilinizle iman etmiş olanlara eziyet vermeyin ve başkasının ayıplarını kurcalamayın." dedi.

Çünkü eğer birisi bir Müslüman'ın ayıplarını arıyorsa, onu arama peşindeyse, o kişinin ayıbını ortaya çıkarır. Buda aslında bugünlerde büyük bir hastalık. İnsanlar başkalarının güzellikleri yerine onların ayıplarından bahsetmeyi daha çok severler. Hatta daha da kurcalayıp dururlar kimde ne ayıp var diye. Bir keresinde Ömer^{ra} Hazretlerinin oğlu olan Abdullah Bin Ömer'e birisi dedi ki;

"Biz amirlerimize gittiğimizde onlara bir şeyler söyleriz ama dışarıda başka türlü konuşuruz."

Bunun üzerine Abdullah Bin Ömer^{ra};

"Peygamber Efendimiz^{sav} döneminde biz bunu münafıklıktan sayardık." dedi.

Bu çok kötü bir durumdur. Amirlerin yanında iken güzel sözler söylüyorlar, çıktıkları zaman hemen aleyhinde konuşmaya başlıyorlar. Yine Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu:

"Kim namaz için kamet getirilir getirilmez, ilk tekbirde (yani birinci rekâta imam Allahu Ekber dediği zaman) 40 gün üst üste namaz kılsa, Allahu Teâlâ^{cc} onu iki kötülükten kurtaracaktır:

Birincisi onu ateşten koruyacak ve beraatına karar verecektir.

İkincisi de onu nifak hastalığından kurtaracaktır. Ondan beraatına karar verecektir."

Yani ikiyüzlülükten. Aslında bu büyük bir müjdedir. Diğer taraftan namazı cemaatle kılmanın ve namazı vaktinde kılmanın faziletini de ortaya koymaktadır bu hadis. Sonra kılarım, ikinci üçüncü rekâta yetişirim değil, namazı tam vaktinde ve hatta önceden gelerek hazır bulunmanın hepsini gösteriyor bizlere. Sonra Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu:

"Münafıklara en ağır gelen namaz yatsı ve sabah namazlarıdır. Ama insanlar bu iki namazın sevabını bilselerdi dizlerinin üzerinde sürünerek dahi olsa gelirlerdi."

¹ Bakara,9

Burada da cemaatle namazın üzerinde durulmaktadır. Resulüllah^{sav} devamlı cemaatle ve mescitte namaz kılınmasını tavsiye ederdi. Neden bu iki namaz onlara ağır gelirdi. Çünkü diğer namazlarda Kuran-ı Kerim diyor ki "gösteriş yaparlar". Böyle münafıkların canları hiç namaz istemiyor, ama göstermek istiyorlar ki biz sizin yanınızdayız. Böyle olunca ne yapıyorlar; gündüz vaktinde namaza gelebiliyorlar ama mesela sabah vaktinde, ortalık karanlık olur. Kimse görmez, gelip geçende farkına varmaz bu kim diye. Böyle düşününce de onlar derler ki, şimdi kim kalkıp namazı kılmaya gidecek. Ortalık karanlıktır ve onların amacı Allah'ı^{cc} zikretmek değildir.

Yine Resulüllah^{sav} buyuruyor ki:

"Bazı kimseler var ki, bunlar yatsı namazına gelmiyorlar. Tembellik ediyorlar. Benim canım istiyor ki, ben yerime birisini imam tayin edeyim, o benim yerime namazda imam olsun, namaz kıldırsın. Sonra ben dışarıya çıkıp odun toplayayım. Sonra bu yatsı namazına gelmeyenlerin evlerini bu odunlarla ateşe vereyim."

Resulüllah^{sav} tabi ki, böyle yapmadı. Peki, Resulüllah^{sav} ne demek istiyor? Resulüllah^{sav} şunu anlatmak istiyor: Onların bu namaz nimetinden mahrum kalmaları o kadar büyük bir günahdır ki, burada yanmaları, burada kendilerini ateşe atmaları onların ahirette ateşe düşmelerinden daha iyidir. Burada böyle bir ateşe yakalansalar Allah-ü Teâlâ^{cc} acıyıp da onları ahirette kurtarır. Bu o kadar büyük bir günahdır.

Günümüzde Müslümanlar arasında bu hastalık maalesef çok vardır. Hatta Müslümanlara çok şey isnat ediliyor. Yani takiyye yaparlar. Yani görünürde başkasın, ama için başka türüdür ve Müslümanlar bugün bunu yani takiyyeyi çok yapıyorlar. Mesela diyorlar ki, ben Allah'ı^{cc} çok seviyorum, Resulüllah'ı^{sav} çok seviyorum, ama şu makamı elde etmek için veya bu milleti islâh etmek için bayanlar başını açabiliyor, erkeklerse yine bu ad altında gidiyor kızlarla bir yerlerde oturuyorlar. Kızlar açık saçık olabiliyorlar. Orada içki de içilebiliyor. Namazlarını da gizli gizli kılıyorlar. Farz olan Ramazan orucunu da bazen

tutup bazen tutmuyorlar. Amaçları ne? Bu tip insanlar İslamiyet'e bu şekilde hizmet ettiklerini düşünüyorlar.

Eğer bir insan, benim hiç hoşuma gitmiyor ama ben her gün geneleve gidip geliyorum diyor ve övünüyorsa ben hiç zina etmiyorum diye o bilsin ki, bir gün mutlaka zina edecektir. Çünkü bu o kadar doğaldır ki, insan hangi ortama girip çıkarsa o ortamdan etkilenir. Dolayısıyla ıslah etmek adına o tip ortamlara giren ve namazlarını gizli kılan, orucunu terk eden bir insanda mutlaka bir gün onlardan etkilenmeye başlayacaktır. Çünkü melek değilsin ve ister istemez yarın onlardan olursun.

Nitekim Resulüllah^{sav} diyor ki,

"Kim bir millete benzemeye çalışırsa, o bir gün onlardan olur."

İsterse bu görünürde olsun. Onun için İslamiyet ikiyüzlülüğü tamamen reddediyor. Resulüllah'e^{sav} bir kâfir geldi ve bir öneri getirdi. Dedi ki;

"Sen de dinin konusunda tavizkâr davran. Biz de yumuşak davranalım."

Bu o kadar önemli idi ki Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de buna yer verdi ve

"Böyle bir öneri getiren kişi soysuz kimsedir. Hem zanidir ve hem de veled-ü zinadır. Dedi-koducudur, laf getirip götüren kimsedir." dedi ve çok aşağılık kelimelerle ona hitap etti.

Çünkü din konusunda insanın tavizkar olmaması önemlidir. Yalnız bu demek değildir ki, karşımızdakine ters davranalım. Din ne ise ve ne varsa onu başkasının hoşuna gitsin diye gizlemek günahdır. Aynı şekilde dinde olmayan bir şeyi dinde varmış gibi göstermek de günahdır.

Eğer birisinin hoşuna gitsin diye dini olduğundan daha yumuşak gösteriyorsan bu günahdır. Çünkü kendini Allah'ın^{cc} yerine koyuyorsun. (Hâşâ). Hâlbuki İslamiyet'te münafıklık yoktur.

"Biliniz ki, biriniz Allah'ın payına şeytanın payını kattığı zaman münafık olur."

Bu ne demek; Allah-u Teâlâ^{cc} ihlâstan samimiyetten hoşlanır. Ben diyelim ki sadaka verece-

ğim. Belki vereceğim ve niyetim 1000 TL. Ama bir de diyorum ki 25000 TL vereyim de şu insan da benim ne kadar sadaka veren bir kişi olduğumu anlasın. İşte bu Allah'ın payına şeytanın payını katmak demektir. İşte böyle bir insan münafıktır. Çünkü onlar samimiyetle Allah^{cc} için iş yapmazlar, işlerine nefsini katar, şeytani arzularını katar, gösteriş yaparlar. Kurân-ı Kerim diyor ki,

"Onlar gösteriş yaparlar".

İşte, bir işte bir zerre kadar da olsa, yüzde yüz de olsa, gösteriş gösteriştir. Nasıl bir insan bir kilo sütün içine bir damla pislik atsa, süt ister istemez pis olur, kirlenir ve haram olur. İşte gösteriş de böyledir. Niyet o kadar önemlidir. Allahu Teâlâ Vadedilen Mesih'e^{as} vahyetti ve:

"Her amelin temeli takvadır" dedi.

Eğer ameliniz bu temele veya köke sahipse, bir gün yeşerecektir, büyüyecektir. Ama kök yok olduysa, amel de yok olacaktır. O amel ne kadar güzel yapılırsa yapılsın, ne kadar süslenerek yapılırsa yapılsın yok olacaktır. Peki, burada bahsedilen "takva" ne demektir? Burada bahsedilen takva;

"Tam samimiyetle Allah^{cc} için iş yapmak, kendisinin veya bir başkasının payını bu işine katmamak" demektir.

Yine Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyuruyor:

"Ben münafıklardan hoşlanmam. Çünkü Allahu Teâlâ Kurân-ı Kerim'de:

"Münafıklar cehennemden en dibinde olacaklardır" buyurmuştur. Biliniz ki münafık insan kâfir insandan daha beterdir. Neden? Çünkü kâfir içinde cesaret ve karar verme gücü vardır. Neye inanıyorsa açık açık söyler. Eğer size muhalifse, açıkça muhalifliğini ortaya koyar ve karar verme gücü ile bunu yapar. Düşmanlığını da saklamaz. Ama münafık içinde şecaat yani cesaret ve karar verme gücü yoktur ve o içini devamlı gizli tutar."

Yine başka bir yerde şöyle der Mehdi^{as};

"Unutmayınız, sadece sözünü yerine getirmeyen veya dil ile iyi niyetini ve ihlasını ortaya koymayan, gönülde imana sahip olmayan münafık değildir. Bunun tersine, eğer bir insanın fitratında ikilik varsa o da münafıktır. İster o ikilik onun ihtiyarında olsun isterse olmasın. Eğer onda ikilik mevcutsa o münafıktır.

Ashab-ı Kirama bakarsanız, onlar bu ikilikten çok korkarlardı. İkilige düşmeyi tehlike sayarlardı. Bir keresinde Ebu Hureyre^{ra} ağlıyordu. Ebu Bekir'de^{ra} oradan geçiyordu. Onu ağlıyor görünce sordu:

"Niye ağlıyorsun" diye. Bunun üzerine Ebu Hureyre^{ra}:

"Ben kendimde münafıklık alametleri buluyorum." dedi.

"Bende münafıklık belirtileri var. Çünkü ben Peygamber Efendimiz'in^{sav} yanında olduğum zaman kalbim çok yumuşuyor. Bambaşka bir durumda oluyorum. Ama oradan ayrıldığım zaman o eski halim kalmıyor. Böyle bir durumla karşılaşıyorum, bu da münafıklıktır. Yani bir yerde başka, diğer yerde başka bir halim oluyor, bu iki yüzlülüktür." dedi.

Ebu Bekir^{ra} Hazretleri bunu duyunca,

"Ben de aynen böyleyim, ben de münafık oldum" dedi ve ikisi Resulullah^{sav} Hazretlerine gittiler. Meseleyi kendisine arz ettiler. Bunun üzerine Resulullah^{sav}:

"Siz münafık değilsiniz, çünkü insanın kalbi böyle olur. Bazen kalbi yumuşar, bazen de sertleşir. Böyle durumlar olur. Ancak biliniz ki, benim yanımdaki haliniz, daimi olursa yani sizin için kalıcı olursa, melekler gelip sizinle tokalaşırlar.." dedi.

Yani Peygamber Efendimizin^{sav} sohbetinde bulunmak o kadar güzel bir şeydir ki insan sadece oradaki durumunu muhafaza edebilirse ve bu onda kalıcı olursa, melekler şeref duyarlar öyle bir insanla gelip tokalaşmaktan. Ama insanın bu durumu koruması gerçekten zordur. Gördüğünüz gibi Ashabı Kiram ikiyüzlülüktan ne kadar korkmaktaydılar. Yine biliniz ki, bir insan birine karşı cüretli bir şekilde dilini açtığı zaman

da münafıktır. Böyle bir insan, karşısındakine saldırmak için korkusuzca ve cüretli bir şekilde dilini açar. Sabredemez ve kötü sözler de sarf eder. Dilini başkasının aleyhine olduğu için cüretli bir şekilde kullanır. Bu insanda da münafıklık vardır. Sonra eğer bir yerde dine saygısızlık ediliyorsa ve bir Müslüman orada oturuyorsa ve eğer o meclisi o duruma rağmen terk etmiyor ise onda da münafıklık vardır. Bir insan oturuyor ve saygısızlık karşısında cevap veriyorsa öyleleri kastedilmiyor burada. Ama saygısızlığa rağmen oturuyor, kalkıp gitmiyor ve susup sanki onlara katılıyormuş gibi bekliyorsa o insan münafıktır. Çünkü Kur'an'ı Kerim'de Allahu Teâlâ diyor ki,

"Eğer bir yerde Allah ve O'nun ayetlerine hakaret ediliyorsa, O'na karşı konuşuluyorsa orayı terk edin."

Yani böyle bir durumda sizin en az tepkiniz bu olmalı; orayı terk etmek. Birisi çıkıp da diyemez ki,

"Efendim, aslında hiç hoşuma gitmiyordu, ama oturdum."

İşte bu durum için Allahu Teâlâ diyor ki, siz eğer o durumda orada otursanız, sizin imani onurunuz zedelenir ve bir gün siz de onlardan olursunuz. Şimdi bir bu duruma bakın bir de Allah rızası için, dini yaymak adı altında gidip, içki ortamlarında bulunan, kadın erkek hiç tedbirsiz bir şekilde oturulan ortamlara giren, gerektiğinde içki ısmarlayıp, onlarla birlikte içen vb. insanların durumuna bakın. Peki, böyle dine hiz-

met ettiklerini düşünenlerin durumu ne olacak. Biraz evvelde gördüğünüz gibi Allahu Teâlâ değil katılmak, orayı terk edin buyuruyor. Yine Peygamber Efendimiz' de^{sav}:

"Allah içkiyi, alana, satana, evinde bulundurana, taşıyana, içene dağıtana lanet ediyor" buyurmaktadır. Hal böyleyken bu tip insanların hali sadece kendilerini kandırmaktan ibarettir. Başka bir şey değil. Yine Peygamber Efendimiz^{sav} buyuruyor ki;

"Eğer bir müminin içinde onur yoksa ve sebat göstermiyorsa o da münafıktır."

Çünkü onursuz mümin olmaz. İnsanın içinde izzeti nefsi yoksa mümin olmaz. Yine insan her hal ve her durumda Allah'ı^{cc} hatırlamıyorsa, o bilsin ki içi nifaktan boş değildir. Ne kadar az hatırlıyorsa o derece onun içini nifak kaplar. Ancak biliniz ki bu durum yani, her hal ve durumda Allah'ı^{cc} hatırlamak durumu size ancak duayla nasip olur. Kalple, dille ve davranışlarınızla secdelerde ağlayarak edeceğiniz, teheccüdlerde yalvararak isteyeceğiniz dualarla. Onun için daima dua ediniz ki, Allahu Teâlâ sizi bu hastalıktan korusun. Eğer bir kimse benim cemaatime girip iki yüzlülüktен vazgeçmiyorsa, o bu cemaatten uzak kalır, uzaklaşır. Ve biliniz ki, Allahu Teâlâ münafıkların yerini (esfelüssafilin) cehennemın en dibi olarak bildirmiştir. Çünkü münafıklarda iki yüzlülük var, yani münafıkta iki renk var. Ama kâfirin hiç değilse bir rengi vardır. Onun için Allahu Teâlâ münafığı kâfirden daha beter saymıştır.

"Mehdi Resul'ü gördüğünüz zaman, karlar üzerinden sürünerek de olsa gidiniz ve ona bi'at olunuz; unutmayınız ki o, Allah'ın (c.c.) hidayet bulmuş halifesidir."

Ebu Davud, C. 2, Bab-ü Hurûc-il Mehdi; El-Müstedrek, Kitab-ül Fiten velmelâhim, S. 464

“Hz. İsa İlah Olamaz” İncil ve Tevrat Işığında

6. Bölüm

Pavlos, İsa'nın^{as} neden Cuma günü asılması- nı sağılıyor?

Yeni Ahitten Luka 23. Bölüm ayet 20-21;

“İsa'yı salıvermek isteyen Pilatus onlara yeniden seslendi. Onlar ise, «O'nu çarmıha ger, çarmıha ger!» diye bağrışıp durdular.”

Platus'un böyle bir ikna etme çabasına girmesine ihtiyacı yoktur ama kendisi onun salih bir insan olduğunu kabul ediyor. Diğer taraftan da hanımının gördüğü rüyanın etkisi altındadır ve bundan dolayı da onu kurtarmak istiyor.

İşte dediklerine göre o, böyle bir baskı altında karar verdi fakat bir kurnazlık yaptı; Cuma günü öğleden sonra onu çarmıha gerdirdi. Neden Cuma günü öğleden sonra çarmıha gerdiler? Çünkü Cuma günü akşamı Yahudilerin kutsal günüdür. Cumartesi sebt günü başlıyor. O günde Yahudilerin bir iş yapmaları ve o günün başlaması ile beraber herhangi birinin çarmıhta asılmış olması haramdır, yasaktır. Platus bir tedbir alıyor ve Hz. İsa'yı^{as} hemen asıyor ve biliyordu ki akşam vakti olunca yani üç dört saat sonra Yahudiler ve hahamları onun asılmasına kutsal günleri başlıyor diye izin veremezler.

Diğer taraftan çarmıhta bir insan asıldı ise onu indirdikten sonra öldürmek için kemiklerini kırarlardı. Bunu çeşitli ayetlerden de anlıyoruz.

İlgili ayetlerden akşam vakti geldiğinde Hz. İsa'yı^{as} ve Hz. İsa'yla^{as} birlikte olan iki hırsızın çarmıhtan indirildiğini ve hırsızların kemiklerinin o zamanki görevliler tarafından kırıldığını ama Hz. İsa'ya^{as} dokunmadıklarını anlıyoruz.

Markos 16. Bölüm ayet:42-43:

“O gün Hazırlık günü, yani Sept gününden önceki gündü. Artık akşam oluyordu.”

Matta 27. bölüm ayet:45-46

“Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü.”

Şimdi bu neden önemlidir. Orada karanlık olunca birin durmaması lazım çünkü hem Cuma akşamı güneşin batışı ile onların kutsal cumartesi günü başlıyor. Karanlık çökmese belki orada daha geç asılacaktı ama Allah'ı Teâlâ başka bir tedbir aldı ve bir şekilde karanlık çöktü. Yahudi hahamlar akşam oldu bunu indirelim diyeceklerdi Allah'ı Teâlâ bu şekilde bir tedbir aldı. Allah'ı Teâlâ'nın planı bu şekilde yürüyor.

Markos 15. Bölüm ayet:34;

“Saat üçte İsa yüksek sesle, «Elohi, Elohi, lema şevaktani» yani, «Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?» diye bağırdı.”

Hz. İsa^{as} orada da Allah'ım beni niye bıraktın diye yüksek sesle dua etti.

Yahudilik inancında Cumartesi gününün anlamı nedir? Hz. İsa'nın^{as} çarmıha gerildiği an hangi yılın hangi ayı, hangi mevsimi ve hangi tarihe denk geliyor?

Şimdi İncil'den anlaşılan bu günler kış günleridir. Kış günleri de kısadır. Kısa olduğuna göre öğleden sonra astılar ise akşama kadar daha kısa bir zaman dilimidir ve bu zaman dilimi içerisinde çarmıhta bir insanın ölmesi mümkün değildir.

Yuhanna 18. Bölüm ayet:18;

*“Hava soğuk olduğu için köleler ve nöbetçiler yaktıkları kömür ateşinin çevresinde durmuş ısı-
nıyorlardı. Petrus da onlarla birlikte durmuş ısı-
nıyordu.”* der.

Bu olayın kış günü olduğu anlaşılıyor çünkü ısınmak için ateş yakmışlardır.

Hız. İsa'nın öğleden sonra kısa bir zaman orada kaldığı anlaşıyor. Bu kadar kısa zamanda bir insanın çarmıhta ölmesi mümkün değildir.

Markus 15. Bölüm ayet: 25-27:

"İsa'yı çarmıha gerdiklerinde saat dokuzdu. Üzerindeki suç yaftasında, 'YAHUDİLERİN KRALI' diye yazılıydı. İsa'yla birlikte, biri sağında öbürü solunda olmak üzere iki haydudu da çarmıha gerdiler.."

Hız. İsa'yla^{as} beraber iki hırsız da çarmıha gerilmişlerdi ve birilerini öldürmek istiyorlarsa ve sebt günü gelmişse; çarmıha gerildikten sonra onu indiriyorlar ve kemiklerini kırmak sureti ile onu öldürüyorlardı.

Bu da önemlidir; çünkü Platus öyle bir görüntü vermek istiyordu ki, bu İsa için alınmış özel bir karar değil herkes için alınmış bir karardır. Hepsi asılacaktı ama onun içinde bir plan vardı. O aklındaki plan neydi?

O, Hız. İsa'yı^{as} kurtarmak istiyordu ve üç saat içinde Hız. İsa'nın^{as} orada ölmesi mümkün değildir. Dolayısıyla üç saat sonra çarmıhtan indirip hırsızları öldürürüz ve ben İsa'yı bir şekilde kurtarırım, diye düşünüyordu. Bunun arkasında rüyanın etkisi, Hız. İsa'nın^{as} salih oluşunun, suçsuz oluşunun, temizliğinin etkisi var ve aslında Allah'ı Teâlâ'nın planı devrededir. Allah'ı Teâlâ bir peygamberi böyle bir durumdan kurtarmak için böyle birilerine bir rüya gösterdiği ve planını devreye soktukten sonra hiçbir zaman Allah'ı Teâlâ'nın planı başarısızlığa uğramaz bu mümkün değildir.

Sebt gününe gelince, Yuhanna 19. bölüm ayet:31:

"Yahudiler Platus'tan çarmıha gerilmiş adamların bacaklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık günü olduğundan, cesetlerin Sept günü çarmıhta kalmasını istemiyorlardı. Çünkü o Sept günü büyük bayramdı.."

Yahudiler artık Sebt gününün başladığını ve bir iki saat içinde orada birinin ölmesinin mümkün olmadığını biliyorlardı. Onun için diyorlar ki onların üçünü de indir çünkü bizim kutsal günümüz başladı ve bugün orada şer'en birilerinin asılmış olması ve birilerinin durması caiz değildir, haramdır. Bunları indir ama bacaklarını kır. Bunu yaptılar ve daha sonra;

Matta 27.bölüm ayet: 45-46:

"Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, «Elî, Elî, lema şevaktani?» yani, «Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?» diye bağırdı."

Şimdi anlaşıyor ki Hız. İsa^{as} en azından denilen saate kadar orada hayattadır.

Biz şunu anladık ki Allah'ı Teâlâ Hız. İsa'yı^{as} kurtarmak için Platus'un hanımına rüya gösterdi. Pilatus ve hanımı görülen rüyanın da etkisiyle Hız. İsa'nın^{as} suçsuz olduğunu biliyorlardı ve Hız. İsa'yı^{as} kurtarma çabasındadırlar. Hız. İsa'nın^{as} üç dört saate kadar çarmıhta kalmış olduğu, o üç dört saat içinde onun ölmediği, ölemeyeceği anlaşılmaktadır ve onun için Yahudiler Pilatusa geldiler bunların bacaklarını kır dediler. (Devam edecek)

Raşit Paktürk

Minhacü't Talibîn'den

Minhacü't Talibîn (Arayanların Yolu) adlı bu eser, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} 2. Halifesi Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in^{ra} 27 Aralık 1925 yılında senelik "Jalsa Salana" toplantısında ki konuşmasıdır.

BÖLÜM 7

Kim ahlaklıdır?

Şimdi de kimin ahlaklı sayıldığını anlatayım. Hıristiyanlara göre tüm iyilikleri olan ve her tür ayıp ve kötülüklerden münezzeh olan ahlaklıdır. Diğer dinler de az çok bu tanıımı benimsemişlerdir. Oysa İslam şunu diyor;

فَهُوَ فِي عَيْشَةٍ ۞ فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ
فَأَمُّهُ ۞ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ۞ رَاضِيَةً
هَٰوِيَةً ۞¹

Yani iyilikleri fazla olan iyi ahlaklıdır, kötülükleri fazla olanı kötü ahlaklıdır. Diğer mezhepler hayatı boyunca iyilikler yapıp ölmeden önce bir kötülük bile yapsa kötü ahlaklıdır derler. Oysa İslamiyet çaba gösterip yeteri miktarda iyilikler toplarsa biraz ayıpları kalsa bile iyilikler tarafından gizlenecektir, ahlaklı sayılacaktır der.

Gerçek şudur ki diğer dinler şeriatın anlamsız ama uyulması gereken emirler olduğunu sanırlar. En ufak bir hata durumunda aynen ülkelerin suç kanunlarında olduğu gibi yakalanır, hapse atılır. Oysa İslamiyet şeriata amaç değil araç gözüyle bakar. Her emri insanın nefsini temizleyen bir antrenmandır. Tezkiyesi için birer meşktir. Antrenmanlar sırasında yapılan her hata cezalandırılmasını gerektirmez. Ancak tüm amacı anlamsız kılan hatalar cezalandırılır. Sınavlarda eğer öğrenci on sorudan birisini yanlış yaparsa cezalandırılmaz. Doktorlar da hata ya-

parlar ama çoğu zaman tedavileri başarılı olur, unvanlarını korurlar. Aynı mantıkla biraz eksik olanlar da ahlaklı sayılırlar. Ama bu demek değildir ki birisi kalkıp "ben bundan sonra hırsızlık yapacağım. Bir tane hatadan ne olur" desin. Bu başkaldırmaktır, isyandır. Hatalar affedilir, isyanlar ve başkaldırmalar değil. Örneğin bir öğrenci açık açık "ben bir soruyu eksik yapacağım" derse okulun sistemine meydan okuduğu için ve bir nevi hakaret ettiği için okuldan atılacaktır.

Ahlakların ıslahı mümkün müdür?

Peki, bozulmuş ahlakların ıslahı mümkün müdür? Genellikle herkes "mümkündür" der ama söz kendisine gelince "valla ne yapsam bir şey olmuyor" deyip işin içinden çıkar. Şu anda burada oturan kalabalığa "ıslah mümkün müdür?" diye sorarsak herkes "evet" diyecektir. "Peki, kendini ıslah edebildin mi?" dersek "çok çalıştık ama olmadı" cevabını alırız. Genellikle insanlar kendileri hakkında iyi ve başkası hakkında kötü düşünürler. Ama burada durum terstir. Söz konusu ahlakların ıslahı olunca başkaları hakkında iyi ve kendileri hakkında kötü düşünürler. Ama Kûr'ân-ı Kerîm "mümkündür" diyor.

فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَىٰ²

Yani "Ey Muhammed öğüt ver, öğüt vermek her zaman faydalıdır." Kûr'ân-ı Kerîm'in bu ayetine göre ıslah her zaman mümkündür¹.

1 Kâria (101) sûresi, ayet 7-10

2 A'lâ (87) sûresi, ayet 10

Vâdedilen Mesih'in bu konuda söyledikleri bir mucizeden az değildir. Hatta bu o kadar büyük bir mucizedir ki kendi başına bile onun iddiasında haklı olduğunu çıkartmak için kâfidir. Kûr'ân-ı Kerîm dışında (ki o zaten Vâdedilen Mesih'in dediği her şeyin membasıdır) bu gerçek böyle beyan edilmemiştir. Kullandığı sözcükler kalbimizi umutlandıran, umutla doldurup taşıran sözcüklerdir. Cemaatini muhatap edip şöyle buyurmuştur;

"Biz günahkârız; biz nerede, dualarımızın kabulü nerede" diye düşünmeyin. İnsan hata yapar ama duanın gücüyle eninde sonunda nefsini yener, devirir, galip gelir. Sebebi de şudur ki nefse galip gelebilme özelliği insanın hamurunda vardır. Bakınız suyun yaratılışında ateşi söndürme kabiliyeti vardır. Ne kadar ısıtırsanız ısıtın, ateşin kendisi kadar sıcak bile olursa, üzerine düşer düşmez onu söndürür, yok eder. Suyun yaratılışındaki söndürme kabiliyeti gibi insanın yaratılışında da tertemizlik ve paklık elde etme kabiliyeti vardır. Bu kabiliyet herkesin içine Allah tarafından yerleştirilmiştir. "Biz günahın içinde batmışız" diye tedirgin olmayınız, vazgeçmeyiniz. Günah aynen tertemiz bir kumaşın üstüne yapışmış kirli lekeler gibidir, temizlenmesi mümkündür. Ne kadar nefsanî duygulara kapılmış olursanız olun, Ona dua edin, haykırın ve Ondan isteyin. O sizi zayi etmeyecektir. O Halimdir², Gaffardır, Rahimdir³.

Bu umutlarla dolup taşan mesaj Kûr'ân-ı Kerîm'de özetle beyan edilmiştir ama başka hiçbir kitapta bu şekilde verilmemiştir. Vâdedilen Mesih başka hiçbir yerde olmayan özetini alıp bizim için sunmuştur. Yaptığı tefsire bakacak olursak bu tam bir mucizedir.

Bu alıntıya bakılırsa insanın içinde her zaman günaha galip gelebilecek bir kabiliyetin olduğu ortaya çıkıyor. Ne zaman ki bu kabiliyetten faydalanırsa günah lekelerini silebiliyor, kendisini ıslah edebiliyor.

Fıtrat iyiliğe mi meyillidir kötülüğe mi?

Yazılanların ışığında fıtratın meyli iyiliğe doğrudur diyebilir miyiz? Aslında insan fıtratı ne iyiliğe ne de kötülüğe meyillidir. Allah insana son derece ala ve yüce kabiliyetler vermiştir. Bu kabiliyetleri ister iyilik için ister kötülük için kullanmaya da muktedir kılmıştır. Sonra da doğru yolu gösterip bırakmıştır. Kûr'ân-ı Kerîm şöyle buyuruyor;

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا⁴

Yani "Biz insana her tür gücü verdik. İsterse kâfir olur isterse de şükreden birisi."

Devam edecek...

1 Eğer her zaman mümkün olmasaydı nasihat ve öğüt de anlamsızlaşırdı.*

2 Yumuşak kalpli

3 Bedir gazetesi 17 Ocak 1907

4 Dehr (76) sûresi, ayet 4